

NÁDEJ

PRE ZAJTRAJŠOK

MARK A. FINLEY

AO

Ak nie je uvedené inak, biblické verše sú citované z Písma svätého (*Biblia: Slovenský ekumenický preklad*. Bratislava: Slovenská biblická spoločnosť 2007).

Copyright © 2019 by Review and Herald® Publishing Association (ISBN 978-0-8280-2836-3)
Preklad © Advent-Orion, Vrútky 2020

ISBN 978-80-8071-226-6

NÁDEJ

PRE ZAJTRAJŠOK

MARK A. FINLEY

Obsah

Úvod	
Posolstvo Marka Finleyho.....	7
Kapitola 1	
Nová nádej	9
Kapitola 2	
Tri tajomstvá, ako získať trvalý pokoj	20
Kapitola 3	
Veľký prorocký obraz.....	33
Kapitola 4	
Hľadiť do budúcnosti s dôverou.....	45
Kapitola 5	
Pripravení na Kristov návrat.....	58
Kapitola 6	
Dobrá správa o súde.....	71
Kapitola 7	
Fúka silný vietor	84
Kapitola 8	
Národy budú počuť	97

Posolstvo Marka Finleyho

Posledných päťdesiat rokov som cestoval po svete a miliónom poslucháčov zvestoval pravdy Božieho slova. Nedávno som si uvedomil, že ľudia sa stále viac zaujímajú o budúcnosť. „Zaujímajú sa“ asi nie je to najlepšie slovo. Skôr sa budúcnosti boja. Majú strach, aký bude svet, v ktorom vyrastajú ich deti. Niektorí sa dokonca obávajú, že svet, ako ho poznáme, prestane existovať. Táto kniha nie je o strachu. Je o nádeji.

Som presvedčený, že ste si ju nevybrali preto, aby ste sa nechali vystrašiť pochmúrnymi štatistikami o zle, ktoré sa odohráva všade naokolo. Držite ju v rukách preto, že túžite po nádeji – nádeji nielen pre dnešok a zajtrajšok, ale po nádeji, ktorá pretrvá. Kapitoly knihy sú plné posolstva o nádeji. Stretnete s v nej s Bohom, ktorý vás miluje viac, než si dokážete predstaviť a má s vašim životom neuveriteľný plán. Dočítate sa o Božom záchrannom pláne pre našu neposlušnú planétu. Lepšie pochopíte udalosti, ktoré sa dejú vo svete. Na základe Božieho slova sa dozviete, ako sa svet skončí. Čoskoro pominú choroby, smútok, slzy a smrť. Ježiš nám slúbil úplne nový svet. Už skoro príde a vezme nás domov. O tom je táto kniha. Ak si ju prečítate, vaše srdce sa naplní nádejou.

Nová nádej

Keď sa v roku 1991 rozpadol Sovietsky zväz, pozvali ma, aby som mal v moskovskom Kremli sériu biblických prednášok. Každý večer prišli tisíce Rusov, ktorí hľadali zmysel života. Biblické pravdy ožili. V ich srdci sa zrodila nová nádej. Vnútro ľudí opäť naplnil pokoj. Bolo úžasné vidieť, ako títo úprimní Rusi ponorení do ateistického komunizmu, kdesi hlboko túžia po niečom lepšom.

Prednášky vysielali každý deň aj ruské médiá. Vďaka tomu ma pozvali na stretnutie so skupinou ruských vedcov v jednom uzavretom meste Sovietskeho zväzu, ktoré malo asi 25 000 obyvateľov. Bez špeciálneho povolenia nemohli vstúpiť do oblasti ani ruskí občania. V päťdesiatych rokoch minulého storočia, za Nikitu Chruščova, sa mesto stalo centrom vedeckých experimentov, ktorých výsledky mali byť v prípade potreby použité v biologickej a chemickej vojne. Usadili sa tu stovky ruských vedcov z celého Sovietskeho zväzu. Vedeckí géniovia národa tu pracovali v laboratóriách a riadili sofistikované biologické experimenty.

S vedcami a ich rodinami som strávil tri večery. Vybral som si témy o vierohodnosti Biblie, o božstve Ježiša Krista a tou poslednou bola prednáška s názvom „Je nádej do budúcnosti?“. Na moje prekvapenie bolo kultúrne centrum, v ktorom som mal prednášať, nabité do posledného miesta.

V prednáškovej sále sa tlačilo vyše tisíc vedcov aj s rodinami. Prvé dva večery prebehli hladko. Sovietski vedci pozorne počúvali, kládli logické otázky a reagovali pozitívne. Najviac ich však zaujala záverečná téma. Chceli vedieť, či v nukleárnom svete, kde hrozí, že ľudia zničia život na planéte Zem, existuje ešte nejaká nádej. Zaujímali sa, ako sa dá hľadiť do budúcnosti s istotou a dôverou. Prinesie nám budúcnosť nový svet, alebo nás čaká svetová katastrofa?

Nádej na obzore

Ruskí vedci túžili predovšetkým po nádeji. Potrebovali ju viac než čokoľvek iné. A Biblia je plná nádeje. Apoštol Pavol je predovšetkým apoštolom nádeje. Keď písal veriacim do Ríma, povzbudzoval ich slovami: „Veď čo bolo kedysi napísané, bolo napísané nám na poučenie, aby sme pre trpezlivosť a útechu z Písem mali nádej“ (Rimanom 15,4). Pätnástu kapitolu Listu Rimanom končí slovami: „Nech vás Boh nádeje naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby sa vaša nádej rozhojnila mocou Ducha Svätého“ (verš 13). Keď prídu ťažkosti a problémy a keď nám budúcnosť pripadá neistá, Božie Slovo vleje do nášho srdca nádej.

Na obzore je nádej. Keď Pavol písal list svojmu mladému spoločníkovi Títovi, povzbudil ho, aby „očakával blahoslavené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista“ (Títovi 2,13). Celé dejiny spejú k veľkolepému vyvrcholeniu, ktorým bude príchod nášho Pána Ježiša Krista. Dejiny mali začiatok a budú mať aj koniec. Všetko sa začalo stvorením sveta. Vyvrcholením stvorenia je návrat nášho Pána, ktorý stvorí nové nebo a novú zem.

Biblia hovorí o troch veľkých udalostiach – o stvorení, kríži a príchode Ježiša Krista. Práve príchod nášho Pána na zúfalú planétu túžiacu po nádeji je vyvrcholením všet-

kých vekov. Bude to koniec dlhej drámy hriechu a smrti. Starozmluvní proroci a novozmluvní učeníci to ohlasovali, anjeli potvrdili a Ježiš slúbil.

Žalmista Dávid triumfálne vyhlásil: „Náš Boh prichádza a nemlčí. Pred ním pustoší oheň a vôkol neho zúri búrka“ (Žalm 50,3). Pavol to zopakoval, keď vyhlásil: „Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia poľnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi“ (1 Tesaloničanom 4,16). Potvrdili to aj anjeli pri Kristovom nanebovstúpení. Keď učeníci sledovali a hľadeli do neba, ako ich Pán odchádzal, zastali vedľa nich dvaja anjeli a prihovorili sa im: „Muži galilejskí, čo stojíte a hľadáte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba“ (Skutky 1,11). Ježiš slúbil, že sa vráti. Učeníkom jasne povedal: „Prídem zasa“ (Ján 14,3). Kristov druhý príchod je definitívnou odpoveďou na všetky zložité problémy života, s ktorými zápasíme a na ktoré nenachádzame riešenia.

Druhý príchod Ježiša Krista a dôležité otázky

Ježišov druhý príchod je riešením problému osamelosti, nízkej sebaúcty, zúfalstva, beznádeje a všetkého, čo vyvoláva v srdci pocit prázdnoty. Hlboko v každom človeku je túžba milovať a byť milovaný. Boli sme stворení prežívať bezpodmienečnú lásku založenú nie na tom, čo robíme, ale na tom, kto sme. Máme vrodennú túžbu po spoločenstve. Neboli sme stворení pre samotu.

Pri skúmaní zvierat si vedci všimli, že potkanie matky olizujú svoje mláďatá. Spočiatku si mysleli, že ide o formu očisty. Dlhším pozorovaním prišli k presvedčeniu, že olizovanie nie je umývanie, ale druh objímania. Výskum ukázal, že keď mláďatá potkanov oddelili od matky príliš skoro, zomreli v mladšom veku, aj keď mali zabezpečené

základné životné potreby. Olizovanie zrejme poskytuje pocit bezpečia, spolupatričnosti a identity.

Potrebuje cítiť, že niekto má o nás záujem a záleží mu na nás. Túžime byť bezpodmienečne milovaní. Túžime, aby nás ľudia prijímali takých, akí sme, bez ohľadu na náš pôvod a našu minulosť. Text Zjavenie 21,3 potvrdzuje, že jedného dňa, keď sa Ježiš vráti, budeme navždy s Bohom. Apoštol Ján radostne zvolal: „Pozri, Boží stánok medzi ľuďmi. Boh bude s nimi prebývať a oni budú jeho ľuďom; on sám, ich Boh, bude s nimi.“ Boží svätostánok je Boží príbytok. Ján sľubuje, že čoskoro príde deň, keď s ním budeme žiť naveky.

Neboli sme stvorení pre život bez Boha. Sme stvorení pre neho. Iba Boh môže vyplniť prázdnotu života. Veľmi dobre to pred stáročiami vystihol Augustín, keď povedal: „Pane, boli sme stvorení pre teba. Naše srdce nebude spokojné, kým nenájde pokoj v tebe.“ Definitívnym riešením problému osamelosti a úzkosti duše je príchod Ježiša Krista. Potom zostaneme navždy v Božej prítomnosti.

Ten, ktorý nás najlepšie pozná a najviac miluje, čoskoro príde a vezme nás domov. Môžeme sa tešiť na budúcnosť prežiarenu Božími sľubmi, že po celú večnosť budeme s ním. Nie sme zrnkami kozmického prachu vo vesmíre. Sme stvorení pre spoločenstvo s Bohom. On je náš Stvoriteľ. Máme miesto, kam patríme. Jedného dňa ho uvidíme tvárou v tvár a ponoríme sa do jeho lásky. Sľúbil, že nás nikdy neopustí. Každý deň chce byť naším spoločníkom. Vzájomné priateľstvo, z ktorého sa dnes tešíme, je len slabou predchuťou väčšej radosti a hlbšieho spoločenstva, ktoré s ním budeme prežívať po celú večnosť. Aj keď dnes ho nevidíme a nerozprávame sa s ním tvárou v tvár, prísľub o jeho návrate nás uistuje, že jedného dňa ho uvidíme a budeme s ním žiť naveky.

Jedného dňa budeme žiť v jeho prítomnosti. Jedného dňa zavládne dokonalá láska a naše srdce sa upokojí, pre-

tože nájde skutočný pokoj. Jedného dňa sa naplní naša najhlbšia túžba a budeme dokonale milovaní bez akýchkoľvek podmienok.

Druhý príchod Ježiša Krista nie je iba riešením problému osamelosti. Je tiež definitívnym riešením problému bolesti.

Problém bolesti

Svet trápi bolesť, utrpenie, smútok a slzy. Na srdcovocievne ochorenia, mozgové príhody, rakovinu a cukrovku zomierajú státisíce ľudí. Na onkologických oddeleniach po celom svete ležia pacienti oslabení mnohými operáciami, chemoterapiami a ožarovaním. Stratili vlasy, silu i energiu – a niektorí aj chuť žiť. Naše telo ničia najrozličnejšie choroby.

V mnohých rozvojových krajinách je stále veľkým problémom malária. Visí nad nami hrozba rýchlo sa šíriacich epidémií. Konzumácia znečistenej vody vyvoláva úplavicu a hnačku. Tieto choroby spôsobujú mladým i starým ľuďom nesmierne utrpenie.

Nečakane prichádzajú prírodné katastrofy a ničia nám domovy. Zanechávajú po sebe bolesť a žiaľ. Obrovské lesné požiare podporované silným vetrom nedokážeme udržať pod kontrolou. Ničia celé spoločenstvá. Pustošivá sila vojny spôsobuje ľuďom nevýslovné utrpenie. Padajú bomby. Bojujúce vojská devastujú dediny, mestá i veľkomestá. Náhodné, bezhlavé výbuchy mrzačia nevinných civilistov. Hrôzy vojny najťažšie znášajú ženy a deti.

Keď nás postihne ťažká choroba, cítime bolesť a naše telo trpí, keď nás postihne prírodná katastrofa a život sa nám úplne zrúti, keď vojna spustoší celú našu krajinu, skutočnú útechu nájdeme v tom, že jedného dňa sa Ježiš vráti a naša bolesť a smútok pominú.

Keď vás niečo bolí tak intenzívne, že nedokážete rozmýšľať, zmocňuje sa vás smútok, hnev, strach a pýtate sa:

„Pane, prečo práve ja?“, spomeňte si, že utrpenie nebude trvať večne. Bolesť nebude trvať večne. Slzy a smútok nebudú trvať večne. Ježiš opäť príde.

Apoštol Ján bol ako väzeň pre Pána poslaný do vyhnanstva na ostrov Patmos. Odlúčený od rodiny a priateľov napísal tieto povzbudzujúce slová: „(Boh) Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude, lebo čo bolo skôr, sa pominulo“ (Zjavenie 21,4).

Napriek úžasným objavom a veľkému pokroku lekárskej vedy sa nám nepodarilo vyriešiť problém bolesti a utrpenia. Sofistikované technológie modernej doby nenašli riešenie na choroby. Dosiahli sme obrovský pokrok v liečbe rôznych ochorení, no nepodarilo sa nám ich zbaviť úplne. Stále trpíme. Stále pociťujeme bolesť.

Myslím na svojho otca, ktorý zomrel pred niekoľkými rokmi. Trpel na srdcové ochorenie. Jeho telo bolo postihnuté cukrovkou. V starobe ho trápila veľká bolesť, ale nikdy sa nestožoval. Veril, že príde lepší deň. Nádej upieral na návrat nášho Pána. Myslel upriamil na deň, keď sa na oblakoch ukáže Ježiš a vezme ho k sebe domov. Keď sme sa jedného dňa spolu rozprávali, povedal niečo, na čo nezabudnem: „Syn môj, nebojím sa smrti. Pretože keď zomriem, to ďalšie, čo budem vnímať, je Ježišov príchod na oblakoch, aby ma vzal domov.“

Hľadel za svoje utrpenie. Pozeral za svoju bolesť. Myslel zameral na večnosť. Pre otca bol Kristov návrat realitou, ktorej sa chopil vierou. Žil v nádeji, že sa Ježiš vráti. Druhý príchod Ježiša Krista je definitívnym riešením problému ľudského utrpenia. Jediná odpoveď na mučivú bolesť sveta. Epidémia ľudského utrpenia a potoky ľudských slz vylajú, aby sa to všetko skončilo.

Keď trpíte, keď vás sužuje veľká bolesť, keď si myslíte, že to už nevydržíte, keď máte oči plné slz, dúfajte. Nemys-

lite na utrpenie. Bez ohľadu na okolnosti, je tu Boh, ktorý vás miluje večnou láskou. Ukončí všetky choroby, utrpenie, smútok, bolesť a slzy. Príde deň, keď sa skončia všetky skúšky. Príde deň, keď vojna už viac nebude. Príde deň, keď už nebudú prírodné katastrofy. Príde deň, keď už nebude chorôb a budeme žiť naplno. Nový svet bude prekypovať radosťou. V našom tele bude pulzovať zdravie a vitalita.

Riešenie problému nespravodlivosti

Život nám často pripadá veľmi nespravodlivý. Ak ľudia niekedy povedia, že nás postihne len to, čo sme si zaslúžili a že to je fér, možno ešte nezažili, čím si prechádzajú iní. Je pravda, že niekedy trpíme v dôsledku vlastných zlých rozhodnutí, ale v živote miliónov ľudí toto pravidlo neplatí.

Keď sa narodí dieťa žene závislej od kokaínu a už v ranom veku trpí pre jej hroznú závislosť, alebo sa pre matkino zlé rozhodnutie narodí dieťa HIV pozitívne, je to nespravodlivé. Dieťa sa tak nerozhodlo. Predstavte si tínedžera, ktorý sa vracia domov zo školy. Zrazí ho opitý vodič a usmrťí ho, pričom opitému vodičovi sa pri nehode nič nestane. Predstavte si, ako veľmi trpia deti, ktoré zažijú bombový útok na svoju dedinu. Alebo ako strárajú deti v chudobnej krajine postihnutej suchom a hladom. Predstavte si deti, ktoré zomierajú od hladu po celom svete. V mnohých prípadoch nešlo o rozhodnutie jednotlivca. Nevýslovné utrpenie spôsobili okolnosti.

Kde je spravodlivosť, keď ťa opustí manžel pre inú ženu? Spolu ste sa starali o deti a vychovávali ich. Teraz sú už samostatné a odišli z domu. Zostala si sama. Kde je spravodlivosť, keď sa snažíš zdravo stravovať a napriek tomu si dostal rakovinu, ale susedovi, ktorý fajčí, pije a nezdravo sa stravuje, sa celkom darí?

Život nemusí byť férový, ale Boh je vždy spravodlivý. Keď nám život ušetrí kopianec do brucha a vyrazí nám dych, je

tu Boh, aby nás povzbudil, podporil a posilnil. Je tu, aby nám stále pripomínal, že opäť príde a stvorí všetko nové.

Posledná kniha Biblie, Zjavenie Jána, prináša riešenie problému nespravodlivosti. V Zjavení 21,5 čítame, čo povedal náš Pán: „Hľa, všetko tvorím nové.“ Príde deň, keď sa ujme vlády Kráľ spravodlivosti. Kristus sa posadí na svoj nebeský trón. Stvorí všetko nové. Celú večnosť bude vládnuť spravodlivosť. Niekedy možno pociťujeme nespravodlivosť, ale potom to bude inak. Na zemi sa možno nedeje vždy spravodlivosť, ale v nebi Boh všetko napraví. Ľudia nekonajú vždy spravodlivo, ale Boh ustanovil za večný princíp svojej vlády práve spravodlivosť. Keď sa vám deje nespravodlivosť, hľadte za ňu – hľadte na Božie kráľovstvo, kde bude všetko napravené. Keď je voči vám niekto krutý, hľadte za bolesť – hľadte na Božie kráľovstvo, kde bude Ježiš vládnuť v spravodlivosti.

Utrpenie ju neurobilo zlou a zatrpknutou

Keď mala Joan Hermanová sedemnást rokov, žiarila nadšením. Leto roku 1948 strávila ako dobrovoľníčka na kvakerskom tábore v pensylvánskych horách. Jej veľkou túžbou bolo pomôcť chudobným ľuďom v horách zlepšiť kvalitu ich života. Spolu s ďalšími dobrovoľníkmi trávila denne celé hodiny kopaním zavlažovacieho kanála, ktorý mal privádzať vodu do odľahlých oblastí.

V letných mesiacoch roku 1948 sa na strednom západe a východe Spojených štátov amerických rozšírila epidémia detskej obrny. U Joan sa objavili prvé príznaky. Začalo jej byť chladno. Potom dostala vysokú horúčku, ktorú prevádzala zimnica a silné potenie. Rozboleli ju všetky svaly. Bola úplne zničená. Sotva to vydržala. Bolesť chrbta sa stala neznesiteľná. Neraz sa oprela o lopatu a tlačila ju silno do zeme, aby necítila bolesť. Občas si trela chrbát o stenu

odvodňovacieho kanála, pretože aspoň na chvíľu pocítila úľavu od bolesti.

Jedného dňa, keď sa pokúšala pokračovať v práci, ju premohla taká silná bolesť, že v kanáli skolabovala. Nedočkala ďalej pracovať. Po dôkladnom lekárskom vyšetrení bola stanovaná diagnóza – detská obrna. Choroba postupovala. Joan zostala od krku dolu ochrnutá. Žiadna lekárska veda ju nedokázala vyliečiť z tejto hroznej choroby.

Pretože postihnuté boli aj pľúca, lekári zariadili, aby bola umiestnená do veľkého tlakového valca, z ktorého jej vyčnievala iba hlava. Takzvané „železné pľúca“ bol jediný spôsob, ako zabezpečiť dýchanie a udržať ju pri živote.

Joan prežila v železných pľúcach dvadsať rokov. Stala sa najdlhšie žijúcim človekom, ktorý podstúpil túto procedúru. S manželkou sme sa s ňou stretli, keď sme mali asi dvadsať rokov. Bola to pozoruhodná žena s úžasným optimizmom. Pomohla vytvoriť komunitu pre ľudí s vážnym telesným postihnutím. Utrpenie ju viedlo k hľadaniu hlbšieho zmyslu života, k vážnemu štúdiu Biblie a rozjímaniu o Božom slove. Každý deň sa hlboko ponorila do posolstva Písma plného nádeje. Aj keď bola úplne ochrnutá, dokázala čítať Bibliu, ktorú jej namontovali na stojan pripevnený k jej železným pľúcam. Ježišov druhý príchod jej dával nádej, že jedného dňa bude opäť zdravá. Obrovskú silu a radosť čerpala z týchto biblických zaslúbení:

„Vtedy sa otvoria oči slepých aj uši hluchých sa otvoria. Vtedy chromý bude skákať ako jeleň a jazyk nemého zaplesá, lebo vyvrú vody na púšti a potoky na pustatine“ (Izaiáš 35,5.6).

„Nikto z obyvateľov nepovie: ‚Som chorý.‘ Ľudu, čo tam býva, odpustí sa vina“ (Izaiáš 33,24).

„Hľa, všetko tvorím nové“ (Zjavenie 21,5).

Bohom pomazanými očami Joan dokázala hľadiť za svoju bolesť. Vierou sa držala zaslúbenia, že Ježiš opäť príde. Detská obrna ju nepremohla. Joan nad ňou zvíťazila. Jej živý, silný a pozitívny duch sa dotkol života mnohých ďalších ľudí. Svoje železné pľúca použila ako kaza-teľnicu na zvestovanie Božej lásky všetkým, ktorí vstúpili do jej izby. Prišli, aby jej poslúžili, ale ona poslúžila im. Vďaka jej svedectvu prijali mnohí Ježiša Krista a posolstvo Písma. Čo jej dalo silu vydržať napriek nespravodlivosti života? Viera, že príde lepší deň. V jej srdci horela ná-dej na Ježišov príchod. Hľadela za hranice železných pľúc na deň, keď vyskočí a bude bežať po poliach s vlniacim sa obilím vedľa krištáľovo čistých vôd večnosti. Mala istotu, že Ježiš dá opäť všetko do poriadku. Dôverovala Bohu, ktorý príde a vezme ju do večného domova.

Rakovina je nespravodlivá, ale príde deň, keď sa skon-čí. Vojna je nespravodlivá, ale príde deň, keď sa skončí. Chudoba je nespravodlivá, ale príde deň, keď nastane bla-hobyt pre všetkých. Hlad je nespravodlivý, ale príde deň, keď bude všetkého hojnosť. Máme nádej, pretože táto zem nie je koniec cesty. Príde deň, keď Boh všetko napraví.

Smrť bude porazená ako posledný nepriateľ

Druhý príchod Ježiša Krista je jediným riešením problému staroby a smrti. Krém na odstránenie vrások nezabráni starnutiu. Kozmetická chirurgia nezastaví ply-núce roky. Odstránením očných väčkov alebo kruhov pod očami nedosiahnete to, aby ste navždy vyzerali mladí. Neexistuje zázračný elixír ani recept na večnú mladosť. V boji proti plešivosti nepomôže transplantácia vlasov.

Zdravá strava a primerané cvičenie vám môžu predĺ-žiť život o niekoľko rokov, ale nie sú tajomstvom večného života. Každý, kto sa narodí, jedného dňa zomrie, ak sa

dovtedy Ježiš nevráti. V dejinách ľudia čelili smrti rôznym spôsobom. Niektorí z nej mali strach a absolútnu hrôzu. Iní ju čakali s beznádejným zúfalstvom. Boli však aj takí, ktorí čelili smrti s absolútnou dôverou a istotou, že smrť je odpočinok, ktorý potrvá, kým nastane slávne ráno vzkriesenia a Ježiš sa vráti. Čakali na smrť v nádeji na Kristov návrat, ktorá žiarila v ich srdci.

Blíži sa slávny deň, keď sa mnohí opäť stretnú. Keď zomrie malé dieťa, nelúčime sa s ním navždy, ale do onoho rána. Keď pri nehode zomrie tínedžer, nelúčime sa s ním navždy, ale do onoho rána. Keď zomrie muž v strednom veku na infarkt, nelúčime sa s ním navždy, ale do onoho rána.

Apoštol Pavol napísal tieto krásne slová: „Počúvajte, poviem vám tajomstvo: Nie všetci zomrieme, ale všetci budeme premenení, naraz, v tom okamihu, na posledný zvuk poľnice. Keď zatrúbi, mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní a my budeme premenení... Vtedy sa splní, čo je napísané: Smrť pohltilo víťazstvo!“ (1. Korinťanom 15,51–54)

Stratili ste milovaného človeka? Pochovali ste dieťa? Trpí vaša manželka, váš manžel, syn alebo dcéra nevyliciteľnou chorobou? Zdá sa vám, že zármutok je príliš veľký, aby ste ho dokázali uniesť? Ježiš vás tým chce preniesť. Počúvajte jeho hlas. Chce vás povzbudiť. Nastáva lepší deň. Môžete znova dúfať. Druhý príchod Ježiša Krista je riešením problému starnutia. Je to riešenie smrti, slz a smútku. Keď sa cítite osamelí, môžete znova dúfať. Keď ste znechutení a zmalomyselnení, môžete znova dúfať. Keď vás sužuje bolesť, môžete znova dúfať. Keď prežívate sklamanie, môžete znova dúfať. Keď pocítujete nespravodlivosť, môžete znova dúfať. V slzách môžete znova dúfať. Ježiš príde – to je tá najlepšia správa, akú si môžeme predstaviť.

Tri tajomstvá, ako získať trvalý pokoj

V Amerike prebehol nedávno zaujímavý prieskum. Zo zoznamu rôznych položiek mali účastníci vybrať tie, bez ktorých si nedokážu predstaviť život. Inými slovami: „Čo musíte mať každý deň? Bez čoho by ste nedokázali prežiť?“

Ste pripravení počuť, aké sú priority Američanov? Čo považujú za skutočne nevyhnutné?

37 percent opýtaných uviedlo kávu,

28 percent sladkosti,

19 percent sociálne médiá,

16 percent Bibliu.

Ľudí, ktorí potrebujú viac kávu než Božie slovo, je dvojnásobok.

Môže byť nezaujímavým priemerom Američana o Božie slovo jedným z hlavných dôvodov, prečo mnohým chýba pokoj, vnútorná spokojnosť a trvalá radosť?

Môže byť dôvodom to, že tisíce hľadajú pokoj tam, kde ho nenájdu, pretože hľadajú pokoj svojho utrápeného vnútra na úplne nesprávnom mieste?

Existuje niečo lepšie ako šálka kávy, ktorú musíte mať každý deň?

Beznádej vedie do zúfalstva

Starosti, úzkosť, strach a beznádej priviedli milióny ľudí do depresie. Podľa odhadov hlboká depresia postihne v určitom období života asi 20 percent svetovej populácie. Svetová zdravotnícka organizácia (WHO) predpokladá, že do roku 2020 bude depresia konkurovať srdcovým ochoreniam, ktoré v súčasnosti predstavujú najväčšiu hrozbu pre svetovú populáciu.

V súčasnosti predstavujú lieky proti depresiám v celosvetovom obrate hodnotu asi 12 miliárd dolárov. Len v Spojených štátoch amerických sa ročne vydá na základe lekárskeho receptu vyše 270 miliónov antidepresív. Málokto predpokladá, že dopyt po liekoch v najbližších rokoch klesne. Podľa jednej štúdie 14 percent mladých ľudí užívajúcich antidepresívum sa začalo správať agresívne, ba až násilne.

Na základe štatistiky, ktorú vypracovala Svetová zdravotnícka organizácia, asi 140 miliónov ľudí na celom svete trpí poruchami spôsobenými konzumáciou alkoholu. Každých 40 sekúnd spácha niekto samovraždu. Za posledných 45 rokov vzrástol počet samovrážd o 60 percent. Deje sa niečo až tragicky zlé, keď milióny ľudí strácajú nádej.

Všeobecný pocit úzkosti v našej spoločnosti, vnútorný pocit, že niečo nie je v poriadku a že len máločo je isté, vyvolávajú v človeku strach z budúcnosti a pocit beznádeje. Absencia nádeje je jednou z príčin nárastu užívania drog, predávkovania antidepresívami, alkoholizmu a samovrážd. Tisíccky ľudí majú pocit, akoby boli uväznení v stroji času, ktorý ich katalpuloval do budúcnosti a oni s tým takmer nič nemôžu urobiť. Ktosi vykrikol: „Zastavte svet! Chcem vystúpiť!“

Nádej všetko mení

Keď stratíme nádej, nad hlavou sa nám usadia temné mraky zúfalstva a beznádeje. Budúcnosť nám pripadá po-

chmúrna a zajtrajšok neistý. Nádej nás však vedie od toho, čo je, k tomu, čo môže byť. Zajtrajšok maľuje v jasných farbách. Dvíha nášho ducha z bahna, v ktorom sa topíme, hore k nebesám.

Ana Jacobová to vyjadrila krásne, keď napísala: „Na krídlach nádeje stúpame nad vzdušné prúdy života.“

William Shakespeare dodal: „Nešťastní a strápení nemajú nijaký iný liek, len nádej.“

Nádej nie je nezdravá, hmlistá túžba po lepšej budúcnosti. Nie je ani neopodstatnená túžba alebo očakávanie niečoho neistého. Nádej sa zakladá na skutočnej istote a presvedčení. V starodávnej Biblii je nádej založená na nemenných Božích sľuboch s uistením, že to, v čo dúfate, sa určite splní.

V poslednom rozhovore s učeníkmi Ježiš uvádza tri dôvody, ktoré majú byť pre nich zdrojom trvalej nádeje. Odhaľuje im tri večné princípy vnútorného pokoja. Ak si ich osvojíte a budete sa ich držať, váš život už nikdy nebude taký ako predtým. Okúsíte nový pocit pokoja. Váš život naplní nádej. Denne budete prežívať radosť z nášho Pána.

Ježišove tri tajomstvá trvalého pokoja

Tieto princípy nachádzame v 14. kapitole Evanjelia podľa Jána. Skôr než Ježiš odišiel od svojich učeníkov, dal im tri uistenia, ktoré menia život.

Prvé tajomstvo: Nikdy nestrácajte nádej, že Ježiš sa vráti. Jeho sľub je istý.

Ježiš chcel učeníkov povzbudiť. Začal slovami: „Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Ján 14,1–3).

Keby som mal preložiť výraz „nech sa vám srdce neznepokojuje“, znel by takto: „Prestaňte byť takí zdeptaní. Netrápte sa toľko!“ Prečo boli učeníci zúfalí? Prečo pociťovali úzkosť?

V predošlej kapitole (Ján 13) čítame, že Ježiš im práve oznámil, že jeden z nich ho zradí a Peter ho zaprie. Učeníci strávili s Ježišom tri a pol roka. Cítili a uvedomovali si, že čoskoro sa stane niečo tragické. Z jeho tváre a tónu hlasu usúdili, že pôjde o niečo výnimočné. Čoskoro bude čeliť fraške súdneho procesu, pociťovať nespravodlivosť Pilátovho rozsudku, agóniu krvavého rímskeho bičovania, osamelosť kríža a hanbu toho, že nesie vinu za hriech tohto sveta.

Učeníci všetko nechali a svoj život dali k dispozícii Ježišovi. Peter, Jakub a Ján boli ochotní opustiť rybárske lode a siete. Matúšov stánok výbercu daní zostal opustený. Každý z učeníkov sa obetoval a nasledoval ho. Zrazu mal Ježiš odísť niekam, kam ho nemôžu nasledovať. Mali zostať sami. Budú čeliť životným skúškam a nepriaznivým situáciám bez neho. Riešiť problémy bez toho, aby im osobne poradil a viedol ich.

Učeníci boli zmätení, bezradní, nepokojní a ustarostení. Pociťovali vnútornú úzkosť, úbohosť i nepokoj. Stratili vnútorný pokoj.

Ježišove slová znejú ako ozvena celými stáročiami: Netrápte sa toľko! Prestaňte si robiť starosti. Nemusí vás zožierať úzkosť. Tento svet nie je všetko, čo existuje. Pevne sa držte môjho sľubu. Dôverujte môjmu slovu. „Verte v Boha, verte aj vo mňa! Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem.“

Sľub Kristovho skorého návratu nám dodáva odvalu. Povzbudzuje srdce. Rozjasňuje dni. Osvetľuje noci. Dáva silu zdolať každý vrch.

V dome môjho Otca je mnoho príbytkov

Všimnime si niekoľko výrazov v tomto texte. Sú dávkou nádeje pre našu dušu. Ježiš hovorí: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov“ (Ján 14, 2). Naznačuje asi toto: „V mojom večnom kráľovstve je veľa miestností. Nie je tam nedostatok miesta. Je tam izba aj pre teba.“

Posledná kniha Biblie nám to objasňuje. Apoštol Ján v prorockom videní vidí zástupy vykúpených stáť pred Božím trónom v nebeských sieňach. Je ohromený a od radosti volá: „Po tomto som pozeral a uvidel som veľký zástup, ktorý nikto nemohol spočítať; z každého národa, kmeňa, ľudu a jazyka stáli pred trónom a pred Baránkom“ (Zjavenie 7,9).

Jeden zo starších sa spýtal: „Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?“ Odpoveď je jasná: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia, oprali si rúcha a vybielili ich v Baránkovej krvi. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme...“ (verše 14 a 15).

V nebi je dosť miesta pre všetkých. Kristova obeť je dostačujúca pre všetkých. Golgotský kríž umožňuje vykúpenie všetkým, ktorí ho prijímú. Ježiš uisťuje učeníkov, že v nebi je dostatok miesta pre každého. Uisťuje ich o tom, že sa vráti, aby ich vzal k sebe. Nech bola vaša minulosť akákoľvek, v nebi je pre vás miesto. Možno ste zapreli svojho Pána ako Peter. Možno ste vážne zapychovali o jeho Slove ako Tomáš. Napriek tomu vám Ježiš ponúka svoju lásku. Vystiera k vám ruku. Vzal váš hriech a vyniesol ho na golgotský kríž. Urobil to raz a navždy. Vďaka tomu vám môžu byť odpustené vaše hriechy. Na kríži nájdeme odpustenie našej minulosti a silu pre našu prítomnosť. Kristus uisťuje učeníkov, že svojou smrťou otvoril dvere neba dokorán pre každého z nich a že v Otcovom kráľovstve budú mať svoje miesto.

Ježiš pripravuje miesto

Ako si predstaviť, že Ježiš pre nás „pripravuje miesto“? Určite to neznamená, že je stavbyvedúci, ktorý učí anjelov, ako stavať nebeské sídla.

Keď Ježiš vystúpil do neba, Otec ho uistil, že jeho obeť je prijatá. Brány neba sa otvorili pre celé ľudstvo.

Vo svetle veľkého vesmírneho sporu medzi dobrom a zlom nás Ježiš uisťuje, že vďaka jeho milosti a smrti na kríži môžeme žiť večne s ním. Na poslednom súde v nebi bude naším advokátom a obhajcom.

Prorok Daniel (kapitola 7) opisuje tento kozmický súd. Vidí, ako sa vôkol Božieho trónu zhromaždili desaťtisíce desaťtisícov nebeských bytostí. Pred celým vesmírom sa otvorili nebeské večné záznamy. Nebeské zástupy so záujmom všetko sledujú. Hodnotí sa život každej ľudskej bytosti. Muži a ženy budú naveky spasení alebo naveky zatratení. Ježiš na súde vystúpi a o všetkých tých, ktorí mu uverili, vyhlási: „Tento muž, táto žena, tento chlapec a toto dievča sú moji.“

Text Daniel 7, 22 triumfálne vyhlasuje, že rozsudok bol vynesený v prospech svätých Najvyššieho. Môžeme mať trvalý pokoj, pretože ten, ktorý za nás zomrel, žije pre nás. Môžeme mať trvalý pokoj, pretože ten, ktorý za nás zomrel a ktorý žije pre nás, po nás opäť príde.

Spomeň si na učeníkov. Všeobecne sa predpokladá, že každý z nich zomrel mučeníckou smrťou s výnimkou Jána, to vieme s istotou.

Jakub bol sťatý Herodesom.

Petra pravdepodobne v roku 66 ukrižovali dolu hlavou Nerovi vojaci.

Jána hodili do kotla s vriacim olejom. Neskôr ho ako starého deväťdesiatročného muža cisár Domicián vyhostil na ostrov Patmos.

Apoštol Pavol strávil dlhé roky vo vlhkom rímskom žalári. Bol pravdepodobne sťatý v rovnakom čase, ako Peter umučení Nerom, teda v roku 66 nášho letopočtu.

Každý z učeníkov, okrem Jána, zomrel mučeníckou smrťou a predsa sa stali víťazmi.

Napriek okolnostiam, v akých sa nachádzali, zostali verní. Naplnení vnútorným pokojom, ktorý prevyšuje „každý rozum“ (Filipanom 4,7). Verili Ježišovmu zaslúbeniu. Držali sa Kristovho slova: „Prídem opäť!“ Vďaka istote, že náš Pán sa vráti, sú skúšky života únosné a znesiteľné. Zaslúbenie o jeho druhom príchode upokojuje srdce, tlmí obavy a zmierňuje úzkosti. Bez ohľadu na to, čo dnešok prináša, zajtrašok bude lepší.

Kresťania ranej cirkvi objavili prvé tajomstvo vnútorného pokoja. Vierou hľadeli do ďalekej budúcnosti. Život na zemi je krátky a čoskoro sa skončí. Každá výzva, ktorej čelíte, ťažkosť, ktorú prežívate, skúška, ktorá vás stretne, sa čoskoro skončí. Držte sa sľubu, že Ježiš sa čoskoro vráti. Vaše srdce sa naplní nádejou a vaše vnútro zaplaví pokoj.

Druhé tajomstvo: Nikdy nestrácajte nádej. Ježiš je nám k dispozícii v každej chvíli. Prostredníctvom modlitby nás vedie a ukazuje smer. Sľubuje, že počuje naše modlitby a prosby a splní ich, aby bolo jeho meno oslávené.

U Jána 14,12–14 čítame: „Amen, amen, hovorím vám, že aj ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi a urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby Otec bol oslávený v Synovi. Keď ma budete o niečo prosiť v mojom mene, ja to urobím.“

Ježiš dal učeníkom pozoruhodné uistenie. Vracia sa síce k Otcovi, ale uisťuje ich, že prostredníctvom modlitby sa s ním môžu kedykoľvek spojiť. Nikdy nebude taký zaneprázdnený, aby nepočul ich modlitby. Dáva nám stoper-

centný sľub, že urobí všetko, o čo prosíme v jeho mene, aby „Otec bol oslávený v Synovi“. Môžeme s dôverou prísť a prosiť. Keď máme ťažkosti, prosme o pokoj. Keď sa nás zmocňuje úzkosť, poprosme ho, aby nás utíšil a upokojil. Keď sme ustarostení, prosme o jeho upokojujúcu prítomnosť.

Jednou z mojich obľúbených kníh je malé dielko s názvom *Cesta ku Kristovi*. Doteraz sa predalo vyše 100 miliónov jeho výtlačkov. Je to skutočný skvost, ak človek hľadá vnútorný pokoj. Vyjadruje naše najhlbšie túžby po Bohu, ktorý sa o nás stará viac, než si vieme predstaviť. Uvádzam citát z tejto knihy: „Oznám Bohu svoje potreby, radosti, žiale, starosti a obavy. Nemôžeš ho obťažovať, nemôžeš ho unaviť. Ten, ktorý vie o počte vlasov na tvojej hlave, nie je ľahostajný voči potrebám svojich detí. ‚Lútoštvivý je Pán a milosrdný.‘ (Jakub 5,11) Prežívaný žiaľ, ba aj zmienka o ňom, sa dotýka jeho láskavého srdca. Oznám mu všetko, čo ti znepokojuje myseľ. Nič nie je priveľké, aby to neunesol. Veď drží svety, ovláda všetky záležitosti vesmíru. Neunikne mu nijaká maličkosť, ktorá by nás mohla znepokojiť. Žiadna z našich skúseností nie je príliš temná, aby ju nepoznal. Nieto spleť situácie, aby ju nevedel rozuzliť. Nijaká pohroma nestihne ani najmenšie z jeho detí, nijaká úzkosť netiesni dušu, nijaká radosť neobveseľuje, nijaká vrúcna modlitba nevychádza z úst, o čom by náš nebeský Otec nevedel a o čo by sa bezprostredne nezaujímal. ‚On uzdravuje skrúšených srdcom a obväzuje ich rany.‘ (Žalm 147,3) Vzťahy medzi Bohom a človekom sú také osobné a úplné, akoby na svete nebolo nikoho iného, o koho by sa mal bdelo starať a za koho by mal dať svojho milovaného Syna.“ (Ellen G. Whiteová, *Cesta ku Kristovi*, str. 67 a 68)

Keď vstúpime do Kristovej prítomnosti, vstúpime na miesto pokoja. Keď vstúpime do Kristovej prítomnosti, naše srdce získa pokoj. Keď vstúpime do Kristovej prí-

tomnosti, Duch Svätý upokojí nášho ducha, upokojí naše myšlienky a upokojí našu myseľ.

Poznám jednu starú pieseň, ktorú spievalo kvarteto Voice of Prophecy vždy na konci kázania pastora H. M. S. Richardsona. Túto pieseň napísal presbyteriánsky pastor Cleland Boyd McAfee. Tento muž je autorom ešte jednej veľmi známej piesne „Near to the Heart of God“ (Blízko pri Božom srdci). Napísal ju po smrti svojich dvoch neterí, ktoré zomreli na záškrt vo veľmi mladom veku.

1. strofa

*Je miesto, kde nájdeš odpočinok,
blízko pri Božom srdci,
miesto, kde hriech neťaží,
blízko pri Božom srdci.*

Refrén

*Ó, Ježiš, svätý Vykupiteľ,
ktorého nám poslal Boh,
drž nás, ktorí na Teba čakáme,
blízko pri Božom srdci.*

2. strofa

*Je miesto, kde nájdeš útechu,
blízko pri Božom srdci,
miesto, kde sa stretneš so Spasiteľom,
blízko pri Božom srdci.*

3. strofa

*Je miesto, kde nájdeš úľavu,
blízko pri Božom srdci,
miesto, kde nájdeš radosť a pokoj,
blízko pri Božom srdci.*

Keď sa prostredníctvom pôsobenia Ducha Svätého priblížime k Božiemu srdcu, zatúžime, aby sa čím skôr vrátil. Duch Svätý vkladá do nášho srdca túžbu a my sa nevieme dočkať chvíle, keď ho uvidíme tvárou v tvár. Čím bližšie sme pri Kristovi, tým viac sa jeho príchod stáva v našom živote realitou. Keď niekoho skutočne milujete, túžite byť s ním. Keď vstúpime do Kristovej prítomnosti, naša láska k nemu silnie. Nemôžeme sa dočkať, kedy ho uvidíme prichádzať na oblakoch.

Prorok Izaiáš napísal, čo budeme volať, keď uvidíme, že prichádza: „V ten deň sa povie: ‚Hľa, on je náš Boh, v neho sme dúfali, on nás spasí! On je Hospodin, v neho sme dúfali, jasajme a radujme sa z jeho spásy!‘“ (Izaiáš 25,9)

Ešte nám zostalo tretie Ježišovo tajomstvo, ako získať trvalý pokoj v tomto chaotickom svete.

Tretie tajomstvo: Nikdy nestrácajte nádej, pretože Ježiš nás nikdy neopustí. Nie sme siroty bez Otca. Ježiš sľubuje, že prostredníctvom Ducha Svätého bude vždy s nami.

Ježiš zdôrazňuje túto večnú pravdu. Hovorí: „Nenechám vás ako siroty, prídem k vám“ (Ján 14,18). Jasnejšie to povedať nemohol.

Nie sme deti bez otca. Nie sme opustené a osamelé siroty na otáčajúcej sa zemeguli, ktorá letí vesmírom rýchlosťou 108 000 kilometrov za hodinu. Jedným z najhorších zážitkov je cítiť sa v probléme a kríze sám.

Ježiš nás uisťuje, že pošle tretiu božskú osobu ako svojho osobného zástupcu, ktorý naplní naše potreby.

U Jána 14,26.27 čítame: „No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril. Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, ale ja vám ho dávam, nie ako svet dáva. Nech sa vám srdce neznepokojuje a neláká.“

Ježiš príde opäť. Sľub o jeho návrate je istý. Dovtedy nám poslal Ducha Svätého, tretiu božskú osobu, ako svojho osobného zástupcu. Slovo preložené vo verši 26 ako Tešiteľ, je grécke slovo *paraklétos*. Toto slovo neznamená len útechu, ale má oveľa viac významov. Pochádza z dvoch gréckych slov – *para* a *kleio*.

Para znamená „vedľa“. Z tohto slova odvodzujeme naše slovo „paralelný“. V gymnastike napríklad poznáme cvičenie na dvoch paralelných žrdiach (sú vedľa seba). Sloveso *kleio* znamená volať. Duch Svätý je Kristova osobná prítomnosť pri veriacom (Kristus je zavolaný byť vedľa veriaceho človeka).

Duch Svätý je priateľ, ktorý nás nikdy nenechá ani nepustí. Svätý Duch nás:

1. **povzbudzuje.** Dvíha nás a povzbudzuje, keď sme dolu.
2. **posilňuje.** Posilňuje nás, keď sme slabí.
3. **učí.** Vedie nás, keď sme zmätení a nevieme ako ďalej.
4. **obhajuje.** Obhajuje nás, keď sme neprávom obvinení a keď nám ostatní nerozumejú.
5. **utešuje.** Keď sme zranení a smutní, natiera našu dušu liečivým balzomom.
6. **usvedčuje.** Usvedčuje nás, keď schádzame na scestie. To je ten tichý hlas, ktorý nás motivuje k službe, usvedčuje zo zla a vedie k tomu, čo je správne. Odhaľuje nám Božie veci a mení naše srdcia.
7. **podporuje.** Drží nás hore, keď hrozí, že padneme.

Pred niekoľkými rokmi som bol v Afrike. Pomáhal som stavať novú školu pre asi 800 chudobných študentov. Každý večer som kázal. Keď som sa raz vracal z večerného stretnutia do svojej chaty neďaleko rieky Zambezi pri Viktoriínskych vodopádoch, v tme som spadol na betónovom schodisku a rozbil si koleno. Zacítil som ostrú bolesť, kto-

rá vystrelila do nohy. Operácia kolena bola nevyhnutná. Prežíval som skutočné muky. Celý život som bol aktívny. No v tejto situácii som niekoľko dní po operácii dokázal urobiť sotva pár malých krokov. Najviac mi pri chôdzi pomohla moja chodúľka. Podopierala ma a držala. Bez nej by som určite spadol.

V istom zmysle sme všetci „postihnutí“. Sami sa neudržíme na nohách. Potrebujeme niekoho, kto nás podoprie. Potrebujeme niekoho, kto nás podrží a ochráni pred pádom. Ježiš sľúbil, že aj keď odíde, pošle svojho Ducha Svätého, aby nás podopieral, kým sa vráti v sláve.

Známy kazateľ G. Campbell Morgan ako mladý muž navštevoval každý týždeň dve staršie ženy, aby im čítal z Biblie. Keď prečítal verš Matúš 28,20: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta,“ povedal: „Nie je to nádherný sľub?“

Jedna zo žien pohotovo odvetila: „Mladý muž, to nie je sľub. To je realita! Všetky Božie zaslúbenia sú realita.“

Tri dôležité fakty, ktoré sú zdrojom trvalého pokoja:

1. Ježiš opäť príde. Máme nádej. Kráľ pokoja čoskoro zostúpi z neba, aby vzal svoje deti domov.
2. Ježiš je každému z nás v každej chvíli k dispozícii. Je naše útočisko, naše bezpečie, náš darca pokoja, náš prístrešok v čase búrky.
3. Ježiš je prostredníctvom daru Ducha Svätého stále s nami. Duch Svätý je náš priateľ, náš pomocník, náš dôveryhodný spoločník, ktorý kráča vedľa nás, aby nám dal trvalý pokoj.

Milujem starú pieseň „Wonderful peace“ (Nádherný pokoj).

*Dnes večer v hĺbinách môjho ducha
zní melódia sladšia ako žalm;*

*v nebeských prúdoch stále plynie
do mojej duše ako nekonečný pokoj.*

*Pokoj, pokoj, nádherný pokoj,
prichádza od Otca z neba;
prosím, zmocni sa navždy môjho ducha,
v nezmerných vlnách lásky.*

*Ach, duša, nemáš tu útechu a odpočinok,
kráčaš neschodnou cestou času,
nech je Ježiš tvojím priateľom, keď tiene tmavnú;
prijmi tento nádherný pokoj!*

*Aký poklad je tento nádherný pokoj
ukrytý hlboko v mojej duši,
nevezme mi ho žiadna sila,
kým roky večnosti sa valia!*

*Dnes večer odpočívam v tomto nádhernom pokoji,
sladký odpočinok v Ježišovej blízkosti;
v noci i cez deň ma chráni pred všetkým nebezpečenstvom,
a jeho sláva zaplavuje moju dušu!*

*Verím, že keď vstúpim do mesta pokoja,
uvidím tam pôvodcu tohto pokoja,
o ňom budú spievať vykúpení
v tom nebeskom kráľovstve, kde bude -*

pokoj, pokoj, nádherný pokoj...

Keď čítate tieto stránky, modlím sa za to, aby nebeský pokoj zaplavil vašu dušu a vaše srdce naplnil nádejou a radosťou z jeho skorého návratu. Preto čítaj ďalej, priateľ môj.

Veľký prorocký obraz

Písal sa rok 1989, keď padol Berlínsky múr. Komunistickej režim sa rozpadol. Ako silný nezadržateľný prúd rieky sa po krajinách sovietskeho bloku prehnali revolučné zmeny. Sloboda východnej Európy visela vo vzduchu. Sovietsky zväz sa otvoril evanjeliu.

Krátko po páde komunistického režimu som s evanjelizačným tímom cestoval do bývalého Sovietskeho zväzu. Naším cieľom bolo zvestovať Božie slovo sovietskym občanom, ktorí štyridsať rokov nemali tú prednosť zúčastňovať sa na verejných evanjelizačných stretnutiach.

Večer čo večer som kázal publiku v preplnenej posluchárni Plechanovovej univerzity v Moskve. V roku 1991 a 1992 som viedol evanjelizačné stretnutia v prestížnej kremelskej sále a nakoniec na moskovskom Olympijskom štadióne. Po jednom stretnutí prišla za mnou útla žena v strednom veku a povedala mi: „Brat kazateľ, aj ja som kresťanka. Prosím, príď ma navštíviť. Budem rada, ak spoločne poveríme.“ Spolu s manželkou sme jej milé pozvanie prijali.

Keď sme vstúpili do jej skromného bytu, privítala nás s otvorenou náručou. Boli sme trochu zaskočení pohostinnosťou, ktorú nám venovala. Očividne sa na našu návštevu pripravovala dva alebo tri dni.

V tom čase bola priemerná mesačná mzda v Moskve 28 dolárov. Keď som uvidel prestretý stôl s čerstvým ovocím

a pripravené štyri chody jedla, uvedomil som si, že na pohostenie minula viac ako celý mesačný plat. Ešte viac nesvoj som sa cítil, keď sa k nám táto skromná rodina v malom trojizbovom byte správala ako ku kráľovskej rodine. Zdalo sa, že chcú o Amerike vedieť všetko. Kládli jednu otázku za druhou. Kde žijeme, ako vyzerá náš dom, čo radi jeme a množstvo ďalších detailov o našom osobnom živote.

Pretože sme boli zvedaví aj na ženin príbeh, jednoducho som sa spýtal: „V akej najťažšej situácii si sa ako kresťanka ocitla za komunistického režimu?“ Zrazu sa zachvela. Najprv sa jej roztriasli pery, potom ruky a začala vzlykať. Mój prekladateľ sa ku mne obrátil a povedal: „Kazateľ Mark, je to veľmi citlivá téma. Spomienky sú príliš bolestivé. Možno by bolo lepšie sa na to nepýtať.“ No bolo neskoro.

Zamknuté tajomstvá, ktoré celé desaťročia skrývala v srdci, vyšli na povrch. „Brat kazateľ,“ odpovedala, „najťažšiu skúsenosť som zažila, keď KGB (sovietska tajná polícia) zistila, že obidve dcéry vediem k Ježišovi. Udal nás agent, ktorý býval v byte nad nami. Polícia vysledovala, že každý večer máme doma s deťmi pobožnosť. Zistili, že spievame kresťanské piesne a študujeme spolu Bibliu. Učila som ich, aby vo všetkom dôverovali Ježišovi, nie komunistickej vláde. Jedného večera prišla do nášho bytu tajná polícia a vzali našu deväťročnú dcéru.“

„Stále mám pred očami, ako plakala. Kričala: ‚Mami, mami, pomôž mi!‘ Odvliekli ju preč. Nemohla som urobiť vôbec nič. Bola som úplne bezmocná. Nedokázala som jej nijako pomôcť. Stalo sa to pred 28 rokmi a odvtedy som ju nevidela.“ V rokoch najtvrdšieho komunizmu sa stávalo, že deti, ktorým rodičia vštepovali kresťanské zásady a ony o tom otvorene rozprávali svojim kamarátom, násilím odňali od rodičov a umiestnili do štátnych domovov, kde ich prevychovávali podľa štátnej ideológie.

Zahľadel som sa do zaslzených očí tejto zbožnej ženy. Rozmýšľal som o bolesti, ktorá prenikla jej srdce ako meč. Jej rozprávanie prerušoval vzlykot a slzy. Napokon rozhodne vyhlásila: „Brat kazateľ, viem, že keď Ježiš príde, svoju dcéru opäť uvidím. Znovu sa stretneme. Potom nás už nikto nerozdelí. Budeme spolu navždy s Ježišom.“

Ježišov návrat a veľký prorocký obraz

Veľký prorocký obraz. Ak uviazneme v detailoch tohto proroctva, unikne nám celkový obraz nádeje, ktorý ponúka. Ježiš to vyjadruje takto:

„Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Ján 14,1–3).

Druhý príchod Ježiša Krista prináša nádej do našich ustarostených srdc. Ježiš čoskoro príde. Žiaľ a smútok čoskoro pominú. Skúšky a trápenia sa čoskoro stanú minulosťou. Onedlho sa utrpenie, choroby, vojny a spory stratia. Terorizmus a strieľanie v školách prestanú. Prírodné katastrofy s ich ničivými účinkami zmiznú.

Radi by sme poznali budúcnosť a detaily proroctiev. Existuje však niečo dôležitejšie. Niektorí sa zamerajú na každú maličkosť v proroctve a myslia si, že poznajú všetky odpovede. To najdôležitejšie v proroctve je však úžasná a neuveriteľne dobrá správa, že Ježiš opäť príde.

Všetky proroctvá ukazujú na Ježiša. On je ich vyvrcholením. Kristov návrat je ich stredobodom. Dejiny nie sú nikdy nekončiacim cyklom udalostí. Naopak, spejú k jednej kolosálnej udalosti – druhému príchodu nášho Pána. Zo 66 kníh v Biblii sa na vyvrcholenie histórie zameriavajú

najmä dve – kniha Daniel v Starej zmluve a kniha Zjavenie Jána v Novej zmluve. Starodávni biblickí proroci dávajú našej generácii odvalu a nádej. Nesústreďujú sa na katastrofy, ale na vyslobodenie. Nedávajú dôraz na blížiace sa pohromy, ale na prichádzajúceho Krista. Nehovoria o tragickom konci, ale o slávnom začiatku. Hlboko v srdci ľudí je zakotvená túžba po pokoji, prosperite, zdraví, šťastí, spravodlivosti, odpustení a večnosti.

Proroctvá v knihách Daniel a Zjavenie Jána

V knihách Daniel a Zjavenie Jána proroci zobrazujú nový, lepší svet. Pomáhajú predstaviť si a „okúsiť“ Božie kráľovstvo. Pomáhajú vidieť veľký obraz. Vďaka nim vidíme záblesk večnosti.

Vydajme sa na krátku cestu proroctvami knihy Daniel a Zjavenie. Inšpirujme sa nádejou naplnenými knihami. Keď Daniel a Ján písali svoje zvitky, boli zajatcami v cudzej krajine. V roku 605 pred n. l. babylonský kráľ Nebúkadnecar zaútočil na Jeruzalem a dobyl ho. Nebúkadnecar odvliekol do otroctva značný počet hebrejských mládencov. Jedným z nich bol aj Daniel.

Aj Ján bol zajatec. Ako posledného z dvanástich učeníkov ho Rimania vyhostili na ostrov Patmos. Daniel aj Ján túžili po vyslobodení. Čakali na deň, keď sa hriech a utrpenie skončia – na deň, keď utíchnu všetky konflikty a prestane chaos. Tešili sa na nový zajtrajšok, keď choroby, katastrofy, nešťastia, skaza a smrť ustúpia sláve nového sveta. Boh odmenil vernosť týchto biblických mužov tým, že im ukázal veľký prorocký obraz. Otvoril im oči, aby videli večnosť.

Druhá kapitola knihy Daniel sa začína tým, že babylonský kráľ Nebúkadnecar má zvláštny sen. „V druhom roku svojho kraľovania mal Nebúkadnecar sny. Jeho duch sa znepokojil a nemohol spať“ (Daniel 2,1). Kráľ si však

nemohol spomenúť, čo sa mu snívало. Zvolal najmúdrejších mužov ríše, aby mu sen povedali a vyložili. Nik to však nedokázal. Rozzúrený kráľ sa im vyhrážal smrťou. V tejto kritickej chvíli sa na scéne objavil Daniel. Zdvorilo požiadal o čas modliť sa za nevyriešenú záhadu. Boh zasiahol. Nebeské tajomstvo bolo odhalené.

Obsah sna je zrejmý z Danielovej modlitby plnej vďačnosti. Daniel hovorí, že je to Boh, kto „mení obdobia a časy, zosadzuje a ustanovuje kráľov...“, odhaľuje hlboké a skryté veci“ (Daniel 2, 21.22). „Jeho je múdrosť aj sila“ (verš 20). Boh nielen pozná budúcnosť, ale ju aj tvorí. Biblickí proroci nešpekulujú o budúcnosti. Nesnažia sa hádať, čo by mohlo prísť. V Písme nám ukazujú, čo im Boh odhalil. Daniel jasne hovorí, čo sa snívало kráľovi Nebúkadnecarovi. „Ty, kráľ, videl si akúsi mohutnú sochu“ (verš 31). Potom prorok opísal kráľovi túto postavu. Obrovská kovová socha mala hlavu zo zlata, prsia a ramená zo striebra, stehná z bronzu, nohy zo železa a chodidlá zo železa a hliny (verše 31–33). Dej kráľovho sna vrcholí tým, že obrovský kameň z neba udrie do jej nôh a stane sa z neho vrch, ktorý zaplní celú zem.

Predstavte si, aký ohromený musel byť staroveký kráľ, keď prorok podrobne opísal jeho sen. Bezprostredne nato sa spýtal: „Daniel, čo to všetko znamená?“ Prorok vyložil význam sna rovnako presne, ako vyrozprával jeho obsah. Vysvetlenie začal slovami: „Ty si hlava zo zlata. Po tebe povstane iné kráľovstvo, menšie ako tvoje, a ďalšie, tretie kráľovstvo z bronzu, ktoré bude vládnuť na celej zemi. Štvrté kráľovstvo bude mocné ako železo“ (verše 38–40).

Prostredníctvom proroka Daniela Boh oznámil kráľovi, že každý kov predstavuje jednu svetovú ríšu. Sen zobrazuje vzostup a pád národov. Daniel identifikuje Nebúkadnecarovu ríšu týmito slovami: „Ty si hlava zo zlata“

(verš 38). Babylonská ríša ovládala Blízky východ od roku 605 do roku 539 pred n.l. Svoje panstvo rozšírila na celé Stredomorie. Zlato je výstižný symbol Babylonu. Hlavný boh tejto svetovej mocnosti, Bel Marduk, bol symbolizovaný sochou z čistého zlata. Zlatý obraz Bel Marduka sa nachádzal v chráme so zlatou kopulou na zlatom tróne, ktorý bol pod zlatým svietnikom a pred zlatým stolom.

Babylonský luxusný životný štýl viedol proroka Jeremiáša k tomu, že Babylon nazval „zlatým kalichom v Hospodinovej ruke“ (Jeremiáš 51,7). Toto neveriteľné proroctvo odhaľuje, že nebude vládnuť naveky. Povstane ďalšie kráľovstvo, ktoré je symbolizované prsiami a ramenami zo striebra.

Počas noci okázalého hýrenia záhadná ruka napísala na stenu babylonského paláca slová: „Boh spočítal tvoje kraľovanie a ukončil ho; bol si odvážený na váhach a ukázalo sa, že si nedostatočný; tvoje kráľovstvo bolo rozdelené a odovzdané Médom a Peržanom“ (Daniel 5,26–28).

V súvislosti s tým neexistujú žiadne dohady ani špekulácie. Kráľovstvo, ktoré nasledovalo po Babylone, bolo Médsko-Perzsko. Biblia aj dejiny to potvrdzujú. Známý Kýrov valec, ktorý sa nachádza v Britskom múzeu, zaznamenáva útok perzského generála na Babylon.

Médi a Peržania vládli od roku 539 do roku 331 pred n.l. Prsia a ramená zo striebra (Médsko-Perzsko) boli prekonalné treťou ríšou z bronzu. Ktorý národ úspešne dobyl Médsko-Perzsko? Gréci. Brilantný grécky generál Alexander Veľký viedol grécke vojská od víťazstva k víťazstvu. V knihe Daniel 8 čítame, že Gréci porazili Médov a Peržanov. Písmo a história si neprotirečia. Vládli od roku 331 do roku 168 pred n.l., keď boli porazení rímskou železnou monarchiou.

Počas vlády rímskych cisárov sa narodil Ježiš. Rímsky miestodržiteľ Ježiša odsúdil a rímski vojaci ho ukrižovali. Rimania vládli od roku 168 pred n.l. približne do roku 351

nášho letopočtu. Štyri kovy: zlato, striebro, bronz a železo. Štyri dominantné svetové impériá: Babylon, Médsko-Perzsko, Grécko a Rím. Bol Rím zvrhnutý nejakým piatym národom? Bol Rím dobytý inou silnejšou politickou mocnosťou? Nie. Rím podľahol germánskym barbarským kmeňom zo severu. Vypočujte si pozoruhodné slová tohto proroctva: „To, že si videl chodidlá a prsty čiastočne z hrnčiarskej hliny a čiastočne zo železa, znamená, že kráľovstvo bude rozdelené“ (Daniel 2,41).

Dejiny sa riadili podľa proroctva ako sa staviteľ riadi projektovým plánom. Rímska ríša sa rozdelila a zostala rozdelená do dnešného dňa. Proroctvo pokračuje týmito múdrymi slovami: „Nebudú súdržní, tak ako sa železo nespojí s hlinou“ (verš 43). Vládcovia sveta sa darmo pokúšajú oživiť Rímsku ríšu.

Každé storočie dokazuje naplnenie tohto starodávneho proroctva. Karol Veľký, Karol V., Napoleon, Viliam II., Hitler, Mussolini a Stalin sa pokúšali zjednotiť Európu pomocou manželských zväzkov alebo politických dobových vojen. Nezávislé národy Európy však svedčia o Bohu, ktorý má všetko pod kontrolou, o Bohu, ktorý riadi dejiny národov. Proroctvo vrcholí vo verši Daniel 2,44 neuveriteľným spôsobom. „V dňoch týchto kráľov Boh nebies dá povstať kráľovstvu, ktoré bude trvať naveky, nebude zničené a nebude patriť inému ľudu. Rozdrví všetky tie kráľovstvá a skoncuje s nimi, ono však bude stáť naveky.“

Podľa tohto pozoruhodného proroctva ďalšou udalosťou v nebeskom pláne je Ježiš Kristus, Skala vekov. Kameň, ktorý sa odštípi bez zásahu rúk a zriadi večne trvajúce kráľovstvo. Kráľovstvá tejto zeme sú dočasné. Božie kráľovstvo bude trvať večne. Vláda pozemských kráľov trvá krátko. Ježišova vláda je večná. Proroctvá kníh Daniel a Zjavenie Jána hovoria o veľkolepej klimatickej udalosti – o návra-

te Pána Ježiša Krista. Každé ďalšie proroctvo v dvanástich kapitolách knihy proroka Daniela opakuje ústrednú tému predošlých kapitol a dopĺňa ju. Opakovanie a dopĺňanie je Božia metóda, ako pochopiť skutočný význam proroctva.

Proroctvo sa opakuje a rozširuje

V 2. kapitole knihy Daniel Boh použije na opis štyroch mocných kráľovstiev symbol štyroch kovov. V 7. kapitole použije na opis tých istých štyroch národov štyri nezvyčajné zvieratá. U Daniela 2 je zo štvrtého kovu – železa – desať prstov. U Daniela 7 má štvrté zviera desať rohov. Zvieratá (šelmy), pomocou ktorých sa Boh rozhodol predstaviť tieto národy, vhodne vystihujú každý spomínaný národ. A opäť nemusíme hádať význam tejto prorockej symboliky. Boh, ktorý zjavuje proroctvo, proroctvo aj vysvetľuje. Podľa Daniela 7,17, „štyri veľké šelmy znamenajú, že na zemi povstanú štyria králi“. Kráľ zastupuje svoje kráľovstvo. To, že každé zviera u Daniela 7 predstavuje kráľovstvo, je jasne napísané vo verši 23: „Štvrtá šelma, to bude štvrté kráľovstvo na zemi, ktoré bude odlišné od všetkých ostatných kráľovstiev.“ Daniel vo videní videl, ako tieto šelmy za silného vetra počas nočnej búrky vychádzajú z mora.

V biblickom proroctve predstavuje more a voda ľudí (Zjavenie 17,15). Vietor predstavuje pohromu, nešťastie, katastrofu (Jeremiáš 49,36.37). Danielovo proroctvo predpovedá, ako uprostred vojnových konfliktov a bojov vznikajú nové národy.

Prvá šelma, lev s orlímí krídlami (Daniel 7,4), je presný opis babylonského národa. Archeológovia objavili symbol „leva s orlímí krídlami“ na múroch slávnej Ištarinej brány v Babylone a na minciach vykopaných z babylonských ruín.

Médi a Peržania boli výstižne predstavení bezohľadným medveďom, ktorý držal v tlamе tri krvavé rebrá (verš 5).

Je zaujímavé, že ak chceli Médi a Peržania ovládnuť Blízky východ, museli dobyť tri národy – Babylon, Lýdiu a Egypt. Ako proroctvo predpovedá, medveď zožral tri rebrá.

Rýchlosť výbojných vojen Alexandra Veľkého je znázornená leopardom so štyrmi krídlami (verš 6). Tretia šelma má aj štyri hlavy. Prečo? Keď Alexander zomrel, vládu nad jeho ríšou prevzali jeho štyria generáli. Kassandros, Lysimachus, Ptolemaios a Seleukos si rozdelili územie gréckej ríše. Samozrejme neobišlo sa to bez konfliktov a politických intríg. Štvrtá šelma je opísaná ako neuveriteľne divoká a veľmi silná, s obrovskými železnými zubami (verš 7). Obraz v 2. kapitole má desať prstov. Toto „strašné zviera“ v 7. kapitole má desať rohov (verš 8). Podobne ako desať prstov, aj desať rohov symbolizuje rozdelenie Rímskej ríše.

Zrazu sa v proroctve objavuje úplne nový prvok. Až doteraz sa pokúšali uzurpovať Božiu moc politickej moci, ktoré skutočne na zemi vládli. Vo verši Daniel 7,8 sa zrazu objavuje „malý roh“. Nová mocnosť začína ako malá a nepatrná, ale veľmi rýchlo rastie a získava svetovú nadvládu. Rastie nebadane z Rímskej ríše.

Podľa proroctva má „oči ako majú ľudia“ (verš 8). Oči sú symbolom múdrosti a chápania (Efezanom 1,18). Autorita tejto moci je ľudská, nie božská. Je založená na ľudskej múdrosti, nie na Božom slove. Veď má „pravdu zmietnuť na zem“ (Daniel 8,12).

Nová mocnosť „bude hovoriť reči proti Najvyššiemu a bude nivočiť svätých Najvyššieho, bude chcieť zmeniť časy a zákon“ (Daniel 7,25, katolícky preklad). Mocnosť symbolizovaná malým rohom bude „odlišná“ (verš 23) od všetkých ostatných politických zoskupení spomínaných v kapitole.

Proroctvo naznačuje, že táto mocnosť je náboženská, nie politická (verše 24.25). Falošný politický náboženský systém povstane v stredoveku a pokúsi sa uzurpovať si

Božiu autoritu zmenou Božieho zákona. Božia odpoveď na konanie malého rohu je jeho konečný súd (verše 21.22).

Boží konečný súd ustanovuje nášho Pána za právoplatného vládcu vesmíru. Všetko napraví. Pozemskí vládcovia sa pokúšali uzurpovať si Kristovo miesto, ale posledný súd ustanoví Krista za zákonitého vládcu tejto planéty. Žiadny politický ani náboženský vládca sa mu nevyrovná.

Všetky Danielove proroctvá sa končia rovnako – zriadením Božieho večne trvajúceho kráľovstva. Víťazný tón záverečných veršov tohto úžasného proroctva je neprehliadnuteľný.

„Zasadne však súd a vezme mu moc ničiť a hubiť až do konca. Kráľovstvo, moc a vznešenosť kráľovstiev pod šírým nebom bude zverené ľudu svätých Najvyššieho. Jeho kráľovstvo bude večné, všetky mocnosti mu budú slúžiť a budú ho poslúchať“ (verše 26.27).

Pozemské kráľovstvá sa rozpadnú, ale Božie kráľovstvo bude trvať naveky. Danielove proroctvá majú jednu ústrednú tému – víťazstvo večného Božieho kráľovstva pri návrate nášho Pána. Platí to pre všetky štyri veľké proroctvá v kapitolách 2,7,8 a 11. Proroctvá v knihe Daniel a Zjavenie Jána zobrazujú triumf Ježiša Krista nad všetkými silami zla. Keď Ježiš opäť príde v moci, sláve a nádhere, kráľovstvá tohto sveta sa stanú kráľovstvami nášho Pána. Príchod nášho Pána je vyvrcholením celých dejín. Je to víťazstvo Božieho kráľovstva nad silami zla. Vyvrcholenie veľkého sporu medzi dobrom a zlom.

Proroctvá v knihe Zjavenie Jána a Kristovo víťazstvo

Zostarnutý apoštol Ján, uväznený na skalnatom a pustom ostrove Patmos, s nadšením napísal: „Hľa, prichádza v oblakoch a uvidí ho každé oko...“ (Zjavenie 1,7). Odlúčený od rodiny, priateľov a ostatných kresťanov túžil vidieť toho,

ktorého z celého srdca miloval. Túžil po dni, keď bude môcť s vykúpenými všetkých vekov volať: „Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a moc na veky vekov“ (Zjavenie 5,13). Toto je veľký prorocký obraz.

Proroctvá v knihe Daniel a Zjavenie Jána sa v prvom rade nesústreďujú na záhadné symboly, krvilačné šelmy, strašných drakov a znamenie antikrista. Pozornosť upriamujú na to, čím všetko vyvrcholí. Hovoria o Ježišovi a jeho večnom kráľovstve. V Zjavení 7 Ján vidí ďalej. Hľadá za všetku bolesť a smútok, ktoré prídu na zem, a pozoruje veľkolepú scénu. „Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme; a ten, čo sedí na tróne, rozprestrie nad nimi svoj stan“ (verš 15).

V našom vnútri Boh vytvoril prázdne miesto, ktoré nenaplní nič iné než on sám. Naše srdce kričí po blízkom a dôvernom vzťahu so Stvoriteľom. Túžime po Bohu. Odo dňa, čo Adam a Eva zhrešili, ľudstvo trpí pocitom straty. Vo vnútri cítime prázdnotu. Jediné, čo môže zaplniť túto bolestnú prázdnotu, je realita Božej prítomnosti. Keď sa Ježiš vráti, táto túžba sa naplní. Obnoví sa Božie kráľovstvo. Celý vesmír bude spievať oslavné chválospevy. Táto udalosť zďaleka nebude tichá a pokojná. Bude to korunovácia kráľa! Celý vesmír bude nadšene a hlasno jasat!

Proroctvo z knihy Zjavenie Jána o siedmich trúbeniach sa končí týmito slovami: „Kráľovstvo sveta sa stalo kráľovstvom nášho Pána a jeho Pomazaného a bude kraľovať na veky vekov“ (Zjavenie 11,15).

Podobne ako proroctvá v knihe Daniel aj proroctvá v knihe Zjavenie Jána názorne a živo opisujú zničenie síl zla pri príchode nášho Pána. V Zjavení 14,19.20 Ján opisuje Boží „ostrý kosák“, ktorým zničí všetok hriech i hriešnikov. Pri triumfálnom príchode nášho Pána, ktorý je zobrazený v Zjavení 19, Ján vidí nebo otvorené. Ježiš Kristus sa

ako víťazný generál vracia na bielom koni. Mocnosti, ktoré mu stáli v ceste, sú zničené. Sily zla, ktoré bojovali proti jeho kráľovstvu, sú odsúdené na zánik. „Šelma“ a „falošný prorok“ boli zaživa hodení do „ohnivého jazera horiaceho sírou“ (Zjavenie 19,20). Ježiš je vyvýšený ako „KRÁĽ KRÁĽOV A PÁN PÁNOV“ (verš 16).

V Zjavení 20 Ján opisuje pustú zem. Bezbožní sú zničení a satan zviazaný na 1000 rokov (verše 1–3). Počas tohto obdobia, ktoré niektorí biblickí vykladači nazývajú „milénium“, vykúpení alebo spasení, ktorí boli vytrhnutí, aby sa stretli s Kristom v oblakoch pri jeho návrate (Ján 14,1–3; 1 Tesaloničanom 4,16.17), budú vládnuť s Ježišom v nebi (Zjavenie 20,4). Keď sa nebeské knihy otvoria, zachránení jasne uvidia, že Božia láska urobila všetko preto, aby zachránila každého človeka.

Na konci tisíc rokov zostúpi sväté mesto z neba na zem. Bezbožní mŕtvi budú vzkriesení. Satan povedie tieto légie zatratených do útoku na sväté mesto (verše 5–8). Očistný oheň Božej prítomnosti zostúpi z neba a navždy pohltí hriech i hriešnikov. Božia svätosť očistí zem.

Ján opisuje túto veľkolepú, úchvatnú a úžasnú scénu takto: „A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, pripravené ako nevesta ozdobená pre svojho ženícha. Od trónu som počul mohutný hlas: Pozri, Boží stánok medzi ľuďmi. Boh bude s nimi prebývať a oni budú jeho ľuďom; on sám, ich Boh, bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesť už nebude, lebo čo bolo skôr, sa pominulo“ (verše 2–4).

Aká krásna nádej! Aký žiarivý obraz budúcnosti! Skončí sa zármutok, bolesť i slzy a Ježiš opäť príde. Pominú útrapy a nešťastia a Kristus príde ako Kráľ kráľov. Príde ako Pán pánov. Príde ako mocný dobyvateľ. Príde, aby vládol naveky a celý svet to uvidí!

Hľadiet do budúcnosti s dôverou

V jednom kázaní rozprával Billy Graham fascinujúci príbeh o vynikajúcom vedcovi Albertovi Einsteinovi. Známy fyzik cestoval vlakom po Európe. Prišiel k nemu sprievodca a požiadal ho o lístok. Einstein začal najprv prehrabávať svoje veci, potom prehľadal vrecká a pozrel aj do peňaženky. Žiaľ, všetky jeho pokusy nájsť lístok boli márne. Nenašiel ho.

Sprievodca trpezlivo čakal a potom povedal: „Pane, ja vás poznám. Netrápte sa. Viem, že lístok niekde máte.“ A šiel ďalej. Keď sa obzrel, zbadal ako Einstein kľučí na kolenách a zúfalo hľadá lístok pod sedadlom. Zdalo sa mu, že slávny vedec je z toho úplne nešťastný.

V snahe utešiť ho v jeho zúfalstve sprievodca povedal: „Pán Einstein, ja vás poznám. Nerobte si kvôli tomu starosti.“ Einstein mu odpovedal: „Aj ja viem, kto som, ale neviem, kam idem.“

Táto jediná veta odráža myslenie miliónoch ľudí. Majú len veľmi nejasnú predstavu o tom, kam speje tento svet, a len zahmlenú a ponurú predstavu o budúcnosti. Túžia po nádeji, ktorá siaha za zajtrajšok. Nášmu životu dáva dnes zmysel veľká nádej na návrat nášho Pána. Môžeme

žiť radostným životom plným nádeje, pretože vieme, ako sa tento príbeh skončí.

Niektó výstižne povedal: „Život nemá význam, ak sa nesústredíte na niečo vzácne a hodnotné.“ Nič nemá väčšiu hodnotu ako poznať Krista a mať nádej na jeho skorý návrat, ktorá horí vo vašom srdci.

Ako zvíťaziť nad zúfalstvom?

Vždy ma udivovalo beznádejné zúfalstvo, ktoré ste mohli vyčítať z nápisov na hrobkách v katakombách nachádzajúcich sa vedľa známej cesty Via Appia neďaleko Ríma. Aj apoštol Pavol po nej kráčal, keď ho rímski úradníci viedli ako väzňa do Ríma. Možno aj on vycítil zúfalstvo pohan-ských obyvateľov Ríma, ktorí stratili nádej do budúcnosti.

Uvádžam niekoľko nápisov:

„Nebol som, stal som sa, nie som a je to jedno.“

„Jedzte, pite, zabávajte sa a potom prídete za mnou.“

Skeptik Bertrand Russell o živote napísal: „Stojíme na brehu oceánu a kričíme do noci a prázdnoty. Z času na čas hlas človeka zmlkne a na chvíľu nastane ticho. Svet mi pripadá príšerný. Mnohých ľudí stihne veľké nešťastie. Často rozmýšľam, ako to dokážu vydržať.“

Aká beznádej, zúfalstvo a nezmyselnosť! Ak nemáte niečo hodnotné, prečo sa oplatí žiť, niečo, čo vás presahuje, nádej do budúcnosti, dôležitý cieľ, potom život má len malú hodnotu.

Keď apoštol Peter čelil úškľabkom, posmechu a skepticizmu, o zmysle života napísal:

„Milovaní, toto je už druhý list, čo vám píšem, a v oboch som napomínaním prebúdzať vaše čisté myslenie, aby ste pamätali na slová, ktoré predpovedali svätí proroci, a na to, čo prikázal Pán a Spasiteľ a čo vám odovzdali apoštolí“ (2 Petrov list 3,1.2). Apoštol upozorňuje

na niečo dôležité. Niektorí ľudia vždy hľadajú nejakú nezvyčajnú novú pravdu, ktorá odhalí tajomstvo budúcnosti. Pokúšajú sa odhaliť nejaké zjavenie, ktoré im poskytne božský vhľad do toho, čo príde. Milióny ľudí pri hľadaní odpovedí idú za špiritistami, východnými mystikmi alebo vyhľadajú guru z New Age. Snažia sa objaviť mystický kľúč, aby pochopili údel tohto sveta. Ovláda ich neukojiteľná túžba nájsť pravdu o budúcnosti.

Peter však hovorí: To, čo potrebujeme, nie je ani tak nová, nezvyčajná pravda, ale opakovanie večných právd Písma, ktoré tak často zanedbávame.

Posolstvo nádeje v Biblii

Niektoré biblické pravdy treba stále opakovať, aby neskončili v zabudnutí. Ide o večné zjavenia Božieho plánu o budúcnosti tejto planéty. Minulosť dokazuje, že predpovede biblických prorokov boli pravdivé. Preto im môžeme dôverovať aj v tom, čo predpovedajú o budúcnosti. Biblické proroctvo upozorňuje, že príde ťažká doba nepokojov, ale tiež zjavuje, že túto hriechom porušenú planétu nahradí nový, lepší svet.

Gréci hovorili o „čase, ktorý vymaže veci“. Akoby myseľ bola bridlicová tabuľka a čas guma. Plynúci čas nás často vedie k tomu, že zabudneme na večné pravdy minulej generácie. To je dôvod, prečo sa v Písme veľké pravdy opakujú stále znova – aby sme na ne nezabudli. Nepotrebujeme ani tak niečo nové. Potrebujeme si pripomínať starodávne pravdy Písma, ktoré dávajú zmysel a cieľ celému nášmu životu.

Apoštol Peter pokračuje a upozorňuje nás, že „v posledných dňoch prídu posmievači... a budú sa posmievať: Kdeže je sľub o jeho príchode? Veď odkedy zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia!“ (2 Petrov list 3,3.4).

V posledných dňoch dejín tohto sveta bude myšlienka o druhom príchode Ježiša Krista pripadať mnohým ľuďom smiešna. Stane sa predmetom výsmechu a pochybností. Cynicky sa budú pýtať: „Kdeže je sľub o jeho príchode?“ V Druhom Petrovom liste v 3. kapitole je slovo „sľub“ (prisľúbenie) použité trikrát – vo verši 4, vo verši 9: „Pán nemešká so svojím prisľúbením...“ a ešte raz vo verši 13: „Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem.“

Peter trikrát použije slovo „sľub“, aby vyjadril istotu, že náš Pán sa vráti. Chcel, aby veriaci rozptýlení po celej Ázii si tým boli istí. Božie sľuby sú isté. Obstáli v skúške času. Sú spoľahlivé. Ježiš to dobre vyjadril v reči o poslednom čase u Matúša 24. Po znameniach o jeho návrate, medzi ktoré patria vojny a medzinárodné konflikty, hladomory a prírodné katastrofy, stúpajúca kriminalita a terorizmus, náboženský útlak na jednej strane a rýchlo sa šíriace evanjelium do všetkých končín sveta na druhej strane, Kristus vyhlasuje: „Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú“ (Matúš 24,35).

Druhý príchod Ježiša Krista sa nezakladá na neopodstatnených špekuláciách, na planých želaniach alebo na ľudskej filozofii. Je založený na nemenných, spoľahlivých a istých sľuboch Božieho slova. Druhý príchod Ježiša Krista odhaľuje úžasnú pravdu, že celé dejiny spejú k slávnemu vyvrcholeniu. Život má cieľ a my sa stretieme s niekým, kto má definitívne riešenie na všetky životné problémy. Bez tohto presvedčenia zostane človeku málo, pre čo sa mu oplatí žiť.

Sľub je uistenie o tom, že niekto niečo urobí alebo že sa niečo stane. Je to záväzok, záruka, prísaha, zmluva, určitá dohoda alebo prisľub. Sľub je taký dobrý a spoľahlivý ako ten, kto ho dáva. Neexistuje väčšia autorita ako Slovo Božie a nikto väčší a spoľahlivejší než Ježiš Kristus.

Sľuby o Kristovom návrate

Celé Písmo je popretkávané zaslúbeniami o Kristovom príchode. Ktosi spočítal, že v Biblii je 1 500 textov, ktoré hovoria o Ježišovom návrate. Každý 25. verš v Novej zmluve a každý 23. verš v 27 knihách, kde sa spomína. Na každé starozmluvné proroctvo o prvom príchode Ježiša Krista pripadá osem proroctiev o druhom príchode nášho Pána. Uvediem len niekoľko biblických textov, ktoré hovoria o tom, že Ježiš sa vráti.

Medzi prvých prorokov ohlasujúcich slávu druhého príchodu Ježiša Krista patrila Enoch. Biblia hovorí, že „chodil“ s Bohom. Nakoniec bol vzatý do neba bez toho, aby okúsil smrť. Keď raz malý chlapec rozprával o tom, čo sa stalo s Enochom, vyjadril to takto: „Enoch a Boh spolu chodili na dlhé prechádzky. Jedného dňa sa dostali bližšie k Božiemu domu než k Enochovmu, a tak Boh povedal: „Enoch, sme bližšie pri mojom dome než pri tvojom. Súhlasíš, že pôjdeme spolu ku mne domov?“ Enoch veril, že raz sa všetci vrátíme s Bohom domov. V súvislosti s Enochovou predpoveďou novozmluvný pisateľ Júda hovorí:

„Enoch, siedmy po Adamovi, povedal: „Hľa, prišiel Pán s desiatimi svojich svätých“ (Júda 14).

Tisíc rokov pred prvým príchodom Ježiša Krista žalmista Dávid predpovedal nielen to, že Ježiš príde, aby zomrel za hriechy ľudstva, ale že príde opäť, aby nás vzal domov.

Dávid vyhlasuje: „Náš Boh prichádza a nemlčí“ (Žalm 50,3).

Prorok Izaiáš nás povzbudzuje týmito slovami:

„Povedzte malomyseľným: „Vzchopte sa, nebojte sa! Pozrite, váš Boh! Príde s pomstou, Božou odplatou, on sám príde, aby vás zachránil“ (Izaiáš 35,4).

Sofoniáš je jedným z mnohých starozmluvných prorokov, ktorého spisy oplývajú istotou návratu nášho Pána.

„Blízko je ten veľký Hospodinov deň, veľmi rýchlo sa blíži“ (Sofoniáš 1,14).

V jednej z najúžasnejších pasáží z celého Písma, ktoré hovoria o návrate nášho Pána, apoštol Pavol napísal:

„Lebo vo chvíli, keď zaznie povel, hlas archanjela a Božia poľnica, sám Pán zostúpi z neba a prví vstanú tí, čo zomreli v Kristovi; potom my, ktorí zostaneme nažive, spolu s nimi budeme uchvátení v oblakoch hore v ústrety Pánovi a budeme tak navždy s Pánom“ (1 Tesaloničanom 4,16.17).

Všetkých biblických prorokov prevyšuje Ježiš, ktorý sľubuje, že sa vráti.

„Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Ján 14,1–3).

Ďalej dodáva: „Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odmení každého podľa jeho skutkov“ (Matúš 16,27).

Návrat nášho Pána nie je neopodstatnená špekulácia. Je to realita. Taká istá, ako isté sú zaslúbenia Božieho slova. Kristus sľúbil, dal svoje slovo, že sa vráti. Túži prísť a vziať nás domov. Chce, aby ste boli s ním viac, než si dokážete vôbec predstaviť. Pre Ježiša nie je nič dôležitejšie než naše večné spasenie.

Posmievači v posledných dňoch

Sú skeptici, ktorí si myslia, že príchod Ježiša Krista je len rozprávka. Mýtus a výplod hyperaktívnej fantázie. Márna nádej alebo jalový príbeh. Neuvedomujú si, že práve tým naplňajú jedno biblické proroctvo. Všimnite si, čo posmievači hovoria. Pochybovačne sa pýtajú: „Kdeže je sľub o jeho

príchode? Veď odkedy zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia!“ (2 Petrov list 3,4).

Inými slovami, od začiatku nedošlo k nijakým významným zmenám v dejinách sveta. Všetko plynie rovnako. Potom Peter uvádza tento ohromujúci postreh: „Zámerné ignorujú to...“ (verš 5).

Roháčkov preklad Biblie hovorí takto: „Lebo úmyselne nechcú vedieť...“ Jedna vec je nevedieť, ale niečo iné je „úmyselne nechcieť vedieť“.

Ludia majú pred sebou fakty, ale posmievajú sa im a popierajú pravdivosť Božieho slova. Uzamkli svoje názory a nie sú ochotní zmeniť ich. Už sa rozhodli a napriek jasnému dôkazu zjavenia nezmenili spôsob myslenia ani sa nevzdali svojich dlhodobých obľúbených návykov.

O pochopení pravdy Ježiš vyhlásil: „Ak niekto chce plniť jeho vôľu, spozná, či je toto učenie z Boha, alebo či hovorím sám od seba“ (Ján 7,17). Pochopenie Božej vôle je skôr záležitosť srdca než rozumu. Boh zjavuje pravdu tým, ktorí sú ochotní pravdu nasledovať.

Ako zistíte, či ste úplne odovzdaní Bohu? Je ľahké zapievať Ježišovi pieseň „všetko tebe dám“. Čo však znamená všetko mu odovzdať? Byť ochotný všetkého sa vzdať? Ak v mojom živote nie je nič, čoho nie som ochotný vzdať sa, keď ma na to upozorní, môžem si byť istý, že som mu úplne odovzdaný.

Peter tu uvádza tri Božie skutky, ktoré dokazujú, že posmievači sa mýlia, keď dôrazne tvrdia, že „všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia“ (2 Petrov list 3,4):

1. Na počiatku Boh stvoril svet svojím slovom (verš 5).
2. Boh zničil svet v čase potopy svojím slovom (verš 6).
3. Boh udržuje tento svet každý deň svojím slovom (verš 7).

Mnohí si kladú otázku, prečo Ježiš ešte neprišiel. Čo oddaľuje jeho príchod? Apoštol Peter pokračuje a uvádza

dôvod, prečo Ježišov návrat mešká. Boh určite nezabudol na svoj sľub.

„To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie“ (verše 8.9).

Apoštol zdôrazňuje, že Boží pohľad na čas sa dramaticky líši od nášho. Pre Boha je čas vždy večne prítomný. Minulosť a budúcnosť sú pre neho také živo reálne ako prítomný okamih pre nás. Čo sa nám zdá dlhé, u Boha je iba minisekunda. Srdce milujúceho Boha túži po tom, aby boli všetci ľudia spasení. Trpezlivo čaká, kým bude evanjelium hlásané až do konca zeme, aby každý mohol reagovať na jeho milosť, prijať jeho odpustenie, začať žiť „novým životom“, ktorý ponúka a pripraviť sa na jeho návrat.

Potom pridáva slávne uistenie: „Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesia s rachotom pominú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní...“ (verše 10.11).

„Akí musíte byť...?“ To je zvláštny výraz. Doslova znamená: „Odkiaľ pochádzate?“ Peter tu hovorí: „Ak si kresťan, si občan neba. Na zemi si pútnik a cudzinec. Si dieťa Kráľa. Si Kristov vyslanec. Preto by si sa mal správať ako občan neba.“

Uvádžam tri večné pravdy Písma:

1. Boh túži, aby bol spasený každý človek. Už dlho trpí. Trpezlivo čaká, kým sa evanjelium rozšíri do končín zeme (Matúš 24,14). Boh urobil všetko, aby ťa zachránil. Túži po tom, aby si s ním strávil večnosť. V Ježišovi dal najcennejší dar neba, aby ťa zachránil. Kristova

smrť na kríži je ti k dispozícii. Aj Kristovo odpustenie môže byť tvoje. Kristova sila môže zmeniť tvoj život.

2. Boh trpezlivo čaká na nás, aby sme sa kajali, rástli v milosti a pred svetom i vesmírom – ktoré nás pozorujú – odzrkadľovali jeho obraz. Svätým Duchom aktívne pôsobí, aby splnil veľké poslanie v posledných dňoch – prostredníctvom svojho ľudu hlásať posolstvo o jeho láske až do konca zeme. Túži, aby si sa aj ty stal svedkom Božej lásky a milosti pre ľudí vo svojom okolí, aby sa aj oni mohli pripraviť na jeho skorý návrat.
3. Božia spravodlivosť vyžaduje, aby bol problém hriechu čím skôr vyriešený. Nedovolí, aby trval naveky. Keď zlo dosiahne určitý bod, Ježiš povie: „Dost.“ Keď hriech dosiahne určitú mieru, ktorú pozná len Boh, vyhlási: „Dámy a páni, zatvárame.“

Hovorí sa, že keď Billy Graham napísal knihu *World Aflame* (Svet v plameňoch), prvú kapitolu dal prečítať manželke Ruth. Ticho sedela a čítala tento silný opis stavu, v akom sa bude svet nachádzať. Zdvihla zrak a povedala: „Billy, ak Kristus nepríde čoskoro, bude musieť vzkriesiť Sodomu a Gomoru z mŕtvych a ospravedlniť sa týmto mestám, pretože táto generácia je určite hriechnejšia než boli oni.“ Mestá Sodoma a Gomora dosiahli bod, z ktorého nebolo návratu. Boh zničil tieto bezbožné mestá na rovine ohňom z neba.

Civilizácia v Noachovej dobe tiež dosiahla bod, z ktorého nebolo návratu. Odmietli výstrahy, ktoré im prostredníctvom Noacha poslalo nebo. Preto Boh zničil vtedajší svet potopou.

Aj Babyľonská ríša za kráľa Bělšaccara dosiahla bod, z ktorého nebolo návratu. V noci, keď sa celý kráľovský dvor zabával a hýril, Boží prst napísal na stenu banketovej sály paláca slová o blížiacom sa konci: „Boh spočítal

tvoje kraľovanie a ukončil ho... Bol si odvážený na váhach a ukázalo sa, že si nedostatočný..." (Daniel 5,26.27).

Zlo nebude mať posledné slovo. Posledné slovo povie Boh. Zloba nebude trvať večne. Hriech nebude vládnuť naveky. Ježiš sľubuje, že opäť príde.

Apoštol Peter končí druhý list týmito upokojujúcimi slovami: „Podľa jeho prislúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť“ (2 Petrov list 3,13).

Podmienky, za akých môžeme vstúpiť do tejto novej spoločnosti, sú spravodlivosť, svätosť a bezhrienosť.

Kto je dostatočne spravodlivý, aby obstál pred spravodlivým Bohom?

Kto je dostatočne svätý, aby sa mohol ukázať pred svätým Bohom?

Kto je bez hriechu, aby obstál pred bezhriешným Bohom?

Apoštol Peter oznamuje túto večnú pravdu: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás podľa svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej, pre nehybnúce, nepoškvrnené a nevädnuce dedičstvo pripravené v nebesiach pre vás, ktorých Božia moc prostredníctvom viery chráni pre spásu, pripravenú zjaviť sa v poslednom čase“ (1 Petrov list 1,3–5).

V Kristovi sa môžeme ukázať pred Bohom. On je naša spravodlivosť.

Ježiš je všetko, čo my nie sme.

V ňom máme všetko, čo potrebujeme.

Kristus nás ospravedľňuje – v ňom stojíme pred Bohom, akoby sme nikdy nehrešili.

Kristus nás posväčuje – ak mu dovolíme, urobí nás takými, akými chce, aby sme boli.

Pôsobí v našom srdci zmenu – a robí to stále znovu. V Kristovi nás Boh prijíma ako svojich synov a svoje dcéry. Ako denne rastieme v milosti, stávame sa stále viac podobnými tomu, ktorého obdivujeme.

On je naša spravodlivosť. On bezhriešny zomrel smrťou, ktorú sme si zaslúžili my, aby sme my mohli žiť život, ktorý si zaslúžil on.

V Kristovi môžeme prísť pred Boha, akoby sme nikdy nehrešili.

Ten, ktorý jedného dňa zasadne na trón a bude vládnuť v celom vesmíre, túži mať prvé miesto v našom srdci, aby sme s ním vládli večne.

Trpezlivo a s láskou čaká na to, aby sme otvorili svoj život jeho premieňajúcej milosti a boli pripravení na jeho skorý návrat.

Pripravený na návrat

Sir Ernest Shackleton, britský polárny bádateľ írskeho pôvodu, podnikol začiatkom dvadsiateho storočia množstvo výprav do Antarktídy. Na jednej výprave ho postihlo nešťastie. Loď Endurance uviazla medzi ľadovými kryhami, ktoré ju následne zničili. Spolu s posádkou bol unášaný na ľadovej kryhe celé mesiace, kým sa nedoplavili na ostrov Elephant Island.

Keď videl, že posádke hrozí nešťastie, Shackleton spolu s ďalšími piatimi mužmi opäť vyplávali. Nastúpili do záchranného člnu s dĺžkou takmer sedem metrov a plavili sa smerom k ostrovu Južná Georgia. Šestnásť dní po vyplávaní posádka dorazila k ostrovu. Shackleton sa brodil po zasnežených horách a razil si cestu tam, kde nijaká nebola. Za silného mrazu dorazil do malej veľrybárskej dediny. Zabezpečil loď a zachránil posádku. Všetci prežili toto utrpenie. Nikto z posádky nezahynul v ľadovom zaja-

tí. Bol preč niekoľko mesiacov, a predsa muži, ktorí zostali, sa nikdy nevzdali nádeje.

Pre zlé poveternostné podmienky sa však jeho návrat oneskoril. Trikrát sa snažil vrátiť, ale more bolo také zamrznuté, že bolo nemožné dostať sa na ostrov Elephant Island. Morské trasy boli upchaté ľadom. Napokon, pri poslednom pokuse sa mu podarilo nájsť úzky priechod cez ľadové kryhy.

Na spiatocnej plavbe na malej lodi sa tešil nielen na to, že nájde svojich mužov živých, ale aj pripravených vystúpiť hneď na palubu. Onedlho už boli na ceste domov a do bezpečia.

Keď vzrušenie z opätovného stretnutia pominulo, Shackleton sa ich spýtal, ako to, že boli pripravení tak rýchlo sa nalodiť. Meškanie mohlo spôsobiť, že námorné trasy by zamrzli a oni by boli odsúdení na smrť na onom neobývanom, pustom a ľadovom ostrove. Povedali mu, že každé ráno ich vodca stočil spacák a prikázal im: „Chlapi, zbalte si veci, aby ste boli pripravení. Šéf sa môže dnes vrátiť.“

Bádatelia sa nachádzali v hrozných podmienkach. Uväznení na neobývanom ostrove a obklopení ľadom. Napriek tomu, že mali malú šancu na vyslobodenie, nikdy sa nevzdali nádeje. Držala ich pri živote. Nádej ich inšpirovala a motivovala. Prežili vďaka nádeji. Vyčerpaní, uzímení, skrehnutí, hladní, izolovaní na zamrznutej bodke uprostred Antarktídy sa držali nádeje. Verili, že Ernest Shackleton sa vráti. Každý deň sa pripravovali, akoby sa mal vrátiť práve v ten deň.

Aj my sme izolovaní na ostrove, ktorý letí vesmírom rýchlosťou 108 000 km/h. Je plný terorizmu, prírodných katastrof, zločinov, násilia a nemorálnosti. Máme nádej, ktorá horí v našom srdci. Nádej inšpiruje ducha a povzbudzuje srdce. Nádej nás dvíha a pomáha nám deň čo

deň prežívať radosť i smútok nášho života. Nádej hovorí, že vyslobodenie sa blíži. Je to nádej, že Ježiš opäť príde a záchrana je blízko. Nádej, že jedného dňa opustíme túto hriechom porušenú planétu a zamierime domov s Ježišom, aby sme s ním žili naveky.

Jediný spôsob, ako sa pripraviť na Ježišov skorý návrat, je rozhodnutie, aby vládol nad naším životom dnes, zajtra i navždy.

Pripravení na Kristov návrat

Všimli ste si, aké sú deti niekedy zábudlivé? Keď som mal desať alebo jedenásť rokov, nedokázal som si zapamätať svoje domáce povinnosti. Mama sa ma neraz spýtala:

„Mark, ustlal si si posteľ?“

„Ach, prepáč, mami. Zabudol som,“ znela moja odpoveď.

„Mark, upratal si si izbu?“

„Ach, prepáč, mami. Zabudol som.“

„Mark, vyniesol si dnes odpadky?“

„Ach, prepáč, mami. Zabudol som.“

Mama sa usmiala a povedala: „Mark, ak ešte raz zabudneš, priviažem ti okolo prsta červenú šnúрку, aby si si pamätal.“

Niekedy sa stane, že zabudneme na dôležité veci. Možno by sme si mali priviazať okolo prsta symbolickú červenú šnúрку. Potrebujeme si pamätať podstatné veci. Potrebujeme niekoho, kto by nám pomohol pamätať si to, na čom v živote skutočne záleží. Lahko sa môže stať, že prehliadneme niečo, čo má veľký význam. Dočasné veci môžu vytlačiť veci večnosti. Nie je to len náš problém. Zápasila s tým aj raná cirkev! Novozmluvným veriacim hrozilo, že zabudnú na Ježišov sľub o návrate.

Apoštol Peter pripomína

Písal sa približne rok 65 n.l. Peter bol väznený v Ríme. Rímsky cisár Nero ho odsúdil na smrť. Peter vedel, že sa blíži jeho koniec. Jedna vec ho trápila a stále o nej premýšľal. V mysli mal stále rovnaký obraz. Pravdu, ktorá vytlačila všetko ostatné.

Kristus, ktorého miloval, Kristus, ktorý ho vykúpil a napriek jeho zlyhaniu prijal, mu dal milosť pokračovať v službe. Tento Ježiš opäť príde v moci a sláve. On zaprel svojho Pána v okamihu, keď ho najviac potreboval. Ježiš je však Boh druhej šance.

Spomeňte si na chvíle, keď ste ho zradili, sklamali a on vás objal a jemne zašepkal: „Vstaň a choď. Poďme spolu touto cestou.“

Peter píše veriacim, ktorí žili v prvom storočí a boli rozptýlení po celej Ázii. No jeho slová znejú aj dnes a majú večný dopad. Vracajú sa ako ozvena času a prihovárajú sa nám tu a teraz. Peter píše veriacim, ktorí žijú v reálnom svete. Upriamuje pozornosť na to, na čom najviac záleží: „Preto vám to chcem ustavične pripomínať, aj keď to viete a ste upevnení v pravde, ktorú ste prijali“ (2 Petrov list 1,12).

Grécki filozofi mali príslovie, ktoré vyjadrovalo, že čas všetko vymaže a zahladí.

Ako čas plynie, máme tendenciu zabúdať. Petra to znepokojovalo, preto potreboval veriacim pripomenúť, že druhý príchod Ježiša Krista je realita.

V prvej kapitole druhého listu Peter hovorí o istote Kristovho príchodu. V druhej kapitole naliehavým tónom pripomína veriacim, ktorí žili v prvom storočí, realitu bližiacieho sa súdu. V poslednej kapitole upozorňuje na posmievačov a na mýtus, že Ježiš možno vôbec nepríde. Uvádza dôvody oneskorenia jeho príchodu a naliehavo

vyzýva všetkých veriacich v každej generácii, aby sa pripravili na návrat nášho Pána.

Peter sa prihovára nielen súčasníkom, ale aj nám. Hovorí nielen pre cirkev v prvom storočí, ale aj pre cirkev v 21. storočí. Adresuje posolstvo nielen veriacim rozptýleným v Ázii, ale všetkým veriacim, ktorí sa kdekoľvek zhromaždili. Píše, aby nám pripomenul večnú pravdu o návrate nášho Pána.

Pre problémy života často zabúdame, že jedného dňa sa naša cesta na tejto zemi skončí.

1. Tak ľahko zabúdame. Zdá sa, že život plynie stále rovnako. Všetko pokračuje ako doteraz. Narodili sme sa. Žijeme. Prejdú desaťročia. Zomrieme. Viem si predstaviť, ako apoštol Peter pokrútil hlavou a povedal: „Nikdy nezabudnite, že smrť nie je úplný koniec. Existuje nádherné uistenie: Ježiš opäť príde.“

2. Tak ľahko zabúdame. Žijeme si celkom spokojne. K mnohému sme ľahostajní a vlažní. Peter hovorí: „Počuj, existuje nádherné uistenie: Ježiš opäť príde.“

3. Tak ľahko zabúdame. Život nás tlačí. Rodinné povinnosti, finančné problémy, zdravotné ťažkosti a tisícky ďalších vecí, ktoré nás rozptyľujú. Peter hovorí: „Počuj, existuje nádherné uistenie: Ježiš opäť príde.“

„Teším sa na Pánov príchod“

Pred mnohými rokmi bratranec zosnulej kráľovnej Viktórie, lord Cecil uveril v Ježiša Krista. Jeho život sa dramaticky zmenil. Mal vrúcnu túžbu hovoriť iným o Kristovi, ktorý pre neho tak veľa urobil. Mal jedinú túžbu – zvestovať evanjelium. Odcestoval do Severnej Ameriky. Väčšinu času strávil v Kanade. O Kristovej láske hovoril všade, kam šiel – vo veľkých mestách, v odľahlých dedinách, medzi farmármi, v drevorubačských osadách i na pokojných pobrežiach pri mestách.

Rozprával príbeh o tom, ako raz prechádzal okolo domu muža, o ktorom vedel, že bol kresťanom, ale neskôr od Krista odišiel. Videl, ako na dvore usilovne rúbe drevo. Lord Cecil s ním prehodil pár slov a rozlúčil sa vetou: „Teším sa na Pánov príchod.“ Nič viac už nepovedal a odišiel.

Upozornenie na Pánov príchod si našlo cestu do duše tohto muža. Zasiahlo ho to. Slová prenikli do jeho srdca ako dvojsečný meč. Prebudili svedomie. V mysli mu znelo svedectvo o Pánovom príchode. Nemohol na to zabudnúť. Vyznanie Božieho služobníka naňho tak zapôsobilo, že znovu odovzdal svoj život Kristovi a vrátil sa do cirkvi. Život vo svetle druhého príchodu Ježiša Krista ovplyvňuje vaše rozhodnutia a voľby. Je to silný podnet pre zbožný život. Apoštol Peter si to dobre uvedomoval.

Život starého bojovníka kríža sa pomaly končil. Síl mu ubúdalo. Svoj boj dobojoval. Telo mal zmučené, dobité a zakrvavené. Teraz sa sústredil na krátkosť života.

Starnúci Boží muž cítil potrebu prehovoriť. Nedokázal mlčať. Chcel povedať niečo, čo malo večný význam. Vypočujme si ho: „Pokladám za správne, kým som v tomto stane, prebúdať a napomínať vás. Viem, že čoskoro zložím tento svoj stan, ako mi to ukázal aj náš Pán Ježiš Kristus. Budem sa teda aj ja ustavične usilovať, aby ste si tieto veci po mojom odchode pripomínali“ (2 Petrov list 1,13–15).

Peter používa pozoruhodný jazyk. Stan je dočasný, prechodný príbytok. Petrovým kresťanským poslucháčom spomedzi Židov to automaticky pripomenulo štyridsať rokov putovania Izraela po púšti, keď bývali v stanoch.

Koreňom slova „odchod“ v gréčtine je slovo „exodus“. Všetci sme na exode – na ceste púšťou času v stanovom príbytku nášho tela. Ako veriaci sme pútnici. Ideme týmto svetom cestou do slávy, ktorá nastane, keď príde Ježiš. Máme cieľ. Neputujeme len tak, bezmyšlienkovite.

Ak život nikam nevedie, ak na konci nie je cieľ, ak bezcieľne letíme vesmírom, život nemá nijaký skutočný zmysel.

Na jednom z pohanských hrobov bol takýto epitaf: „Nebol som, potom som bol, a teraz už zase nie som. Preto jedzte, pite a zabávajte sa, lebo čoskoro skončíte ako ja.“

Shakespeare raz definoval život ako „príbeh, ktorý rozpráva akýsi hlupák, príbeh plný zvukov a besnenia, ktorý však nedáva zmysel“.

V istom univerzitnom časopise prebiehala súťaž o najlepšie vystihnutie slova „život“. Vyhrala definícia, že „život je trest, ktorý platíme za zločin narodenia“.

Ak v živote nie je nič, pre čo sa oplatí žiť, len konečný zánik na konci našich dní, život takmer nemá zmysel.

Ak všetok život smeruje k absolútnej ničote, ak je čas len prchavý okamih, ak nás každý nádych posúva o krok bližšie do zabudnutia, život sa stane krutou ságou bolesti, utrpenia a nespravodlivosti.

Starý apoštol však dýcha nádejou. Svetlo preniká tmou. Ježiš opäť príde.

Peter zakladá svoje presvedčenie na dvoch nezmeniteľných faktoch: „Keď sme vás oboznamovali s mocou a príchodom Pána Ježiša Krista, nepridržali sme sa nejakých vymyslených bájí, lebo sami sme boli očitými svedkami jeho velebnosti“ (verš 16).

„Tak sa prorocké slovo stalo pre nás pevnejším. Dobre robíte, keď naň upierate svoj zrak ako na lampu, ktorá svieti na temnom mieste“ (verš 19).

Peter zdôvodňuje istotu Kristovho návratu na tomto základe:

1. Sláva a velebnosť pri Ježišovom premenení

Peter kedysi videl Kristovu slávu. Zažil jeho velebnosť a moc na vrchu premenenia. Táto úžasná skúsenosť bola miniatúrou druhého príchodu nášho Pána. V oslávenom

Kristovi na vrchu premenenia Peter videl mocný symbol návratu osláveného Pána v plnom majestáte.

Okrem toho Peter vyhlasuje, že proroci v priebehu vekov ohlasovali druhý príchod Ježiša Krista.

2. Prorocké slovo

- a. „Aj o nich prorokoval Henoch, siedmy po Adamovi, keď povedal: „Hľa, prišiel Pán s desaťtisícmi svojich svätých...“ (Júda 14).
- b. Dávid vyhlásil: „Náš Boh prichádza a nemlčí“ (Žalm 50,3).
- c. Izaiáš kričí: „Vrátia sa tí, ktorých vyslobodil Hospodin, s jasotom prídu na Sion. Večná radosť bude na ich tvárach...“ (Izaiáš 35,10).
- d. Daniel dodáva: „V dňoch týchto kráľov Boh nebies dá povstať kráľovstvu, ktoré bude trvať naveky, nebude zničené...“ (Daniel 2,44).
- e. Zvestovali to Ezechiel, Ámos, Micheáš i Ozeáš.
- f. Zvestoval to každý pisateľ evanjelia – Matúš, Marek, Lukáš i Ján.
- g. Pri Ježišovom nanebovstúpení anjeli vyhlásili: „Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás do neba, príde tak, ako ste ho videli odchádzať do neba“ (Skutky apoštolov 1,11).
- h. Túto večnú pravdu, ktorú proroci zvestovali celé stáročia, potvrdil aj Ježiš: „Nech sa vám srdce neznepokojuje! Verte v Boha, verte aj vo mňa! V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám azda povedal, že vám idem pripraviť miesto? Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Ján 14,1–3).

Peter teda hovorí: „Nestrácajte nádej!“ Hlasy prorokov sa celé stáročia ozývajú ako ozvena. Volanie, že Ježiš opäť príde, znie ako zvuk trúby.

Život na tejto planéte nebude trvať naveky. Dejiny nie sú nekonečným cyklom udalostí, ktorý nikam nevedie. Spejú k jednej veľkej, vrcholnej udalosti – k príchodu Ježiša Krista. Ako čas plynie a druhý Kristov príchod mešká, máme tendenciu žiť, akoby jeho návrat nemal takmer nijaký význam. Peter sa venuje týmto otázkam v druhej a tretej kapitole druhého listu a pripomína nám realitu Kristovho návratu.

Kristov príchod nebude meškať donekonečna

V druhej kapitole sa Peter sústreďuje na blížiaci sa súd; v tretej kapitole hovorí o posmievačoch a odhaľuje dôvod, prečo Kristov príchod mešká. Každý verš má svoj význam. Začneme preto slovami: „Milovaní, toto je už druhý list, čo vám píšem, a v oboch som napomínaním prebúdzal vaše čisté myslenie, aby ste pamätali na slová, ktoré predpovedali svätí proroci...“ (2 Petrov list 3,1–3).

Peter nedovolí, aby zabudli. Existuje jeden hlavný dôvod, prečo píše list: udržať myšlienku návratu nášho Pána živú. Pokračuje pokarhaním „posmievačov“. Varuje pred falošnými učiteľmi.

„Vedzte predovšetkým, že v posledných dňoch prídu posmievači, ktorí žijú, ako sa im zachce a budú sa posmievať: ‚Kdeže je sľub o jeho príchode? Veď odkedy zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia!‘“ (verše 3.4).

Petrov názor je jasný. Posmievači sa môžu posmievať. Uštipačníci viesť uštipačné reči. Výsmešníci nech sa vysmieľajú a pochybovači pochybujú. Skeptici môžu všetko popierať, ale tým sa večná pravda ani trochu nezmení. Ježiš opäť príde a to dáva každému životu zmysel.

Pozorne si všimnite, čo Peter hovorí: „Posmievači žijú, ako sa im zachce.“ Riadia sa podľa vlastných žiadostí.

Morálka ovplyvňuje presvedčenie. To, čomu veríte, sa dotýka toho, ako žijete a ako žijete, ovplyvňuje to, čomu veríte. Mnohí opúšťajú pravdu pre hriech vo vlastnom živote. Ak zápasíte s nejakou božskou pravdou, položte si otázku: Zápasím preto, že tomu nerozumiem? Potrebujem viac informácií? Alebo je v tom konkrétny hriech, hlboko zakorenený zvyk, pochybné správanie alebo hlboko zažitý sebecký postoj, ktorého sa zdráham vzdať?

Často stagnujeme v našej kresťanskej skúsenosti nie preto, že potrebujeme viac vedomostí, ani nie preto, že toho nevieme dosť veľa, ani nie preto, že potrebujeme odhaliť nejaký úžasný nový objav, ale preto, že kdesi hlboko si pestujeme skrytý hriech, obľúbený zlozvyk. Postoje a praktiky, ktoré nie sú v súlade s Božou vôľou, si vyžadujú duchovný chirurgický zákrok, často veľmi bolestivý.

Prečo nepoprosiť Pána Boha, aby sa prihovril vášmu srdcu a ukázal vám neúprimné postoje, aby ste sa ich mohli v mene Ježišom zbaviť? Modlím sa, aby nám Svätý Duch odhalil obľúbený hriech a mohli sme sa ho vzdať. Modlím sa, aby Svätý Duch bol tak silne prítomný v našom živote, že uvidíme svoj hriech, opustíme ho a v Kristovej milosti zvíťazíme.

Existuje nádherná definícia svätosti, ku ktorej Peter vyzýva Boží ľud posledných dní. „Svätosť je úplné odovzdanie sa Bohu; je to bezvýhradné podriadenie srdca a života nebeským zásadám.“ (Ellen G. Whiteová, Túžba vekov, str. 383; Cesta lásky, str. 358)

Odovzdal si Ježišovi každú oblasť svojho života? Patriš mu celou bytosťou? Si Kristov a len Kristov? Si úplne odovzdaný Pánu Bohu? V tretej kapitole nás apoštol vyzýva k radikálnemu učeníctvu. Vyzýva nás k oveľa hlbšiemu podriadeniu sa než sú posmievači ochotní pripustiť. Peter použije proti týmto posmievačom veľmi

silné argumenty. Hovorí: „To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň“ (verš 8).

„Zámerné pritom ignorujú to, že nebesia boli oddávna a zem povstala z vody a skrze vodu Božím slovom. Vodou bol niekdajší svet zatopený a zničený. To isté slovo zachováva terajšie nebo i zem pre oheň a deň súdu a záhuby bezbožných ľudí“ (verše 5–7).

Posmievачi nechápu dve dôležité veci:

1. Boží pohľad na čas. Jeho vzťah k času je úplne odlišný od nášho. Boh sa nikdy neponáhla. Veľký spor vyrieši tak, aby celý vesmír videl jeho lásku, milosť a moc. Praje si, aby v celom vesmíre navždy zavládlo bezpečie.
2. Božiu dlhohovievavosť, jeho trpezlivosť a láskavosť v snahe zachrániť celé ľudstvo.

„Pán nemešká so svojim prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul...“ (verš 9).

Prečo Ježiš čaká

Rozmýšľali ste niekedy, prečo Ježiš ešte neprišiel a neukončil utrpenie? Položili ste si niekedy otázku, prečo Ježiš tak dlho čaká? Ak nás miluje, prečo sa čím skôr nevráti a neukončí toto utrpenie? Koľko detí musí ešte zomrieť od hladu? Koľko prírodných katastrof alebo vojen ešte musí byť, kým povie: Je dokonané?“

Advent (druhý príchod) mešká nie preto, že Boh je nedochvilný. Boh je dlhohovievavý. Boh neotála splniť svoje zaslúbenia. Dlhohovievavosť svedčí o Božej veľkej milosti a trpezlivosti v snahe zachrániť celé ľudstvo. Svedčí tiež o jeho bolesti a utrpení. Hriech spôsobuje, že Boh trpí. Vzbúrená planéta mu spôsobuje bolesť srdca a zármutok.

Celé tisícročia znášal bolesť spôsobenú hriechom. Vo svojej veľkej láske nechcel dopustiť, aby zahynul čo len jeden človek. Aj jeho srdca sa dotýka hriech človeka. Božia schopnosť trpieť je priamo úmerná schopnosti milovať. Jeho utrpenie sa začalo v deň, keď sa začal hriech, a neskončí sa, kým sa hriech neskončí. On je „Baránok zabitý od založenia sveta“ (Zjavenie 13,8).

Ježiš deň čo deň hľadá na zármutok a utrpenie vo svete a bolí ho srdce. Jeho srdce smúti. Izaiáš správne povedal: „V každom ich súžení mal aj on súženie“ (Izaiáš 63,9 Roh.).

Prorok Jeremiáš sa pýta: „Vy všetci, ktorí kráčate cestou, otvorte oči a pozrite, či jestvuje bolesť ako tá moja, ktorá ma zastihla, ktorou ma Hospodín zarmútil v deň svojho planúceho hnevu“ (Náreky 1,12). Smrťou na golgotskom kríži Ježiš zaplatil najvyššiu cenu za hriechy celého ľudstva. Namiesto teba a mňa znášal plnosť Božieho hnevu voči hriechu. Jedna autorka to vyjadrila takto: „Križ je pre naše otupené zmysly zjavením bolesti, ktorú od svojho prvočiatku spôsobuje hriech Božiemu srdcu. Každý odklon od toho, čo je správne, každý krutý skutok, každé porušenie ľudskosti pri dosahovaní jeho ideálu mu spôsobuje zármutok.“ (Ellen G. Whiteová, *Výchova*, str. 227)

Najväčšou motiváciou opustiť hriech a zanechať vzburu je to, že spôsobuje bolesť Bohu, ktorý nás tak veľmi miluje.

Apoštol potom zameriava lúč pravdy na posledné verše záverečnej výzvy. Naliehavo nás vyzýva, aby sme sa pripravili na príchod nášho Pána. Starý apoštol vie, že sa mu kráti čas. Uvedomuje si, že mu nezostáva veľa príležitostí. Jeho výzva je priama a úprimná. Žiari istotou, že náš Pán sa vráti.

„Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesia s rachotom pominú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela

budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní...“ (2 Petrov list 3,10.11).

Petrova naliehavá výzva je vo svetle druhého príchodu Ježiša Krista výzvou k svätosti.

Boh má jeden problém. Nazýva sa problém hriechu. Hriech vládne vo vesmíre a vládne v našom srdci.

Ústrednou témou veľkého sporu je otázka Božieho charakteru. Je moc milosti väčšia než putá hriechu? Je Božia láska silnejšia ako sebeckosť? Bude niekedy na tomto svete existovať skupina ľudí, ktorí budú milovať Ježiša viac ako hriech, ktorých srdce bude viac upriamené na nebo ako na veci tohto sveta, ktorých myseľ bude zameraná na večnosť a ktorí budú žiť úplne oddaným, nesebeckým a zbožným životom služby?

Čo môže zlomiť okovy hriechu? Čo nás môže premeniť na jeho obraz a vyslobodiť z pút zla? Čo nás môže uvoľniť z väzenia, ktoré nás tak často zotročuje? Existuje iba jedna vec, ktorá má moc to urobiť – golgotský kríž.

Prečo je kríž riešením problému hriechu? Na kríži vidíme lásku v akcii. Spravodlivého Božieho Syna ako trpí v agónii a obetuje za náš život.

Na kríži verný zomiera za neverných, spravodlivý za nespravodlivých, nevinný za vinných, poslušný za neposlušných.

Na kríži nesie Boží Syn vinu, tiaž, bremeno, hanbu a odsúdenie nášho hriechu. Milujeme Krista, pretože on nás miloval najprv. Keď naozaj pochopíme, čo pre nás na kríži urobil, sme ochotní odovzdať mu celý život.

Chce zalomcovať našou samolúbosťou

Peter chce nami zalomcovať, aby sme sa prebrali z duchovnej samolúbsosti.

Náš Spasiteľ túži urobiť niečo v nás, aby mohol konať prostredníctvom nás.

Túži urobiť niečo pre nás, aby mohol urobiť niečo s nami.

Túži nás zmeniť, aby sme mohli zmeniť svet.

Máme len jeden život. Čas plynie. Dnešok sa stráca v zajtrajšku.

Minulosť sa rýchlo mení na súčasnosť a súčasnosť sa ponáhľa do budúcnosti. Ste ochotní vo svetle večnosti úplne, radikálne a totálne sa odovzdať Ježišovi? Toto rozhodnutie zmení váš život, aby ste mohli ísť a meniť svet.

Nedávno sme spolu s manželkou navštívili malú dedinku na juhu stredného Anglicka. Do jedného kameňa tam bol vyrytý takýto nápis: „Každý vznešený život zanecháva po sebe nieť, ktorá je naveky vtkaná do dejín tohto sveta.“

Žijete len raz. Čo po vás zostane? Aké dedičstvo zanecháte? Čo vtkáte do dejín tohto sveta? Žijete v radostnom očakávaní druhého príchodu Ježiša Krista? Ste naplnení nádejou na jeho návrat a odhodlaním nadchnúť niekoho pre Krista?

Charles Studd pochopil, aké dôležité je mať určitý cieľ. Svoj život zasvätil športu. Chcel sa stať slávnym a hrať v anglickom kriketovom tíme. V roku 1884 jeho brat George vážne ochorel. Charles si vtedy položil otázku: „Aký zmysel má sláva a všetky pôžitky v okamihu, keď človek stojí na prahu večnosti?“ Musel priznať, že hoci pred šiestimi rokmi prežil obrátenie, bol vlastne „nešťastný a vrátil sa k svojim starým zvykom“. Na základe tejto skúsenosti vyrazil: „Uvedomil som si, že kriket nebude trvať navždy, ani sláva nebude trvať navždy, ani nič na tomto svete nebude trvať navždy. Oplatí sa žiť len pre svet, ktorý príde.“

Charles Studd odpovedal na pozvanie Hudsona Taylora a strávil pätnásť rokov ako misionár v Číne, šesť rokov

ako pastor v Indii a vyše dvadsať rokov v srdci Afriky. Hovoril o Kristovi v afrických dedinách, ktorých obyvatelia nikdy nepočuli meno Ježiš. Pastor Studd zhrnul zmysel života v básni „Tento život sa čoskoro skončí“.

*Len tento život, áno, len ten jeden,
jeho letiace hodiny o chvíľu zastanú.
Potom, v „ten deň“ sa stretnem s mojím Pánom,
a postavím sa pred jeho súd.
Tento život sa čoskoro skončí,
pretrvá iba to, čo urobíš pre Krista...*

*Keď ma bude tento svet pokúšať,
keď ma bude chcieť satan premôcť,
keď sa bude chcieť moje ja presadiť,
Pane, pomôž mi s radosťou povedať:
Tento život sa čoskoro skončí,
pretrvá iba to, čo urobíš pre Krista.*

Dobrá správa o súde

Daniel Webster bol jedným z najznámejších amerických štátnikov. Ako geniálny rečník dokázal zaujať publikum. Stal sa jedným z najpopulárnejších verejných predstaviteľov svojej doby v celej Amerike.

Pri jednej príležitosti sa ho spýtali, aká veľká myšlienka ho najviac zaujala. Odpovedal, že pocit individuálnej zodpovednosti voči Bohu a pokračoval: „Ak niekto žije v hriechu a nemá vzťah k Bohu, táto myšlienka mu nie je príjemná. Často nie je pripravený čeliť veľkým problémom. Už či problémy prídu alebo nie, realitou je, že každý z nás vydá Bohu za seba počet. (Rim14,12) Všetci *sme* zodpovední Bohu, ako hovorí Božie Slovo... Zodpovednosti sa nezbavíme.“

Slová Daniela Webstera vedú k starostlivému zváženiu každého rozhodnutia. Charakter sa formuje opakovaním návykov a tie sú dôsledkom každodenných rozhodnutí. Tvoria podstatu, základ nášho života. Rozhodnutia určia náš večný údel. Boh nás stvoril so slobodnou vôľou. *Sme* zodpovední za rozhodnutia, ktoré konáme. Úsudok zahrnuje morálnu zodpovednosť. Svedčí o tom, že nie *sme* iba stroje alebo produkty biologickej náhody.

Pavol napísal: „Všetci sa totiž musíme ukázať pred Kristovým súdnym stolcom, aby si každý odniesol odplatu

podľa toho, čo vykonal, kým bol v tele — či dobré, alebo zlé“ (2 Korinťanom 5,10). Súd sa však netýka iba nás. Ide v ňom o oveľa zložitejší problém, ktorý súvisí s vesmírnym zápasom medzi dobrom a zlom. Sústreďuje sa na medzigalaktický vesmírny boj o nadvládu nad vesmírom.

Boh pred súdom

Súd sa týka predovšetkým Boha. Je Boh spravodlivý? Koná férovo? Je milujúci a milosrdný? Vo veľkom spore, ktorý zúri vo vesmíre, Lucifer – anjel, ktorý sa vzbúril – vyhlásil, že Boh je autoritársky tyran. Padlý anjel potupil Boží charakter. Predstavil Boha ako niekoho, kto je sebecký, lakomý a vyžaduje poslušnosť. Zlý tvrdil, že Božie zákony bránia nášmu šťastiu. Obvinil Boha zo zlého riadenia vesmíru. Nepochopte ma zle!

Nepochybne vydáme Bohu za seba počet.

Nepochybne sme zodpovední za vlastné konanie.

Nepochybne rozhodnutia, ktoré robíme, určia náš večný údel.

Nepochybne máme slobodnú vôľu a sami rozhodneme o vlastnom údele.

No v tejto kapitole sa chcem podeliť o väčší obraz a širšie pochopenie tohto súdu, ktorý má silný dopad na náš život.

Celá posledná kniha Biblie, Zjavenie Jána, hovorí o boji, ktorý satan vyhlásil Bohu. Ide o univerzálny, kolosálny zápas. Kniha Zjavenie Jána sa sústreďuje na ukončenie odvekého sporu medzi dobrom a zlom. Lucifer – anjel, ktorý sa vzbúril – spochybnil Božiu spravodlivosť, čestnosť a múdrosť. Tvrdil, že Boh neriadi vesmír férovo a spravodlivo. Stredobodom konfliktu je posledný súd opísaný v knihe Zjavenie. Ján napísal: „Potom som videl iného anjela letieť stredom neba: Mal večné evanjelium, aby ho zvestoval obyvateľom zeme, každému národu,

kmeňu, jazyku a ľudu. Volal mohutným hlasom: Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu. Kľaňajte sa tomu, ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd“ (Zjavenie 14,6.7).

Súčasťou večného evanjelia sú slová: „Prišla hodina jeho súdu.“ Je to hodina, keď celý vesmír uvidí dobrotu nášho Boha. Bytosti na nepadlých svetoch raz a navždy pochopia, že Boh urobil všetko, aby zachránil každú ľudskú bytosť.

Chcem, aby ste jasne videli tri fakty o súde, ktorý nastane na konci.

Fakt 1: Boží konečný súd zjaví Božiu spravodlivosť a milosť. Odhalí niečo o Božej láske a o jeho zákone. Odhalí milosť pripravenú zachrániť a silu vyslobodiť. Čakajúcemu svetu a pozorujúcemu vesmíru odkryje, čo Boh urobil pre záchranu celého ľudstva.

Súd je súčasťou Božieho definitívneho riešenia veľkého sporu medzi dobrom a zlom vo vesmíre. Odpovedá na satanove obvinenia, že Boh je neférový a nespravodlivý. Keď sa naše mená objavia pred Bohom na súde, Ježiš sa pred celým vesmírom spýta: „Mohol som urobiť viac, aby som tohto človeka zachránil?“ Nebeské detailné a presné záznamy sa otvoria a raz a navždy sa ukáže, že Ježiš Kristus už viac pre našu záchranu vykonať nemohol. Otec a Syn urobili všetko, čo mohli, aby zachránili túto planétu. Ak budeme zatratení, bude to preto, že sme vedome odmietli lásku, ktorá túži po tom, aby sme boli naveky spasení.

Celý vesmír a nepadlé svety uvidia, že Boh nespočetnekrát poslal svojho Svätého Ducha do nášho srdca. Presvedčia sa, koľkokrát nás Ježiš priťahoval k sebe. Jasne pochopia, ako poslal anjelov, aby zahnali satanské sily z nášho života, ako riadil jeho okolnosti tak, aby sme ho spoznali a ako zjavil svoj majestát vo svete prírody, aby nám prejavil dobrotu.

Predovšetkým však oveľa hlbšie pochopia veľkosť jeho lásky v tom, ako zaobchádzal s našou neposlušnou planétou, ako žil životom, akým sme mali my žiť a ako zomrel smrťou, ktorou sme mali my zomrieť. Šiel na kríž namiesto nás, aby sme mohli sedieť s ním na tróne v nebi.

To všetko urobil s jedným cieľom – aby nás zachránil. Napokon každá bytosť vo vesmíre uvidí, že Golgota stačí, že kríž je dostačujúci. Ježiš nemohol urobiť nič viac. Urobil všetko, aby nás vykúpil. Celý vesmír prepukne do nadšenej oslavnej piesne: „Veľké a obdivuhodné sú tvoje skutky, Pán, Boh, Všemohúci. Spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, Kráľ národov“ (Zjavenie 15,3).

Naše rozhodnutia svedčia o tom, ako odpovedáme na pôsobenie Svätého Ducha a na jeho láskavé pozvania prijať ho za svojho Spasiteľa a Pána. Robí všetko, aby nás zachránil. Súd ukáže, či sme prijali alebo odmietli jeho zachraňujúcu milosť a moc.

Súd v knihe Zjavenie odhaľuje Božiu nepochopiteľnú lásku a jeho spravodlivosť pri riešení sporu medzi dobrom a zlom. Odhalí raz a navždy, teraz i naveky, v prítomnosti i po celú večnosť, že nebo už pre našu záchranu nemohlo vykonať viac. Keby existovalo niečo, čo mohlo nebo urobiť pre našu záchranu, Ježiš by to bol urobil.

Na súde pred nepadlými bytosťami vo vesmíre Boh ukáže, že je Bohom úžasnej milosti a večnej spravodlivosti.

Fakt 2: Boží konečný súd zriadi Kristovo večné kráľovstvo. Boh dovolil, aby hriech trval, kým nad ním nebude vynesený súd. Aj keď nás stvoril so slobodnou vôľou, je zvrchovaný vládca. Naše rozhodnutia nemôžu nikdy prekaziť jeho celkový plán s týmto svetom. Hriech a vzbura majú hranice.

V dobe pred potopou Boh prostredníctvom Noacha stodvadsať rokov varoval ľudí. Každý človek na zemi mal

príležitosť prijať alebo odmietnuť Noachovo výstražné posolstvo. Keď mali všetci dostatok príležitosti nato, aby nebeské posolstvo prijali alebo odmietli, nastal Boží súd v podobe vytrvalého dažďa.

Boh prostredníctvom Abraháma a Lota varoval Sodomu a Gomoru. Každý obyvateľ týchto bezbožných miest mal príležitosť prijať Božiu milosť, kajať sa a byť zachránený. Po poslednom varovaní padol z neba oheň a Boží súd zničil Sodomu a Gomoru.

Za starovekého Babylona Boh poslal svojho svedka Daniela k tomuto pohanskému národu. Daniel žil v Babylone ako zajatec vyše sedemdesiat rokov. Deň čo deň svedčil Babylončanom tým, ako žil. Nakoniec Babylon definitívne odmietol Božie pozvanie prijať jeho rady. Za vlády mladého kráľa Bělšaccara Babylon dosiahol vrchol vzbury proti Bohu. Písmo odkazuje babylonskému kráľovi: „A ty, jeho syn Baltazár, neponížil si si srdce, hoci si vedel toto všetko“ (Daniel 5,22; kat. preklad).

Babylon to vedel, ale nekajal sa. Naším veľkým hriechom nie je to, že nevieme, ale že nerobíme to, čo vieme. Hriechom nie je nevedomosť, ale vzburá ľudského srdca proti božským princípom neba.

John Stott v knihe *Authentic Christianity* (Autentické kresťanstvo) to vyjadruje takto: „Potrebujeme sa kajať z povýšeneckého postoja, akým niekedy posudzujeme Písmo a namiesto toho sa učiť pokorne sa podriaďiť jeho súdom. Ak pristupujeme k Písmu s myšlienkami a názormi, ktoré sme si vytvorili, a čakáme, že z neho budeme počuť len ozvenu vlastných myšlienok a nikdy nie Božie zahrnenie, potom k nám neprehovorí a len sa utvrdíme vo vlastných predsudkoch. Musíme dovoliť Božiemu slovu, aby nás konfrontovalo, narušilo našu sebaistotu, podkopalo našu samolúbošť a vyvrátilo naše modely myslenia a správania.“

Kedy naposledy ste boli s niečím konfrontovaní v Božom slove?

Kedy naposledy sa stalo, že Božie Slovo narušilo vašu sebaistotu?

Kedy naposledy Božie Slovo zalomcovalo vašou samolúbosťou?

Kedy naposledy ste niečo čítali v Písme a povedali si: „Naozaj potrebujem zmeniť svoj život“?

Biblický komentátor William Barclay to vyjadruje takto: „Rozdiel medzi cynikom a kresťanom je v tom, že cynik posudzuje Božie slovo. Kresťan dovoľí, aby Božie Slovo súdilo jeho.“

Kedy naposledy vás Svätý Duch usvedčil z hriechu tak dramaticky, že ste si uvedomili nevyhnutnosť zmeny? Bolo to také silné, že ste mu už nedokázali odporovať?

Babylon bola rozkošnicka, na pôžitky zameraná spoločnosť. Babylončania uctievali vlastné modly. Odvrátili sa od pravého Boha. Ich kultúre dominovali nemorálnosť a opilstvo. Uctievali vymyslených bohov a vlastnú takzvanú múdrosť povýšili nad Božie zjavenie.

Klíčia dnes semienka babylonského pádu v Amerike? Píše niečo ruka na stenu? Dopadnú čoskoro Božie súdy na spoločnosť, ktorá zavrhuje a odmieta hodnoty Všemohúceho?

V prejave prednesenom v roku 1863 Abraham Lincoln povedal: „Sme príjemcami najkvalitnejších darov neba; veľa rokov sme prežili v mieri a v prosperite; rastieme čo do počtu, bohatstva a moci ako žiaden iný národ. No zabudli sme na Boha. Zabudli sme na milostivú ruku, ktorá nás zachovala v pokoji, požehnávala nás, obohacovala a posilňovala. Oklamaní vlastným srdcom sme si márne predstavovali, že všetky tieto požehnania sú výsledkom našej vlastnej vynikajúcej múdrosti a poctivosti. Omáme-

ní nepretržitým úspechom sme sa stali príliš sebastačnými nato, aby sme pociťovali potrebu vykúpenia a zachovania si milosti, príliš hrdí nato, aby sme sa modlili k Bohu, ktorý nás stvoril.“

Štátnik a vedec Daniel Webster dodáva: „Ak sa budeme pridržať princípov, ktoré učí Biblia, naša krajina bude... prosperovať; ale ak my a naše potomstvo budeme zanedbávať jej rady a autoritu, nikto nevie povedať, ako rýchlo nás môže zničiť katastrofa a pochovať našu slávu v hlbokej temnote.“

Všetky hriešne civilizácie minulosti dostali príležitosť kajať sa. Keď však odmietli Božie milosrdenstvo, zavrhli jeho lásku a obrátili sa chrbtom k ponúkanej milosti, prišli Božie súdy. Babylon, Médsko-Perzsko, Grécko a Rím naplnili pohár neprávosti a v Bohom stanovenom čase podľa časového rozvrhu neba dopadli Božie súdy.

V jednom nádhernom komentári k Starej zmluve čítame: „Večný účtuje s národmi presne a neomylné. Účtovanie však neuzatvára, kým neponúkne milosrdenstvo a nevyzve k pokániu. Keď však bezbožnosť dosiahne určitú Bohom stanovenú mieru, začne sa prejavovať Boží hnev, účet sa uzavrie a Božia trpezlivosť prestáva milostivo zasahovať.“ (Ellen G. Whiteová, Proroci a králi, str. 194; Zo slávy do tieňa, str. 173)

Boh je milosrdný. Skôr než prídu jeho súdy, vždy posla varovné posolstvo a výzvu k pokániu. Pred konečným súdom posla posolstvo večného evanjelia do všetkých končín zeme. Každý človek na planéte dostane poslednú príležitosť prijať pravdy jeho Slova a pripraviť sa na jeho skorý návrat. Keď záverečné posolstvo počujú všetci obyvatelia zeme, zaznie: „Kto pácha nepravosť, nech ju pácha ďalej! Kto je špinavý, nech sa špiní ďalej! Ale kto koná spravodlivosť, nech ju koná ďalej! A kto je svätý, nech sa

posväcuje ďalej! Ajhľa, prídem skoro a moja odplata so mnou..." (Zjavenie 22,11.12). Naše rozhodnutia určia náš večný údel. Boh urobil všetko, čo mohol, aby nás zachránil. Božie súdy čoskoro dopadnú na túto zem a sily zla budú navždy zničené.

Zničenie Babylona zo Zjavenia

V Písme predstavuje Babylon utláčateľa Božieho ľudu. Je to bašta klamstva. Centrum odpadlícva. Stojí za vzburou proti Bohu a neposlušnosťou Božím prikázaniám. Božie súdy, ktoré dopadli na starozmluvný Babylon, predstavujú konečné súdy, ktoré prídu na tento svet. Príbeh pádu Babylonu je poučný pre ľudí, ktorí žijú v čase konca. Určite si spomínate, že babylonské vojská zaútočili na Jeruzalem a mnohých Izraelitov, vrátane Daniela, odvliekli do zajatia. Kýros, perzský kráľ východu, zaútočil na Babylon a vyslobodil židovských zajatcov. Dovolil im vrátiť sa do Jeruzalema a uctievať pravého Boha.

Aj v čase konca bude Boží ľud utláčaný a prenasledovaný náboženským utláčateľom, ktorého Biblia nazýva menom Veľký Babylon (Zjavenie 17,5). Kniha Zjavenie predpovedá, že v čase sociálneho chaosu, politickej krízy, prírodných katastrof a ekonomického kolapsu sa Ježiš vráti, porazí tyranské mocnosti tohto sveta a oslobodí svoj ľud. Kristus bude vládnuť naveky. Zriadi večné kráľovstvo. V boji o trón ja jasným víťazom. Jeho ľud bude putovať s ním koridormi času a nekonečného priestoru na bohoslužbu do nového Jeruzalema.

Dnes je ten čas, aby sme sa uistili, že náš život je v súlade s Ježišom. Dnes je čas, aby sme sa uistili o spasení v Kristovi. Žijeme na prahu večnosti. Nie je čas na náboženské hry. Nie je čas na pretváрку a pokrytecké kresťanstvo. Výzva, že prišla hodina súdu, je výzva úplne odovzdať Kristovi svoj život.

Oddanosť štátnika Daniela Webstera

Ešte jedna udalosť zo života štátnika Daniela Webstera svedčí o hĺbke jeho odovzdania a o viere v Pána Ježiša Krista. Počas letnej dovolenky, ktorú trávil ďaleko od hlavného mesta, každú nedeľu navštevoval malý vidiecky kostol.

Jeho neter sa ho spýtala, prečo tam chodí, keď kazatelia vo Washingtone sú vzdelanejší a výrečnejší, a prečo venuje tak málo pozornosti lepším kázňam. „Vo Washingtone,“ odpovedal, „kážu štátnikovi Danielovi Websterovi. Miestny pastor sa však prihovára hriešnikovi Danielovi Websterovi a hovorí mu o Ježišovi.“ Webster si uvedomoval, že potrebuje, aby jeho viera v Ježiša rástla.

Boh nám daroval slobodnú vôľu. Deň čo deň nás vyzýva, aby sme prijali ponúkané spasenie zdarma. Súd ukáže jeho dobrotu i naše rozhodnutia. Odhalí, ako veľmi nás chce zachrániť a či chceme byť naozaj spasení. Súd odkryje, ako veľmi chce, aby sme boli v nebi s ním a či po nebi naozaj túžime.

Štýl Babylonu je štýl sveta. Keď nás viac zaujíma svet a je pre nás príťažlivejší než nebo, niečo je veľmi zlé. Keď zábavy a nemorálnosť Babylonu priťahujú našu pozornosť viac než jeho milosť, niečo je veľmi zlé. Keď klamstvá a podvody Babylonu ovplyvňujú naše myslenie a zatieňujú pravdy Božieho slova, niečo je veľmi zlé.

Fakt 3: Boží konečný súd odhalí Ježišovu spasiteľnú spravodlivosť a jeho triumf nad satanom a mocnosťami zla.

V knihe Zjavenie, v kapitolách 4 a 5, je nádherný opis súdu. Apoštol Ján píše: „Potom, ajhľa, videl som otvorené dvere na nebi, a prvý hlas, ktorý som počul ako hlas trúby, mi povedal: Vystúp hore a ukážem ti, čo sa má diať potom“ (Zjavenie 4,1). Ježiš nás pozýva nahliadnúť cez otvorené dvere do nebeskej svätyne a vidieť večné scény veľkého sporu medzi dobrom a zlom.

Čo vidíme, keď sa pozrieme cez otvorené dvere do neba? Čo počujeme, keď nastavíme uši k nebu? Aká scéna upúta pozornosť celého nebeského zástupu? Vidíme, že v nebi bol postavený trón (verš 2). Boh zasadol na trón ako právoplatný vládca vesmíru. Je to jedna zo scén korunovácie Krista po jeho zmŕtvychvstaní a nanebovstúpení. Dúha okolo trónu poukazuje na Božiu spravodlivosť a milosrdenstvo. Na jeho lásku a zákon.

Okolo trónu je dvadsaťštyri starších (verš 4). Kto sú dvadsiati štyria starší? Sú to muži a ženy všetkých vekov, ktorí boli vzkriesení, keď bol vzkriesený Ježiš, a vystúpili s ním do neba (Matúš 27,52; Efezanom 4,7). To je dobrá správa. Okolo Božieho trónu je niekoľko vykúpených zo zeme. Čelili pokušeniam rovnako, ako im čelíme my. Zažili rovnaké výzvy v živote, aké prežívame aj my. Riešili podobné problémy. V každej generácii boli tí, ktorí zvíťazili. Vďaka Kristovej milosti a moci živého Boha prekonali moc satanských pokušení. Sú oblečení do „bieleho rúcha“. Rúcho predstavuje Kristovu spravodlivosť, ktorá prikrýva a vymazáva ich hriechy.

Potom Ján uprie zrak na štyri živé bytosti pri Božom tróne. Kto sú štyri živé bytosti spomínané v Zjavení 4,6.7? Izrael pochodoval cez púšť pod štyrmi zástavami: lev, teľa, človek a letiaci orol. Zástavy predstavujú Božiu ustavičnú ochranu a trvalé vedenie. Ježiš, lev z kmeňa Júdovho (lev), opustil slávu neba. Stal sa človekom (človek) a prijal úlohu obetného zvieraťa (teľa). Bol však vzkriesený a posadil sa na trón svojho otca (orol).

Štyri živé bytosti stelesňujú obeť chvály, ktorú bude nebo nepretržite celé veky prinášať Ježišovi za jeho obetavú lásku. Zastupujú bytosti z každého nepadlého sveta, všetky nebeské bytosti a všetkých vykúpených.

Crescendo chvály vyvrcholí nádherným chválospevom: „Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť aj

vládu, lebo Ty si stvoril všetky veci, Tvojou vôľou trvali a boli stvorené!“ (Zjavenie 4,11). Ježiš je náš Stvoriteľ, náš Vykupiteľ a náš prichádzajúci Kráľ. Ten, ktorý nás stvoril, nás aj vykúpil a opäť po nás príde. Zjavenie 4 je predohra k Zjaveniu 5.

V Jánovom videní trónnej miestnosti vesmíru vidíme zvitok v rukách večného Otca. Nezvyčajný zvitok je popísaný z oboch strán.

Zrazu vystúpil anjel a silným hlasom sa spýtal: „Kto je hoden otvoriť zvitok?“ (Zjavenie 5,2). Na zvitku sú záznamy o celom ľudskom pokolení. Rozhoduje sa o konečnom údele miliónov. Nastáva vážny problém. Zdá sa, že v nebi nie je nikto, kto by mohol zastupovať ľudstvo pred Božím trónom. Zvitok očividne obsahuje večné záznamy o celom ľudskom pokolení.

Celé nebo mlčí. Potom je počuť, že ktosi plače. Nájde sa niekto, kto otvorí zvitok? Budú ľudia odsúdení na večný zánik? Počkajme, ktosi vstáva. Zjavenie 5,5 zaznamenáva túto úžasnú scénu. Jedna z nebeských bytostí vystúpi a prehovorí. Ján napísal: „Vtedy mi povedal jeden zo starších: Neplač, ajhľa, zvíťazil lev z Júdovho kmeňa, koreň Dávidov, aby otvoril knihu... Potom som uvidel... Baránka, ktorý stál ako zabitý...“ (verše 5.6).

Keď Ježiš, Boží Baránok, ktorý obetoval život za spasenie ľudstva, vezme zvitok a otvorí ho, celé nebo prepukne do nadšeného chválospevu. Spievajú novú pieseň večnej chvály. „Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a svojou krvou vykúpil si Bohu svojich z každého kmeňa i jazyka, ľudu i národa a učinil si ich nášmu Bohu kráľovstvom a kňazmi, a budú kraľovať na zemi“ (verše 9.10).

Živý Kristus vystúpi na súde za nás a pred celým vesmírom vyhlási, že mu patríme. Je tam namiesto nás. Jeho

ranené ruky postačia. Jeho prebodnutý bok postačí. Golgotský kríž postačí. Súdu sa netreba báť, ak na súd ideme s Kristom.

Danielovo videnie o súde

Paralelnú scénu nachádzame u Daniela 7. Babylon, Médsko-Perzsko, Grécko a Rím povstávajú a utláčajú Boží ľud. Nábožensko-politická mocnosť, ktorá vzniká na pôde Ríma, napodobňuje Božiu pravdu a počas temného stredoveku prenasleduje Boží ľud.

Danielova pozornosť je potom upriamená zo zeme na nebo, kde zasadá Boží súd. Prorok uvádza: „Videl som, ako postavili tróny a Vekom starý si zasadol. Jeho rúcho bolo biele ako sneh a vlasy na jeho hlave boli ako čistá vlna. Ohnivé plamene boli mu trónom... tisíce tisícov mu slúžili a desaťtisíce desaťtisícov stáli pre ním. Súd zasadol a knihy sa otvorili“ (Daniel 7,9.10). Desaťtisíce nebeských bytostí sa zhromaždili okolo Božieho trónu. Syn človeka, Ježiš Kristus, prichádza k Vekom starému (verš 13). Súd končí v prospech Božieho ľudu.

V Kristovi, prostredníctvom Krista a vďaka Kristovi sú pred vesmírom očistení od viny. Jeho obeť je postačujúca. Jeho dokonalý život prikryje ich nedokonalý život. Jeho smrť nahrádza ich večnú smrť. Výstižne to vyjadrila jedna autorka: „S Kristom sa zaobchádzalo tak, ako si zasluhujeme my, aby sa s nami mohlo naložiť, ako zasluhuje on... Vytrpel smrť, ktorá mala stihnúť nás, aby sme mohli prijať život, ktorý patril jemu.“ (Ellen G. Whiteová, Túžba vekov, str. 13; Cesta lásky, str. 13)

Konečný súd odsúdi satana a všetky sily zla. Ich konečný zánik je istý. Ježiš prevezme kráľovstvo a dá ho svojim verným nasledovníkom (verše 26.27). Kristus bude vlád-

nuť naveky. Jeho trón je istý. Jeho kráľovstvo zvíťazilo. Zlo bolo porazené.

Nebeské bytosti sa tešia na tento konečný súd. Pred celým vesmírom budú položené otázky, ktoré si z času na čas kladieme všetci. Existuje niekto, kto nás môže zbaviť viny? Kto odpustí naše hriechy? Kde nájdeme silu na prekonanie pokušení, na ktorých sa tak často potkýname? Je večný život možný? Bude zlo vládnuť navždy? Kedy bude hriech definitívne odstránený? Súd nám dá odpovede na tieto otázky. Ježiš, Syn Boží, je hoden otvoriť zvitky súdu. V ňom máme plné a dokonalé spasenie.

Nemusíme sa báť. Ježiš nás na súde zastupuje a sily zla budú porazené. Počas nekonečných vekov večnosti budeme spievať na chválu a slávu Ježišovi. On nás vykúpil. On za nás vylial krv. Obetoval za nás život. On je náš Spasiteľ, náš Vykupiteľ, náš zabitý Baránok, náš Velkňaz, ktorý sa za nás prihovára, náš živý Kristus. Kristus je všetko, čo potrebujeme, a všetko, po čom túži naše srdce. Súdu sa nemusíme báť – je to dobrá správa. Dobrá správa o tom, že jeho milosť je dostatočná. Dobrá správa o tom, že jeho moc je väčšia ako moc zla. Dobrá správa o tom, že satan už viac nebude vládnuť nad nami. Dobrá správa o tom, že zlo navždy pominulo. Dobrá správa o tom, že Ježiš bude kraľovať naveky a my môžeme kraľovať s ním.

Fúka silný vietor

Preteky v zbrojení sa opäť začali. Spojené štáty minuli v roku 2015 na zbrojenie 598,5 miliárd dolárov. Od roku 1945 vyrobili vyše 70 000 jadrových hlavíc. Aj Rusko vyrába jadrové zbrane desivým tempom. Čína a Irán vstúpili do nukleárneho klubu. Hrozba totálnej jadrovej vojny stúpa alarmujúcou rýchlosťou. Severná Kórea testovala nový typ medzikontinentálnej balistickej rakety so super veľkou ťažkou hlavicom, ktorá doletí až na americkú pevninu. Podľa prognóz môže raketa vyzbrojená jadrovou hlavicom zasiahnuť Los Angeles o 38 minút po odpálení, Chicago približne o 45 minút a New York a Washington do hodiny.

Štátne médiá Severnej Kórey oznámili raketovú skúšku len niekoľko hodín potom, čo vodca Kim Jong-un vydal rozkaz vypáliť raketu Hwasong-15, ktorá dosiahla najvyššiu výšku, akú zaznamenala severokórejská raketa.

Štátna spravodajská agentúra KCNA nazvala novú raketu „najsilnejšou medzikontinentálnou balistickou strelou“ a vyhlásila, že „splňa cieľ, ktorý si dali v snahe dokončiť vývoj systému raketových zbraní“. Po odpálení rakety Kim uviedol, že Severná Kórea „konečne dosiahla cieľ a úspešne zavřila vývoj raketových zbraní“.

Americký minister obrany James Mattis povedal, že odpálená raketa ukázala schopnosť Severnej Kórey zasiahnuť „ktorékoľvek miesto na svete“.

Milióny ľudí sú zdesené tým, že predstavitelia niekoľkých krajín môžu vrhnúť svet do nukleárnej vojny stlačením jedného tlačidla. V súčasnosti sú schopní odpáliť raketu s jadrovou hlavicom a zasiahnuť ktoréhokoľvek veľké mesto na svete.

Ježiš mal pravdu, keď povedal: „Ľudia zamrú strachom v očakávaní vecí, ktoré prídu na celý svet. Lebo nebeské moci budú sa pohybovať. A vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a slávou veľkou. Keď sa toto začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite hlavy, pretože sa približuje vaše vykúpenie“ (Lukáš 21,26–28).

Ničivé účinky nukleárnej vojny

Prvýkrát v histórii má ľudstvo kapacitu a schopnosť samo sa zničiť. Jadrové sebazničenie je reálne. Aké dôsledky by mal limitovaný jadrový útok? Výbor pre zahraničné vzťahy Senátu Spojených štátov amerických poveril odborníkov vypracovať vedeckú štúdiu o účinkoch nukleárnej vojny. Zapojili sa vedci z najprestížnejších amerických univerzít. Dospeli k záveru, že „okrem desiatok miliónov úmrtí v priebehu niekoľkých dní a týždňov po takomto útoku by pravdepodobne došlo k úmrtiu ďalších miliónov (možno desiatok miliónov) v nasledujúcich mesiacoch alebo rokoch. Okrem obrovských ekonomických strát spôsobených jadrovými výbuchmi, niekoľko ďalších rokov by reziduálna ekonomika ďalej klesala, keďže zásoby by sa spotrebovali a stroje by sa opotrebovali rýchlejšie, než by ich obnovená výroba nahradila. Nikto nevie odhadnúť, aké následky by mal priemyselný kolaps v postihnutých oblastiach. Navyše existuje veľmi reálna hrozba závažných dlhodobých ekologických škôd“.

Bez Božej perspektívy skutočnosť vyzerá veľmi pochmúrne. Doslova desivo. Ježiš povedal, že ľudia budú

prežívať veľkú úzkosť a strach. V súčasnosti je emocionálny stres jednou z hlavných príčin srdcovo-cievnych ochorení. Ľudia sú vystresovaní z budúcnosti. Majú strach, čo príde. Nevedia, čo čakať.

Hľadiť do budúcnosti s dôverou

Apoštol Ján pri pohľade do dvetisíc rokov vzdialenej budúcnosti predpovedal možnosť celosvetového ničenia, ktorého sme dnes svedkami. Deje sa to pred našimi očami. Je v tom však jeden zásadný rozdiel: Ján dáva nádej pre dnešok, zajtrašok i naveky.

„Siedmy anjel zatrúbil. A v nebi zazneli mohutné hlasy: ‚Kráľovstvo sveta sa stalo kráľovstvom nášho Pána a jeho Pomazaného a bude kralovať na veky vekov.‘ Vtedy dvadsiati štyria starší, ktorí sedeli pred Bohom na svojich trónoch, padli na tvár, klaňali sa Bohu a volali: ‚Ďakujeme ti, Pane, Bože všemohúci, ktorý si a ktorý si bol, že si sa ujal svojej veľkej moci a začal si kralovať. Národy sa rozhnevali, ale prišiel tvoj hnev a čas súdiť mŕtvych a odmeniť tvojich sluhov, prorokov, svätých a tých, čo sa boja tvojho mena, malých i veľkých, a zničiť tých, čo ničia zem‘“ (Zjavenie 11,15–18).

Národy tohto sveta sa chvejú a trasú pred živým Kristom. Despotickí vladári nezničia tento svet vojnami v nukleárnom holokauste. Zem sa otriasa. Ľudské bytosti sa chvejú v strachu. Hoci je hrozba jadrového konfliktu reálna, náš Pán má všetko pod kontrolou. Existuje nádej.

Boh bude mať posledné slovo. On urobí posledný ťah. Vietor Ducha vane týmto svetom. Svetlo nebeskej pravdy sa bude hlásať každému národu, jazyku, kmeňu a ľudu. Desiatitisíce tých, ktorí nikdy nepočuli evanjelium, odpovedia na Božie Slovo. Nebo sa pripravuje na najväčšie duchovné oživenie v dejinách. V čase nezvyčajných kríz sa Boh chystá

urobiť niečo úžasné a vy i ja sa na tom môžeme podieľať. Práve o to sa chcem s vami podeliť v tejto kapitole.

Duch Svätý sa chystá vykonať vo svete niečo pozoruhodné. Dokonca už teraz koná mimoriadne a my si to nechceme nechať ujsť.

Mocné Božie pôsobenie v posledných hodinách našej zeme prináša dva aspekty, o ktorých vám chcem povedať. Prvý je o tom, čo chce silný vietor Ducha Svätého urobiť v nás, druhý o tom, čo chce Svätý Duch urobiť prostredníctvom nás. To sú dva veľmi známe texty o „vetre Ducha“. Mojou modlitbou je, aby sa Duch dotkol vášho srdca a mocne vo vás pôsobil pri čítaní týchto stránok. Môžu to byť najdôležitejšie okamihy vášho života. Pri čítaní proste Boha, aby otvoril vaše srdce pôsobeniu Ducha Svätého. Požiadajte ho, aby vložil svoju vôľu hlboko do vášho srdca.

Duch neurobí veľa s nami, kým najprv neurobí niečo pre nás. Nemôže urobiť veľa prostredníctvom nás, kým najprv neurobí niečo nám.

Nikodémov príbeh

Kto bol Nikodém, ktorý prišiel za Ježišom v noci? Podľa Jánovho evanjelia, keď Ježiš zomrel, „priniesol asi sto libier myrhy zmiešanej s aloou“, aby pomazal jeho telo (Ján 19,39). Iba veľmi bohatý muž mohol priniesť takú drahú zmes na pomazanie. Nikodém bol vážený človek. Pochádzal z aristokratickej rodiny. V Jeruzaleme ho takmer každý poznal.

Bol to farizej. Farizeji patrili medzi elitu spoločnosti. V celom Izraeli ich bolo len šesťtisíc. Skladali slávnostnú prísahu, že budú dôsledne zachovávať celý židovský zákon. Ich základné chápanie Zákona alebo prvých päť kníh Biblie sa dá vyjadriť takto:

„Zákon je dokonalý. Obsahuje všetko nevyhnutné, aby sme mohli žiť dobrým životom. V Zákone preto musí

byť pravidlo a nariadenie pre všetky prípady a okamihy života každého človeka.“

Nikodém bol členom sanhedrinu (veľrady), židovského najvyššieho súdu, ktorý mal sedemdesiatjeden členov. Ako Žid dával desiatky, zachovával sobotu, dodržiaval predpisy o strave a tešil sa na príchod Mesiáša. Na Nikodémovi bolo niečo, čo stojí za povšimnutie.

Trápila ho totiž určitá neistota. Navonok vyzeral ako nábožný človek, ale čosi mu chýbalo. Vonkajšia nádhera nenapĺňala potreby jeho srdca. V hĺbke duše cítil bolesť. Stávalo sa to vtedy a stáva sa to aj dnes. To, čo vidíme navonok, často nezodpovedá tomu, čo sa deje vo vnútri. Čo sa zdá, že je, často nie je. Náboženský plášť nenaplní potreby srdca. Nikodém nebol spokojný s tým, čo mal. Túžil po niečom hlbšom. Cítil skrytý hlad, neuhasiteľný smäd, ktorý nedokázali uhasiť ani všetky náboženské praktiky judaizmu.

Náboženstvo nikdy nenahradí spiritualitu. Nikodém prišiel v noci, aby našiel svetlo. Prišiel v tme, aby objavil úsvit nového dňa. Prišiel tajne, ale jedného dňa sa k Ježišovi prizná verejne.

Oslovil Ježiša a povedal: „Rabbi, vieme, že si učiteľ, ktorý prišiel od Boha“ (Ján 3,2). Ježiš vycítil, čo potrebuje a rozumel, po čom túži. Odignoroval jeho poznámku a apeloval priamo na srdce.

„Ježiš mu odpovedal: „Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo““ (verš 3).

Nikodém zostal ohromený. Nerozumel Ježišovým slovám, preto sa spýtal: „Ako sa môže narodiť človek, keď je starý? Či môže druhý raz vojsť do lona svojej matky a narodiť sa?“ (verš 4). William Barclay vyjadril Nikodémovu otázku takto:

„Hovoríš, že sa treba znova narodiť. Myslíš tým radikálnu a zásadnú zmenu, ktorá je naozaj nevyhnutná. Viem,

že je to potrebné. Z vlastnej skúsenosti viem, že to nie je možné. No po ničom viac netúžim. Je to podobné, akoby si mne, dospelému človeku, povedal, aby som vošiel do lona svojej matky a znova sa narodil.“ (William Barclay, Gospel of John, Barclay's Bible Commentary, zv. 1, str. 114)

Nikodém nespochybnil túžbu po zmene, ale možnosť zmeny. Vedel, že potrebuje zmenu srdca, ale nebol schopný ju dosiahnuť. Vedel, že mu k tomu niečo chýba. Vedel, že potrebuje radikálnu premenu. Chcel zmenu, túžil po zmene, ale nedokázal sa zmeniť sám.

Možno sa aj ty cítiš ako Nikodém. Navonok pôsobíš dojmom zbožného človeka, ale vo vnútri ti niečo chýba. V srdci máš túžbu ísť hlbšie, ale zápasíš s tým, či je to vôbec možné. Možno nie si nábožensky založený človek, a predsa, podobne ako Nikodém, cítiš vo vnútri túto túžbu. Čakáš od života niečo viac a nevieš presne, čo to je. Pociťuješ prázdnotu, ktorú, ako sa zdá, nič neuspokojuje.

To bol okamih, keď Ježiš predstavil najväčší zdroj sily vo vesmíre. „Amen, amen, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva“ (verš 5). Voda je symbolom očistenia. Duch je symbolom moci.

Ježiš pokračoval: „Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: ‚Musíte sa znova narodiť.‘ Vietor veje, kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha“ (verše 6–8).

Pozrime sa pozorne na tento text. Ježiš vyslovil dôležitý zákon ľudskej prirodzenosti. Bez Božej pomoci sme len telo a zápasíme s frustrujúcou porážkou. Možno chceme robiť dobre, ale nemáme na to silu. Sme bezmocní. So zdedenými a vypestovanými sklonmi k hriechu nemôžeme zvíťaziť bez Božej pomoci. Taká je ľudská prirodzenosť.

Životy premenené milosťou

No Ježiš vraví, že môžeme zvíťaziť. Náš život môže byť radikálne iný a mať zmysel a hlboký cieľ. Keď tretia osoba Božstva, Duch Svätý, vstúpi do nášho života, dá nám silu k zmene. On je podstatou božskej sily. Keď Duch Svätý veje ako vietor na srdce a život veriaceho človeka, frustrujúca porážka sa stane slávnym víťazstvom.

Vietor Ducha vial aj na učeníkov...

- Jakub a Ján, synovia hromu, sa stali apoštolmi lásky.
 - Tomáš, ktorého zožierali pochybnosti, sa stal človekom viery.
 - Slabý, váhajúci Peter sa stal vytrvalým a odvážnym mužom.
 - Vietor Ducha vial aj na niektorých vyvrheľov židovskej spoločnosti...
 - Intrigánsky podnikateľ Šimon cítil prázdnotu a túžil po novom živote. Bol dotknutý prítomnosťou živého Krista.
 - Dvaja démonom posadnutí muži boli uzdravení a stali sa prvými kresťanskými misionármi.
 - Atraktívna mladá prostitútko bola premenená milosťou. Mária ako posledná odišla od kríža a prvá bola pri hrobe. Stala sa silným svedectvom o Kristovej vykupiteľskej láske.
- Vietor Ducha vial na...*
- Afrického sedliaka menom Šimon, ktorý niesol Kristov kríž na Golgotu a cestou nedbal na výsmech a posmešky.
 - Mladého rebela s veľmi zlou minulosťou. Keď visel na kríži vedľa Ježiša, v jednom okamihu sa jeho život úplne zmenil.
 - Krutého rímskeho stotníka, ktorého tvrdé srdce sa pod krížom zmenilo. Bol svedkom zázraku lásky a jeho život už nikdy nebol taký ako predtým.

- Horlivého a oddaného prenasledovateľa kresťanov. Saul sa zmenil a stal sa mocným apoštolom a evanjelistom Pavlom.

Duch Svätý stále pôsobí zázraky Božej milosti v ľudskom srdci. Čo nikdy nedosiahneme sami, to spôsobí on v nás. Čo je pre nás nemožné, jemu je možné. Vietor Ducha je silný. Mení život. Obnovuje ho. Apoštol Pavol vyhlásil: „Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové“ (2 Korintánom 5,17). V Kristovi sa stávame „novým stvorením“. Ten istý Duch Svätý, ktorý tak aktívne pôsobil pri stvorení, aby vniesol život do tohto sveta, tvorí nový život v každom človeku, ktorý otvorí srdce jeho premieňajúcej moci.

Apoštol Pavol dodáva: „Ale keď sa zjavila dobrotivosť nášho Spasiteľa, Boha, a jeho láska k ľuďom, zachránil nás nie pre skutky spravodlivosti, ktoré sme urobili my, ale podľa svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom“ (Títovi 3,4.5).

Obnova preniká do hĺbín duše, mení myšlienky, preorientováva emócie, presmerováva vôľu a mení správanie.

Keď Pavol písal list veriacim do Efezu, ktorí žili uprostred úpadku a skorumpovanej spoločnosti, chcel, aby vedeli „aká nesmierna veľká je jeho moc pre nás, ktorí veríme tak, ako v nás pôsobí jeho mocná sila“ (Efezanom 1,19).

Byť kresťanom neznamená len akceptovať súbor vieroučných doktrín a márne sa snažiť podľa nich žiť. Nie je to len zať zuby a povedať: „Dokážem to, aj keby ma to stálo život.“ Byť kresťanom znamená zamilovať sa do Krista, ktorý nás vykúpil na golgotskom križi a dovolil mu prostredníctvom jeho Svätého Ducha zmeniť náš život.

Duch Svätý je Kristov najvzácnejší dar pre vás i pre mňa. Ježiš chce, aby vietor Ducha vial vo vašom i mojom

živote a menil ho, radikálne ho zmenil, aby sa obnovil jeho obraz v nás.

Podľa Písma

Pre niektorých ľudí je Duch Svätý veľmi neskutočný. Ťažko chápu, kto je. Podľa Biblie je Duch Svätý treťou osobou Božstva. Písmo hovorí oveľa viac o tom, čo robí, ako o tom, kto je.

Uvádžam len niekoľko charakteristík, ktoré o ňom Biblia hovorí.

Duch Svätý je „životodarný Duch“ (Rimanom 8,2).

Duch Svätý je Duch „sily, lásky a rozvahy“ (2 Timotejovi 1,7).

Duch Svätý je „Duch milosti“ (Hebrejom 10,29).

Duch Svätý je „Duch pravdy“ (Ján 14,17).

Duch Svätý je „Duch slávy“ (1 Petrov 4,14).

Duch Svätý nás usvedčuje z hriechu a učí nás Božej ceste. Zjavuje Ježišovu krásu (Ján 16,7.8.13.14).

Duch Svätý mení srdce, posilňuje vôľu a zjavuje Božiu pravdu.

Ak máme rásť v milosti, prítomnosť Ducha Svätého je v našom živote nevyhnutná.

Jednou z najpoučnejších a najlepších kníh o Kristovom živote je kniha Túžba vekov (Cesta lásky). Nachádzame tam tento pozoruhodný výrok:

„Duch Svätý bol najväčší zo všetkých darov, ktoré Kristus vyprosil od svojho Otca na povznesenie svojho ľudu. Duch mal prísť ako znoruzrodzujúci činiteľ, bez ktorého by Kristova obeť zostala bez účinku. Moc zla sa v priebehu stáročí natoľko rozmohla, že desí pomyslenie, ako ľahko si satan ľudstvo zotročil. Odolať hriechu a zvíťaziť nad ním môže len mocné pôsobenie tretej božskej Osoby, ktorá mala prísť v neobmedzenej sile a v plnosti božskej moci. Duch Svätý robí

účinným dielo, ktoré vykonal Vykupiteľ sveta. On očisťuje srdce. Skrze Ducha Svätého sa veriaci stáva účastníkom božskej prirodzenosti. Kristus poslal svojho Ducha ako božskú moc, ktorá má v človekovi premáhať zdedené i vypestované sklony k zlu a cirkvi má pomôcť získať jeho povahu.“ (Ellen G. Whiteová, Túžba vekov, str. 471; Cesta lásky str. 435)

V živote nastane zmena len pôsobením moci Svätého Ducha. Iba tak sme schopní premôcť „všetky“ slabosti, vášne a zdedené sklony skazenej a upadajúcej prirodzenosti, ktoré utvrdzujeme opakovanými rozhodnutiami. To je dobrá správa evanjelia. Ježiš nás vyslobodzuje od moci a trestu hriechu. Ak to tak nie je, potom má evanjelium malú moc. Stáva sa iba legálnou transakciou na získanie milosti a odpustenia. No Ježiš ponúka niečo dôležitejšie. Potrebujeme sa oslobodiť od viny, ale potrebujeme aj oveľa viac – Ducha Svätého, ktorý mení život. Presne to Ježiš ponúka. Sľúbil, že Svätý Duch radikálne zmení náš život. Ježišova ponuka sa však ani tu nekončí.

Turíce sa zopakujú

V moci Ducha Svätého sa evanjelium rozšíri do sveta rapidnou rýchlosťou. Bolo to tak v prvom storočí a bude to tak znovu. Stalo sa to na Turíce pre novozmluvnú cirkev a zopakuje sa to aj pre Kristov ľud v posledných dňoch. Odohralo sa to vtedy a tam a odohrá sa to tu a teraz.

Vráťme sa do prvého storočia a prečítajme si skúsenosť novozmluvných veriacich, keď pocítili silný vietor Ducha.

Čakala ich zdanlivo nesplniteľná úloha. Presahovala ich. Spoločnosť v Rímskej ríši v prvom storočí bola skorumpovaná, nemorálna a materialistická. Ježiš povzbudil túto malú skupinu veriacich zaslúbením o Duchu Svätom. Povedal: „Nie je vašou vecou poznať časy alebo chvíle, ktoré určil svojou mocou Otec. Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch,

vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme“ (Skutky 1,7.8).

Inými slovami: „Nech vás netrápi presný čas môjho návratu, aby ste nepremeškali to dôležité: otvoriť svoje srdce pre službu Ducha a prijať jeho moc, aby ste mohli zmeniť svet.“

Učeníci poslúchli Kristov príkaz. Modlili sa. Vyznávali hriechy. Táto snaha pohltila všetko ostatné. Mali jedinú túžbu a jediný cieľ – získavať ľudí pre Krista. Zachraňovať ich pre Božie kráľovstvo.

Boh odpovedal na ich zjednotené modlitby. Kniha Skutky apoštolov zaznamenáva príbeh víťazstva evanjelia. Srdce sa chveje vzrušením, keď sledujeme, ako úžasne rastie kresťanstvo v prvom storočí.

„Keď nadišiel deň Turíc, všetci boli spolu na tom istom mieste. Tu sa odrazu strhol z neba hukot, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli“ (Skutky 2,1.2).

V Skutkoch 2 čítame, že za jeden deň bolo pokrstených tritisíc ľudí. Neskôr sa pridalo ďalších päťtisíc mužov, okrem žien a detí. V Skutkoch 6 čítame, že „Božie slovo sa šírilo a počet učeníkov v Jeruzaleme mimoriadne rástol“ (Skutky 2,41; 4,4; 6,7). Vyliatie Ducha je pripodobnené k hukotu prudkého vetra. Duch sa dotýka srdca. Otvára myseľ. Pravda jasná ako slnko na poludnie zažiarí v zatemnených myšliach.

Strach bol preč. Odtancoval ako strácajúci sa tieň. Temná noc beznádeje sa skončila. Nastalo nové ráno. Srdcia učeníkov naplnila viera. Mocné vyliatie Ducha Svätého na Turíce vyzbrojilo kresťanskú cirkev mocou. Výzva zasiahnuť svet evanjeliom sa už nezdala nemožná.

Prví kresťania nemali masmédiá, rozhlas, televíziu ani internet. Nemali sociálne siete ako Facebook a Twitter ale-

bo textové správy. Nemali satelitnú sieť televíznych staníc. Nemali semináre, vzdelávacie inštitúcie, nemocnice ani vydavateľstvá. No mali plnosť Ducha Svätého. Krajinou sa prehnal silný vietor a v priebehu niekoľkých krátkych desaťročí sa k cirkvi pridali desaťtisíce veriacich.

Mocné vyliatie Ducha Svätého nastane opäť

Ten istý Duch Svätý vyliaty na novozmluvných veriacich, aby vyzbrojil mocou ranú cirkev, bude vyliaty v oveľa hojnejšej miere ako neskorý dážď na dokončenie Božieho diela na zemi.

V Zjavení 18,1 čítame: „Potom som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc. Jeho slávou sa rozžiarila zem.“

Boh urobil nemožnú vec v prvom storočí a urobí to znova. Duch Svätý pôsobil mocne vtedy a bude aj dnes. Sme svedkami jeho lásky k svetu v týchto rozhodujúcich hodinách svetových dejín. Ľudia hľadajú, čakajú, túžia a prahnú po niečom pevnom, čoho by sa mohli chytiť a držať. Pri pohľade do budúcnosti vládne neistota. Ľudia majú pocit, že sa niečo stane, ale nevedia čo. Vo vzduchu visí pocit úzkosti.

Boh otvára dvere na zvestovanie evanjelia celému svetu. Kedysi neprístupné národy sa zázračne otvárajú. Prostredníctvom internetu, satelitného rádia, televízie a mnohých ďalších prostriedkov Boh oslovuje ľudí biblickou pravdou určenou pre túto hodinu pozemských dejín. Deje sa niečo pozoruhodné a vy sa môžete na tom podieľať. Otvorí vám dvere, aby ste sa podelili o evanjelium s ďalšími.

Najefektívnejší spôsob, ako osloviť evanjeliom iných, je dovoliť Bohu, aby zmenil vaše vlastné srdce. Keď urobí niečo pre nás, môže urobiť niečo s nami. Neexistuje väčšia radosť a väčšie zadostučinenie než sledovať, ako v Kristovi nájdú ľudia hlbší zmysel života.

Mojou modlitbou je, aby Svätý Duch zmenil váš život, aby ste našli radosť v tom, že sa môžete deliť o Ježišovu lásku a milosť s ostatnými. Zem bude čoskoro ožiarená Božou slávou. Čoskoro sa poznanie jeho Slova dostane do všetkých končín zeme. Čoskoro, veľmi skoro, každý človek urobí svoje konečné rozhodnutie pre Krista alebo proti Kristovi. Čoskoro zaznie posledná výzva a Ježiš príde. Modlím sa, aby iskry oživenia zapálili v srdci oheň, ktorý bude žiariť jasnými plameňmi na Božiu slávu.

Chcete povedať: „Ježiš, chcem ti dnes odovzdať svoj život s prosbou o naplnenie Svätým Duchom, aby som mohol byť Tvojím mocným svedkom v záverečnom diele“?

Národy budú počuť

Jednou z významných udalostí prvej svetovej vojny bolo potopenie zaoceánskeho parníka RMS Lusitania, ktorý patrilo spoločnosti Cunard Line. Nemecko viedlo podmorskú vojnu proti Spojenému kráľovstvu. Britské kráľovské námorníctvo zablokovalo nepriateľa prerušením jeho zásobovacej trasy. Nemecká ponorka U-20 Lusitaniu zamerala a torpédovala v piatok 7. mája 1915. O 18 minút sa potopila asi 18 kilometrov od írskoho mesta Old Head of Kinsale. Z necelých dvoch tisíc pasažierov 1 198 zahynulo. Potopenie vyvolalo u svetovej verejnosti vlnu antipatie voči Nemecku a prispelo k vstupu Spojených štátov do prvej svetovej vojny. Udalosť sa stala silným motivačným činiteľom pri náboře vojakov do armády.

S katastrofou sa spája jeden príbeh. Je poučný pre kresťanov, ktorí žijú v posledných dňoch ľudských dejín a veria Biblii. Lord Joseph Duveen bol zástupcom prestížnej umeleckej firmy v USA. V roku 1915 plánoval vyslať istého experta do Anglicka, aby preskúmal starodávne keramické výrobky. Zarezervoval mu plavbu na Lusitaniu. Nemecké veľvyslanectvo vydalo varovanie, že zaoceánsky parník môže byť torpédovaný. Lord Duveen chcel preto plavbu zrušiť. „Nemôžem riskovať, že prídete o život,“ povedal mladému expertovi.

„Nebojte sa,“ odvetil mladý muž. „Som výborný plavec. Keď som čítal, čo sa deje na Atlantiku, začal som sa otužovať. Každý deň som trávil čas v sude s ľadom. Spôčiatku som vydržal len niekoľko minút. Dnes ráno som tam strávil takmer dve hodiny.“

Lord Duveen sa usmial. Znelo to absurdne. No odvážny mladý muž sa naozaj vydal na plavbu. Potom, čo bola Lusitania torpédovaná, strávil v chladných vodách oceánu päť hodín, kým ho zachránili. Napriek nepriaznivým okolnostiam bol vo vynikajúcej forme.

Dopredu sa pripravil na ťažké časy. V odpovedi učeníkom, čo sa bude diať v poslednom čase (Matúš 24), Ježiš dáva tri rady, ako sa dopredu pripraviť na jeho návrat. Vo verši 4 čítame: „Dajte si pozor, aby vás nikto nezviedol.“ Inými slovami: „Buďte na pozore.“ Vo verši 42 dodáva: „Bdejte teda, lebo nevíete, v ktorý deň príde váš Pán.“ Jednoducho sledujte, čo sa deje okolo vás. A po tretie, náš Pán vyhlasuje: „Preto aj vy buďte pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáte“ (verš 44). Presnejšie by sme to mohli preložiť takto: „Buďte v stave pripravenosti.“ Ježiš nehovorí: „Priprav sa.“ Hovorí: „Buď pripravený.“

Svet je plný neistoty. Budúcnosť sa zdá pochmúrna. Vedci varujú pred globálnym otepľovaním. Roztápajú sa polárne ľadové pohoria, čo môže zaplaviť pobrežné mestá a ohroziť život tisícok ľudí. Pribúda prírodných katastrof. Hurikány, tornáda, lesné požiare a zemetrasenia sa stávajú každodennou realitou. Násilnosti a kriminalita rapídne stúpajú. Veľké mestá sa stávajú nebezpečnými. Zločinnosť nestúpa len v mestách. Stále častejšie počujeme o tzv. hospodárskej kriminalite („kriminalita bielych golierov“), ktorej sa dopúšťajú ľudia pri moci.

Ekonomika západného sveta balansuje medzi prosperitou a chudobou. Jadrové zbrane vlastní čoraz viac štátov, čo

v súčasnosti predstavuje rastúcu hrozbu. Vytráca sa slušnosť a morálka. Morálne hodnoty, tradičný základ našej spoločnosti, boli zmyté ako hrad z piesku silnou morskou vlnou. Väčšina ľudí si žije vlastným tempom. Neuvedomujú si, že žijeme na pokraji večnosti. Abnormálne sa stalo „novým normálom“. Málokto si uvedomuje, čo sa v skutočnosti deje.

Apoštol Pavol napísal: „No vy, bratia, nežijete v tme, aby vás ten deň prekvapil ako zlodej. Veď všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme. Nespíme teda ako tí druhí, ale bdejme a budme triezvi“ (1 Tesaloničanom 5,4–6).

Biblia poskytuje Boží pohľad na to, čo prichádza na svet. Proroctvá v knihe Daniel a Zjavenie Jána nám poskytujú dôverné informácie. Odhaľujú udalosti, ktoré sa čoskoro stanú. Posledná kniha Biblie, Zjavenie Jána, odhaľuje satanove zámery a zjavuje Boží plán pre generáciu, ktorá bude žiť v čase konca. Predovšetkým Zjavenie 18 sa sústreďuje na významné udalosti, ktorými vyvrcholia dejiny sveta. Text pomerne detailne opisuje, čo príde.

Apoštol Ján hovorí:

„Potom som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc. Jeho slávou sa rozžiarila zem“ (Zjavenie 18,1).

Anjel prichádza z Božej slávnej prítomnosti v trónnej miestnosti vesmíru a je poverený ohlasovať posledné Božie posolstvo. Upozorňuje obyvateľov zeme na to, čo príde.

Text hovorí, že tento anjel „mal veľkú moc“. Novozmluvným gréckym slovom pre moc je *exousia*. Ježiš ho používa v Evanjeliu podľa Matúša, keď vysielal učeníkov. U Matúša 10,1 čítame, že Ježiš udelil učeníkom „moc“ nad kniežatstvami a silami zla. Vysielal ich s božskou mocou, aby zvíťazili v boji medzi dobrom a zlom. U Matúša 28 čítame, že ich opäť vysielal, ale tentoraz so „všetkou mocou na nebi aj na zemi“, aby šli a získavali „učeníkov vo všetkých národoch“ (verše 18.19).

V moci živého Krista, ktorý v živote a smrti zvíťazil nad kniežatstvami a silami zla, novozmluvná cirkev osvietila zem Božou slávou. V priebehu niekoľkých rokov učenci rozšírili evanjelium do celého vtedy známeho sveta (Kolosanom 1,23). V čase konca bude Svätý Duch vyliaty v nebývalej sile. Evanjelium sa rýchlo rozšíri do všetkých končín zeme. Za deň sa obrátia tisíce ľudí. Božia milosť a pravda zasiahnu celú planétu.

Diabol sa však nevzdá bez boja. Čoskoro vypukne boj vekov medzi dobrom a zlom. Pavlova rada Efezanom má dnes pre nás stále väčší význam. „Napokon posilňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci. Oblečte sa do plnej Božej výzbroje, aby ste mohli obstáť proti úkladom diabla. Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcom tohto temného sveta a proti duchom zla v nebesiach“ (Efezanom 6,10–12).

Pavol hovorí jasne a otvorene. Sme súčasťou boja medzi dobrom a zlom. Nie je to fiktívny boj. Je skutočný. Preto Pavol radí: „Posilňujte sa v Pánovi a v sile jeho moci.“

Víťazný Kristus

V tomto zápase je Ježiš našou mocou v slabosti, našou silou v skúške. Je svetlom v tme, víťazstvom v pokušení. Kristus je nádejou v zúfalstve, múdrosťou v zmätku, lekárom v chorobe. Ježiš je mocným dobyvateľom v tvrdom boji medzi dobrom a zlom, keď stojíme v sile jeho moci.

Nedávno sme boli svedkami podobného boja v Afrike. Stretnutia sa konali v Mwanze v Tanzánii. Prichádzali desaťtisíce poslucháčov. Mnohí verili, že čarodejníci, povery, ich blízki zosnulí a démonické sily majú magickú moc. Osobne sme zažili Božiu moc pri zázračných vyslobodeniach zo zovretia démonických síl. Na ilustráciu uvediem dve skúsenosti. Čarodejnice často preklínali ľudí zvlášť-

nymi čarami. Na Božie dieťa však nemožno uvaliť kliatbu. Ježiš jasne povedal: „Ja im dávam večný život a nezahynú naveky, nik mi ich nevytrhne z ruky“ (Ján 10,28). Kliatby majú vplyv iba na tých, ktorí v ne veria a ktorých viera nie je úplne zakotvená v Ježišovi.

Jedna z dedinských čarodejníč zakliala démonické talizmany a položila ich na úzky dedinský chodník. Kliatba spočívala v tom, že ktokoľvek na ne stúpil, zakúsil mučivú bolesť v nohách a chodidlách. Chudobná žena z dediny šla po tomto chodníku a stúpila na talizmany. Zrazu pocítila v nohách a chodidlách hroznú bolesť, ktoré ju odvtedy sužovali dlhých desať rokov. Hľadala pomoc u šamanov, lebo cítila, že sú silnejší ako čarodejníca, ktorá ju zakliala. Hľadala dlho, ale nikto jej nedokázal pomôcť. Navštívila niektoré kresťanské cirkvi, no ani tu nenašla úľavu. Napokon sa vďaka Božej prozreteľnosti stretla s odovzdanými kresťanmi adventistami, ktorí dôverovali Biblii. Začali ju s ňou študovať. Vycítili jej zúfalú situáciu. Ponúkli žene peniaze na dlhú, náročnú cestu autobusom na stretnutie v Mwanze. Zriadili sme modlitebný stan, kde sa približne tisícika prítomných denne vážne modlí za rôznych ľudí. Každý deň v stane prosili za vyslobodenie z moci síl zla.

Keď sa modlili za túto ubolenú dedinskú ženu a položili na ňu ruky, zostúpila na ňu sila Ducha Svätého. Okamžite bola uzdravená. Bolesť zmizla. Začala sa radovať v Pánovi. Zúčastnila sa na našich stretnutiach a rozhodla sa pokrstiť v úplnom odovzdaní sa Ježišovi Kristovi. Božia moc je väčšia ako sila zlého. Na zemi neexistuje moc, ktorú Ježiš neporazil. On je mocný dobyvateľ.

Môj kolega Geoffrey Mbwana je Tanzánčan. Keď sme sa raz večer stretli, aby sme sa spolu modlili a podelili sa o skúsenosti po evanjelizačnom stretnutí, pastor Mbwana nás poprosil, aby sme sa modlili za ženu, ktorú mučili

démoni. Žena tvrdila, že ju démoni zbili mačetou. Keď sa s ňou pastor Mbwana stretol, rozprávala mu, aké hrozné rany má na tele. Niektoré ešte čerstvé a krvavé. Démonické útoky ju tak paralyzovali, že nebola schopná rozprávať, len gestikulovala rukami.

V absolútnom zúfalstve a hrôze priviedla mama toto dievča na naše stretnutie. Pastor Mbwana videl jej otvorené rany a veril, že to, čo hovorí, je pravda. Priviedli ju do modlitebného stanu. Vážne a úprimne sme sa za ňu modlili. Nastal tvrdý boj, po ktorom bolo dievča zázračne oslobodené. Pastor Mbwana informoval náš tím, že sa s ňou práve rozprával a a že je to úplne iný človek. Bola pokojná a prirodzene komunikovala.

Apoštol Pavol nám pripomína, že „zbrane nášho boja nie sú telesné, ale od Boha majú moc zboriť hradby“ (2 Korint'anom 10,4).

V Kristovi je diabol porazeným nepriateľom. Nech čelíte čomukoľvek, nech sa ocitnete v akomkoľvek pokušení, nech stojíte pred akýmikoľvek problémami, nech prežívate akékoľvek ťažkosti, vzoprite sa satanovi v mene Ježiša Krista. Ešte nikdy neprehral bitku s diablom. Ježiš je mocný dobyvateľ, ktorý búra a ničí pevnosti temna, víťazí nad silami zla a namiesto nás poráža nepriateľa.

Zbrane nášho boja sú duchovné, nie pozemské ani telesné.

V modlitbe je moc.

V Božom Slove je moc.

V Kristovom evanjeliu je moc.

V Ježišovi je moc poraziť diabla.

Každý večer sme v Mwanze počúvali príbehy o obrátení a zázračných vyslobodeniach. Ľudia hovorili o tom, ako sa vymanili zo satanovho zovretia. Rozprávali skúsenosti o tom, ako sa obrátili a boli pokrstení.

Jeden z mojich najobľúbenejších príbehov je o žene, ktorá bola v otroctve zlých duchov. Pri krste stála vedľa kôpky popola. Keď som sa jej pýtal, čo to symbolizuje, odpovedala: „Je to popol mojich talizmanov a okultných kníh, ktoré som spálila.“ Novoobrátení africkí veriaci vedeli, že keď ich Božia všemohúca moc vytrhla z pazúrov zla, musia sa zbaviť diabolských talizmanov.

Nemohli sedieť na dvoch stoličkách. Buď budú patriť Kristovi, alebo satanovi. Nenechali si zadné dvierka. Úplne, totálne, absolútne sa odovzdali Kristovi.

Máte niečo, čo by ste mali vyhodiť, opustiť alebo čoho by ste sa mali vzdať kvôli Kristovi? Jediným bezpečím je poslúchnuť Kristovu výzvu a rozlúčiť sa s tým. Jediným bezpečím je vzdať sa všetkého, čo nám prekáža úplne sa odovzdať Kristovi.

Ježiš vyhlásil: „Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Lukáš 11,13) Duch Svätý príde v neobmedzenej moci, aby zmenil náš život a urobil z nás Kristových svedkov v tomto svete.

Nie je rozumné otvoriť mu srdce a prijať toto mocné vyliatie Ducha?

Nie je múdre prosiť Ježiša, aby z nášho života vylúčil všetko, čo bráni mocnému vyliatiu Ducha?

Nie je múdre hľadať Boha, aby očistil naše srdce? Je to nevyhnutné, ak chceme prijať Ducha Svätého v plnosti.

Zem rozžiarená Božou slávou

V Zjavení 18,1 je napísané: „Potom som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc. Jeho slávou sa rozžiarila zem.“ V Zjavení sú tri navzájom prepojené slová – sláva, česť a moc.

Nachádzame ich aj v Zjavení 4,11: „Hoden si, Pane a Bože náš, prijať slávu, česť i moc.“

Prípadne Zjavenie 5,13: „Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a moc na veky vekov.“

Podobne aj v Zjavení 19,1: „Spasenie a sláva a česť a moc Pánovi, nášmu Bohu.“ (Roh.)

Všimnite si Zjavenie 21,26: „Prinesú doň (Jeruzalema) slávu a česť národov.“

Vo veľkom vesmírnom spore medzi dobrom a zlom ide o Božiu česť, o jeho povest'. Je to o jeho sláve – jeho charaktere – a o jeho moci. Má naozaj takú moc, že dokáže vyslobodiť svoj ľud z pazúrov zlého? Je jeho milosť postačujúca? Satan – anjel, ktorý sa vzbúril – vyhlásil, že Boh je nespravodlivý, keď vyžaduje úctu a takmer ničím sa nám za to neodmení. Zlý vyhlasuje, že Boží zákon je svojvoľný a obmedzuje slobodu a radosť.

Ježišov život, smrť a vzkriesenie tento mýtus vyvrátili. Ten, kto nás stvoril, zostúpil do tejto hadej diery sveta, aby nás vykúpil. Na kríži odpovedal na satanove obvinenia a ukázal, že Boh je milostivý i spravodlivý.

Boží ľud očarený Kristovou láskou, ktorý vyzdvihuje jeho česť, bude sebeckému a bezbožnému svetu zjavovať jeho slávu – Boží milujúci a nesebecký charakter. Tak bude zem ožiarená Božím charakterom.

Spomínate si, keď Mojžiš prosil Boha, aby mu ukázal svoju slávu? Boh povedal: „Ukážem ti všetku svoju dobrotu“ (2 Mojžišova 33,19). Božia dobrota je jeho charakter.

Zem sa naplní Božou slávou, keď nás premôže jeho láska a úplne sa ponoríme do jej hĺbky a keď pochopíme, aká úžasná je to milosť, že náš charakter sa zmenil vďaka vykupiteľskej milosti.

Ako vyhlásil apoštol Ján: „Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec, aby sme sa volali Božími deťmi... Milovaní, teraz sme Božími deťmi a ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme, že keď sa zjaví, budeme mu podobní, lebo ho uvidíme takého, aký je“ (1 Jánov 3,1.2).

Ak budeme prežívať Božiu lásku v našom osobnom živote, budeme svetu zjavovať jeho slávu a jeho charakter.

Dlh, ktorý nemôžeme splatiť

Poslušnosť je odpoveď na Božiu lásku a zmocnenie jeho milosťou. Vďačnosť za všetko, čo pre nás Kristus urobil. Vďačnosť je motiváciou správania. Vďačnosť vedie k tomu, že mu odovzdáme celý svoj život. Vyrozprávam vám úžasný príbeh, ktorý to nádherne ilustruje.

Ruský cár Mikuláš II. bol známy dobročinnosťou. Pri istej príležitosti navštívil ruské jednotky v opustenej kozáckej pevnosti.

Bola studená, mrazivá noc. Vietor žalostne kvíľil okolo starej pevnosti a rachotil oknami kancelárie, v ktorej sedel mladý muž. Gróf Ivan Ivanovič tupo hľadel do ohňa. Nevedel, čo ďalej.

Ivan si získal obdiv spoločnosti v Moskve aj Petrohrade. Bol statočný, driečny, pekný a každý ho mal rád. Otec zastával vysokú vojenskú hodnosť a slúžil cárovi verne až do smrti. Teraz hrozilo, že všetko vyjde najavo. Čaká ho hanba.

Celé mesiace si žil nad pomery, až sa zadlžil. Jedno zlé rozhodnutie viedlo k ďalšiemu. Situácia sa výrazne zhoršila. Začal kraďnúť z prostriedkov pluku. Mal v úmysle všetky dlhy vrátiť, ale nikdy to neurobil. Teraz už bolo príliš neskoro. Napožíčieval si príliš veľa. Dlhý rástli ako hora. Zajtra mali prísť do pevnosti vojenský audítori skontrolovať účty.

Stál nad stolom s množstvom otvorených účtovných kníh. Kontroloval čísla, až ho z toho rozbolela hlava. Postavia ho pred vojenský súd, prepustia z váženej pozície a pravdepodobne aj uväznia. Áno, jeho kariéra sa skončila.

Tupo hľadel do ohňa a premožený vinou vykrikol: „Existuje len jedna cesta, ako sa z toho dostať.“ Vstal, našiel

pištoľ a vracal sa k ohňu. Zrak mu padol na účtovné knihy na stole. Upútali jeho pozornosť. Sadol si a znova v nich listoval. Vzal papier a čosi naň načmáral. Nie, nebolo to dobré. S pištoľou v ruke sa vrátil na pôvodné miesto pri ohni.

Nemal sa kam ponáhľať. Zostávalo mu ešte päť alebo šesť hodín. Ako tak civel do ohňa, napadlo mu, že v spálenom uhlí vidí obraz vlastného premárneného života. Po chvíľke, vyčerpaný a znechutený, tvrdol zaspal. V ruke stále zvieral pištoľ.

O polnoci prišiel do pevnosti cár. Keď prechádzal chodbou, prekvapilo ho, že popod dvere do kancelárie mladého muža prebleskovalo svetlo. Potichu ich otvoril a nazrel dovnútra. Na stole ležali rozhádzané účtovné knihy a vedľa v kresle spal jeho priateľ Ivan s pištoľou v ruke.

Zarazený prišiel k stolu a nazrel do kníh. Vedľa našiel hárok papiera so slovami: „Koľko dlhujem?“ Nasledoval dlhý, predĺžený zoznam čísel a nakoniec dodatok: „Taký obrovský dlh! Kto ho môže splatiť?“

Cár sa lepšie prizrel na spiacceho priateľa. V tvári sa mu zračilo utrpenie a zúfalstvo. Vzal pero a na hárok pripísal niekoľko slov. Nenápadne mu odobral pištoľ a odišiel. Keď začalo svitať, gróf Ivanovič sa zobudil. Nastal deň obávaného auditu. Existovala len jediná cesta, ako sa z toho dostať. Ale kde je pištoľ? Vstal a začal ju hľadať. Podišiel k stolu. Nebola tam. Zbadal však niečo, na čo neveriacky civel. Hárok papiera, na ktorý napísal dlhý zoznam dlžných súm. No niečo na ňom pribudlo. Pod poslednou zúfalou otázkou, kto zaplatí taký veľký dlh, bolo dopísané: „Ja. Cár Mikuláš.“

V ten deň sa v pevnosti udiali divné veci. Striedali sa v nej cárski hodnostári, audítori aj kuriéri. Napokon všetci odišli. Na prekvapenie všetkých veliteľstvo odložilo vojenský audit o tri mesiace. Gróf Ivanovič bol povolaný slúžiť

v hlavnom meste v paláci. Cár si ho zavolať na pohovor, ktorý v jeho živote znamenal zásadný zlom. Zaslúžil si väzenie, ale dostal milosť. Súcit, odpustenie a láskavosť cára viedli mladého človeka k tomu, že sa stal poctivým, čestným a úspešným mužom.

Vy i ja máme dlh, ktorý je príliš veľký na to, aby sa dal splatiť. Zadlženosť ďaleko presahuje schopnosť splatiť horu dlhov, ktoré máme. Zákon vyžaduje absolútne dokonalú spravodlivosť. Nič iné neuznáva. Ježiš bol absolútne, dokonale spravodlivý. Ponúka nám svoju spravodlivosť namiesto našej hriechnosti. Dlh, ktorý máme, je oveľa vyšší než naša schopnosť splatiť ho, ale on všetko zaplatil.

Ako hovorí jedna stará pieseň:
*Príd', prameň každého požehnanía,
 nech moje srdce ospevuje Tvoju milosť.
 Prúd nekonečného milosrdenstva
 chcem Ťa zvučne chváliť...*

*Som Tvojím veľkým dlžníkom
 za milosť, ktorú mi každý deň preukazuješ.
 Pripúťaj ma k sebe svojou dobrotou,
 aby som Ti bol stále bližšie.*

Posledné posolstvo, ktoré má byť hlásané svetu pohltenému v duchovnej temnote, zvestujú traja anjeli letiaci prostriedkom neba: „Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu“ (Zjavenie 14,7).

V našich skutkoch nie je žiadna sláva, v našej spravodlivosti nie je žiadna sláva, v našej добрote nie je žiadna sláva. Všetka sláva patrí Bohu.

To je opak falošného učenia. Viera, ktorá stojí na ľudských skutkoch a je založená viac na ľudských názoroch než na Božom Slove, neobstojí v poslednej veľkej kríze. Biblický text pokračuje: „I zvolal mohutným hlasom: „Pa-

dol, padol veľký Babylon a stal sa príbytkom démonov, skrýšou všetkých nečistých duchov, skrýšou všetkých nečistých vtákov, skrýšou všetkej nečistej a nenávidenej zveri, lebo všetky národy pili z vína vášne smilstva tej neviestky a králi zeme s ňou smilnili a kupci zeme zbohatli z moci jej zhýralého prepychu“ (Zjavenie 18,2.3).

Podľa biblického textu duchovný Babylon ovládajú démonické sily. Všetky národy pili z vína jeho smilstva. Víno predstavuje falošnú doktrínu. Ľudia sú zmätení. Zamenili si omyl za pravdu. Odvracajú sa od jasných právd Božieho slova k ľudským názorom a tradícii.

Smilstvo je nezákonný zväzok. Všimnite si, čo je zjednocujúcim prvkom v tomto zväzku na konci času. Ide o duchovný Babylon alebo falošné náboženstvo založené na ľudských náukách.

Možno si spomínate, že Babylon má pôvod v Babyloňskej veži. Na chvíľu sa vráťme do Prvej Mojžišovej knihy 11. kapitoly, aby sme pochopili jeho symboliku. V 1 Moj 11,4 čítame: „Potom povedali: ‚Poďme, vybudujeme si mesto a vežu, ktorá svojím vrcholom bude siahať do neba! Tak sa preslávim a nerozptýlime sa po celej zemi.‘“

Dôraz na zámeno „si“ naznačuje, že trvajú na tom, že to urobia sami. Stavba veže je spôsob, ako si chcú zaistiť nezávislosť od Boha. Staviteľia Bábela zamýšľajú vytvoriť sekulárnu civilizáciu oddelenú od Boha.

Hebrejské slovo pre vežu je *migdal*. Súvisí so slovom *gadal*, čo znamená veľký, významný. Obsahuje myšlienku ambície a slávy. Cieľom staviteľov je zrejme duchovná ambícia nahradiť Boha. Tlačia sa hore, pretože odmietajú veriť v Boha, ktorý zostupuje dolu. Vlastnými skutkami sa chcú dostať hore do neba. Ježiš prišiel z neba dolu, aby

pre nás urobil to, čo by sme my sami pre seba nikdy urobiť nemohli.

Práve slovo *gadal* spojené s vežou Babel a duchovným Babylonom sa používa na opis malého rohu alebo moci antikrista z Daniela 7. Aj malý roh, alebo antikrist, sa pokúša vyvýšiť až do neba, povýšiť vlastnú autoritu nad Božiu autoritu, zvrhnúť Božiu pravdu a zmeniť Boží zákon.

Babylon sa spája, zjednocuje s „kráľmi zeme“ a „kupcami zeme“. Zjavenie 18 predstavuje spojenie odpadlého alebo falošného náboženstva, politických mocností – národov zeme a finančných inštitúcií alebo ekonomických mocností. Toto trojnásobné spojenie sa zjednotí do konfederácie zla, aby napokon prenasledovali Boží ľud.

Zjavenie 18 je Božou poslednou výzvou pre celé ľudstvo. „A počul som iný hlas volať z neba: ‚Vyjdi z neho, ľud môj, aby ste nemali účasť na jeho hriechoch a nedostalo sa vám z jeho rán‘“ (verš 4).

Kde je väčšina Božieho ľudu? V Babylone. Aké je Božie posledné volanie? „Vyjdi z neho, ľud môj, aby ste nemali účasť na jeho hriechoch.“ Čo je hriech? „Hriech je porušenie (Božieho) zákona“ (1 Ján 3,4). Boh vyzýva svoj ľud, aby sa nepodieľal na porušovaní Božieho zákona. Prečo Boh vyzýva svoj ľud práve teraz? Zjavenie 18,5 hovorí: „Lebo jeho hriechy sa nahromadili až po nebo a Boh sa rozpomätal na jeho neprávosti.“

Nastáva, prichádza okamih, keď Boh povie: „Dost.“

V dňoch Noacha Boh povedal: „Dost.“

V dňoch Sodomy a Gomory Boh povedal: „Dost.“

V dňoch Babylonu Boh povedal: „Dost.“

V posledných dňoch dejín zeme Boh povie: „Dost.“

Jeho hriechy dosiahli do neba a Boh sa rozpomätal na jeho neprávosti.

Kde sa my nachádzame v toku času? Kde sa nachádzame v panoráme udalostí posledných dní? Sme na pokraji náboženskej, politickej a hospodárskej únie.

V Božej knihe záznamov sa množstvo hriechov rapídne blíži k svojej hranici.

Boh pripravuje ľudí, aby ohlasovali jeho úžasnú milosť, veľkosť jeho lásky, dobrotu jeho charakteru, spravodlivosť jeho zákona a krásu jeho pravdy. Boh stále pôsobí. Prostredníctvom svojho ľudu chce vykonať niečo výnimočné. „A toto evanjelium o kráľovstve sa bude hlásať po celom svete na svedectvo všetkým národom. A potom príde koniec“ (Matúš 24,14).

Národy zeme budú počuť Božie posledné posolstvo pre ľudstvo. Každý človek bude mať príležitosť počuť a odpovedať na Božie pozvanie k spáse v jeho kráľovstve.

Boh bude mať skupinu ľudí, ktorí sa umyli v jeho spravodlivosti a sú ospravedlnení jeho milosťou a posvätení jeho mocou.

Milujú jeho pravdu, žijú jeho pravdou a hlásajú jeho pravdu. Všetko považujú za stratu pre Krista. On je im všetkým vo všetkom. Nemajú záujem o pozemskú slávu ani ľudské uznanie. Postavenie, prestíž a pozemská chvála pre nich znamenajú málo. Spolu s apoštolom Pavlom hovoria: „Pre mňa je žiť Kristus“ (Filipanom 1,21). Kristus je im všetkým vo všetkom. Zmocnený jeho Duchom hlásajú jeho lásku a hovoria o jeho milosti. Zem je ožiarená Božou slávou, jeho charakterom. Svätý Duch je vyliaty v plnosti jeho moci. Boh sa dotýka srdc ľudí. Ich život sa mení. Svet je zasiahnutý a Ježiš opäť príde.

Dejiny sveta sa blížia k záveru. Chceli by ste v tejto kritickej dobe, v tejto krízovej hodine povedať: „Ježišu, zbav ma všetkej mojej pýchy. Pomôž mi dôverovať len a len tebe. Urob ma tým, čím chceš, aby som bol. Pomôž mi

zostať ti verný až kým neprídeš“? Ak je to aj vaša modlitba, prečo neotvoriť srdce Ježišovi a neodovzdať mu úplne svoj život? Ak už si oddaným kresťanom, pozýva ťa, aby si urobil ďalší krok vo svojej kresťanskej skúsenosti a práve teraz sa mu odovzdal ešte viac. Prečo mu práve teraz nezasvätiť nanovo svoj život? Môžete byť súčasťou mocného Božieho hnutia v týchto záverečných hodinách dejín zeme. Odovzdáte mu práve teraz úplne svoj život?

NÁDEJ

PRE ZAJTRAJŠOK

MARK A. FINLEY

Preklad Marcela Bieliková

Jazyková redakcia Mikuláš Pavlík, Zuzana Vilčeková

Technická redakcia Miroslav Priehradný

Fotografia na obálke www.shutterstock.com

Vydal Advent-Orion, s. r. o.

Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

www.adventorion.sk

Prvé vydanie, 2020

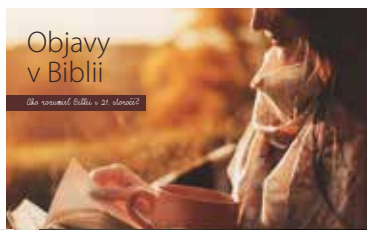
Vytlačil Alfaprint, Martin

ISBN 978-80-8071-226-6

Svetlo pre teba i vŕetkých

www.glowonline.org/glow-slovak

Ďalšie zaujímavé témy nájdete na online stránke Kurzy pre život:

www.kurzyprezivot.sk

Bližšie info na:

info@kurzyprezivot.sk
(alebo 02 4341 5502)

STREDISKO KOREŠPONDENČNÝCH KURZOV

Držíte v rukách knihu o nádeji.
Nádeji nielen pre dnešok, ale aj zajtrajšok.
Stretnete sa v nej s Bohom, ktorý vás miluje.
Dočítate sa o Božom záchrannom pláne pre našu zem.
Lepšie pochopíte udalosti, ktoré sa dejú vo svete.
Na základe Biblie sa dozviete, ako svet skončí.
Čoskoro pominú choroby, smútok, slzy a smrť.
Ježiš už skoro príde a vezme nás domov.
Ak si ju prečítate, vaše srdce sa naplní nádejou.
O tom je táto kniha.

ISBN 978-80-8071-226-6

9 788080 712266